

အြေရထ ၀၁၀၀၀တိုက်

ဂျင်မီ

ဝဲကြိယမှာ တေးသံပြိုင်လို့

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ဂျင်မီ

ဝဲဩဃမှာ တေးသံပြိုင်လို့.....

- ပုံနှိပ်ခြင်း - ပထမအကြိမ် (ဇွန်လ၊ ၂၀၁၇)
- အခန်းပန်းချီ - ဩစတေးလျန်နိုင်ငံ
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးသန်းစိန်(၀၁၄၇၃) အညတရစာပေ အမှတ်(၁၅)၊ ဗဟိုတော်လှန်ရေး၊ မိုးတော်ရပ်ကွက်၊ သန်လျင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- မျက်နှာခုံး နှင့်အတွင်းပုံနှိပ် - ဦးလှမိုး (၀၀၁၈၅) (ပန်းကြောမြို့ပုံနှိပ်တိုက်) အမှတ်(၁၀၈)၊ လမ်း(၄၀)၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- မြန်မာ့စာပေ - ဩရသ စာပေတိုက်
- အုပ်စု - ၅၀၀
- လေးနှုန်း - ၃၀၀၀ ကျပ်

ဂျင်မီ
 ဝဲဩဃမှာ တေးသံပြိုင်လို့..... ရန်ကုန်
 ဩသရ စာပေ၊ ၂၀၁၇၊
 စာမျက်နှာ - ၂၂၈ ၊ ၁၃ စင်တီ X ၂၅ စင်တီ
 (၁) ဝဲဩဃမှာ တေးသံပြိုင်လို့.....

စိတ်ကြွင်း (အရှေ့တိုင်းစကြဝဠာ)

“ကမ္ဘာမြေပေါ်မှာတွေ့တဲ့ရုပ်ကြွင်းတွေကို အဓိပ္ပာယ်ဖော်ဖို့အားထုတ်ရင်း ကမ္ဘာမြေသားတွေဘဝကို အစဆွဲထုတ်နေကြတယ်... ကျွန်တော့်နှလုံးသားထဲမှာ ထာဝရ(ဒါမှမဟုတ်)တစ်ခဏနေထိုင်သူတွေကရော ကျွန်တော့်ရဲ့စိတ်ကြွင်းကိုရှာဖွေရင်း အဓိပ္ပာယ်ဖော်နိုင်ကြပါရဲ့လား မေးပါရစေ”

သိပ်ခက်ပါသည်။ တကယ်တော့ သိပ်ကိုခက်ပါသည်။ ကျော်ကျော်ဝိုင်း၊ နုသစ်၊ ယုသိတာအပါအဝင် ရှင်သူသေသူများစွာတို့သည် ဝတ္ထုဇာတ်ကောင်များအဖြစ် စာရေးဆရာ၏ဖန်တီးခြင်းကို ခံထားရသည်။ သူ၏နှလုံးအိမ်တွင် ထာဝရနေထိုင်ခွင့်ပြုထားသည်။ သူဟာ ဘာကြောင့်ဒီလိုနေထိုင်ခွင့်ပြုထားသည်။ သူဟာ ဘာကြောင့် ဒီလိုဇာတ်ကောင်တွေကို ရှာဖွေဖန်တီးခဲ့ပါသလဲ။ ဘာအတွက် ဝတ္ထုဇာတ်လမ်းတွေ ဖွဲ့စည်းခဲ့ပါသလဲ။ သူဘာလဲ။ ဒီမေးခွန်းတွေက ကျော်ကျော်ဝိုင်းအတွက် သိချင်စရာတွေရှိနေသည်။ သူ၏နှလုံးသားအတွင်း ခရီးလှည့်လိုက်တိုင်း မိုင်တွေဆွဲပွားလို့ စကြဝဠာတစ်ခုဖြစ်လာသည်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကျော်ကျော်ဝိုင်း၊ နုသစ်နှင့် ယုသိတာတို့လို ပိုမိုမော်ဒန်ခေတ် လူငယ်တွေကတော့ သူတို့ဘဝကိုဖန်တီး

ဩရသ စာပေ

ခဲ့သော စာရေးဆရာကိုရှာဖွေနေကြပြီ။ သူတို့ကိုရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့သော စာရေးဆရာကိုပြန်ရှာဖွေကြပြီ။ သူတို့ရှာဖွေရင်း သူတို့ဘဝဟောင်းတွေကို ပြန်တွေ့ကြမှာသေချာသည်။ သူတို့လူငယ်သုံးဦး စာရေးဆရာ၏နည်းသားအရှေ့တိုင်းစကြဝဠာဆီသို့ ခရီးစတင်ခဲ့ကြပြီ။ ပထမဦးဆုံးနေရောင်ခြည်အောက်မှာ နစ်မြုပ်နေတဲ့စိတ်ကြွင်းတစ်ခုကို သူတို့ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့ကြသည်။ ထိုစိတ်ကြွင်းက သမိုင်းတစ်ပုဒ်ကို အလျားလိုက်ရော၊ ဒေါင်လိုက်ပါ ချခင်းထားသည်။ ကျော်ကျော်ဝိုင်း၊ နုသစ်နှင့် ယုသီတာတို့ ငြိမ်သက်စွာအာရုံစိုက်နေကြသည်။

ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီး ဒေါ်နန်းနွမ် (၉)တန်း(၂)ဌာကို ဝင်လာတယ်။ မျက်နှာထားကတင်းလို့ ပေါက်ကွဲတော့မတတ်ဘဲ။ တစ်တန်းလုံးတိတ်ဆိတ်။ အပ်ကျသံကြားရလောက်တယ်။ အတန်းပိုင်ဆရာမလည်း ဆရာမကြီးနောက် ငြိမ်ငြိမ်လေးပါလာတယ်။ ပြီးတော့ အော်သံ။

“ကျော်ကျော်ဝိုင်းမတ်တပ်ရပ်... အဲဒီလိုမဟုတ်ဘူး... ခုံပေါ်တက်မတ်တပ်ရပ်... ဟဲ့ကောင် ဘာလို့စာရေးခုံပေါ်အထိ တက်တာလဲ... နင်ထိုင်တဲ့ခုံပေါ်ကိုရပ်ခိုင်းတာဟဲ့”

အတိုင်းမသိအောင်ဆူညံခဲ့သော မကြာခင်ကဝရုန်းသုန်းကားဖြစ်မှုတွေ အခုတော့ဘယ်သူမှဘာမှမဟုတ်သလိုပဲ။ အဓိကတရားခံကိုတော့ ခုံပေါ်တင်စစ်ဆေးနေပါပြီ။

“ဆရာမ - ဒီကောင်မျက်နှာက အမြဲလိုလိုပြောင်ချော်ချော်နဲ့ပါလား”

ဆရာမကြီးက ခပ်တင်းတင်းဆိုလာတယ်။
“ဟဲ့ကောင် နင့်မျက်နှာပိုးသတ်စမ်း... ဖြစ်လိုက်ရင် နင်ပဲထိပ်ဆုံးက”

ကျော်ကျော်ဝိုင်း မျက်နှာကိုအတတ်နိုင်ဆုံးတည်ကြည့်တယ်။
ရ၊ မရ မသိပါ။ ဆရာမကြီးက မိန့်ခွန်းစချွေတယ်။

“အပေါ်ထပ်ယောက်ျားလေးအိမ်သာထဲမှာ မင်းဘာသွား
လုပ်သလဲ... မင်းနဲ့အတူရှိနေတဲ့ငါးယောက်က ဘယ်သူတွေလဲ...
မင်း မလိမ်နဲ့ မှန်မှန်ပြော... ဆေးလိပ်ခိုးသောက်ကြတယ်မဟုတ်
လား... ဆေးခြောက်ရောပါသေးလား”

“မသောက်ပါဘူး ဆရာမကြီးခင်ဗျာ... ကျွန်တော်
တကယ်ကျိန်ပြောပုံပါတယ်... ကျွန်တော်တော့မသောက်ပါဘူး”

“ဒါဆို ကျန်တဲ့လူတွေသောက်သလား”

“အဲဒါလည်းမသိပါဘူး... ကျွန်တော်က ဟို... ဝိုက်နာလို့
... အိမ်သာသွားတက်ရင်း စကားဝိုင်းဖွဲ့မိရာက တစ်ချိန်ကုန်သွား
တာပါ”

အတန်းပိုင်ဆရာမ ဒေါ်မြင့်မြင့်သိန်းရဲ့အသံထွက်လာ
တယ်။

“ဟင်! ကြည့်စမ်း... နင်က အတန်းလစ်တယ်ပေါ့ ဟုတ်
လား... ခွေးကောင်”

ပြီးတော့ တိုးလျှိုးတဲ့လေသံပြုရင်း ဆရာမကြီးကိုအယူခံဝင်
တယ်။

“ဆရာမကြီးရယ်... ဒီကောင်ကို ကျွန်မရိုက်ပြီး ဆုံးမပါ
မယ်... ကျွန်မသေချာဆုံးမပါမယ်”

ဆရာမကြီးလေသံက သိပ်မမာတော့ဘူး။

“ဒီလို ဆရာမရယ်... ကျွန်မတို့ကသတင်းရလို့ ဒီကောင်
တွေကိုပိတ်ဖမ်းတာ... ကျွန်မက ဒီဘက်လှေခါးအတိုင်းတက်လာ
တယ်... ဆရာမဒေါ်စိန်တီကို ဟိုးဘက်လှေကားကတက်ခိုင်းပြီး
ခြောက်ထုတ်ခိုင်းလိုက်တယ်... ပထမဆုံးဆင်းပြေးလာတာ ဒီ

ကောင် ကျော်ကျော်ဝိုင်း... ကျွန်မကဆီးပြီးရိုက်တော့ ပထမတစ်
ချက်တင်ပဲ ကျွန်မကြိမ်လုံးကို ဒီကောင်ဖမ်းဆုပ်မိနေတယ်... ကျန်
တဲ့ကောင်တွေ နောက်ကတန်းစီပြေးဆင်းလာတော့ ဒီကောင်က
ကြိမ်လုံးကြီးဆက်ဆုပ်ထားပြီး ဟော့ကောင်တွေလွတ်အောင်ပြေးပေ
တော့လို့ အော်လိုက်သေးတယ်... အဲဒီငါးကောင်က ကျွန်မရှေ့က
နေ ခေါင်းလေးတွေငုံ့ပြီး လှစ်ခနဲလှစ်ခနဲပြေးသွားတာ ကျွန်မသိပ်
အသည်းယားတယ်... အားလုံးလည်းလွတ်သွားရော ဒီကောင်က
လက်ပိုက်ပြီး ကျွန်တော့်ကိုဆက်ရိုက်ပါတဲ့... ကျွန်မငါးချက်လောက်
ထပ်ရိုက်လိုက်တယ်... ဘယ်လောက်ဒေါသဖြစ်စရာကောင်းသလဲ
... ပြီးမှ ဆရာမကိုလာခေါ်ပြီး ဒီအတန်းကိုပြန်လာတာပါ”

အတန်းပိုင်ဆရာမ သဘောပေါက်သွားဟန်နဲ့ တစ်ချက်
လှမ်းကြည့်တယ်။ ဆရာမကြီးက ရှမ်းသံဝဲဝဲနဲ့ မိန့်ခွန်းဆက်ချွေတယ်။

“မင်း သတိထားနော် ကျော်ကျော်ဝိုင်း... မင်းပညာရေး
က တဖြည်းဖြည်းနိမ့်လာပြီ... ရှစ်တန်းတက်တုန်းက (ဗ)ခန်းမှာ
... အခုကိုးတန်းရောက်တော့ (B)ခန်းကို မင်းတစ်ယောက်ပဲ
ရောက်လာတယ်... ငါဆေးလိပ်နဲ့ရမရ တက်စစ်ဆေးခဲ့သေး
တယ်... ရလို့တော့ သေပြီမှတ်ပဲ... ကျန်တဲ့ငါးယောက်ကတော့
မင်းမပြောလည်း ငါသိတယ်... ဒါပေမဲ့ ငါမရိုက်တော့ဘူး... မင်း
တို့ဆရာမပဲ ဆက်ဆုံးမလိမ့်မယ်... ကဲ - ဆရာမဆက်ဆုံးမပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာမကြီး”

ဆရာမကြီး တရွေ့ရွေ့နဲ့အခန်းဝကိုထွက်အသွား

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဆရာမကြီး”

ဆိုတဲ့ ကျောင်းသားတွေနှုတ်ဆက်သံကြားရတယ်။ ကျော်
ကျော်ဝိုင်းရဲ့အသံကလည်း ကျယ်ကျယ်လေးရောနှောပါဝင်နေတယ်။
တစ်ခုပြတ်သွားတော့ နောက်တစ်ပွဲဆက်တယ်။ ဒီပွဲကတော့ ကျော်

ကျော်ဝိုင်းအတွက် အေးအေးဆေးဆေးပွဲပါ။ ဒေါ်မြင့်မြင့်သိန်းဟာ ကျောင်းသားချစ်တဲ့ဆရာမတစ်ဦး။ အထူးသဖြင့် ကျော်ကျော်ဝိုင်း ကိုသိပ်ချစ်တယ်။ ဆရာမက ကျော်ကျော်ဝိုင်းဆံပင်တွေကိုဆုပ်ဆွဲ ပြီး ခပ်ဆောင့်ဆောင့်လှုပ်ခါပစ်တယ်။

“ဖြစ်လိုက်ရင် နင်ချည်းပဲ... ငါရှက်တယ်တဲ့ သိလား ဟဲ့ကောင်”

ကျော်ကျော်ဝိုင်းမျက်နှာက ရယ်ကျဲကျဲနဲ့ ဆရာမကိုတောင်း ပန်နေတယ်။

“ကျွန်တော်တောင်းပန်ပါတယ် ဆရာမ... ကျွန်တော့်ကို ထပ်ရိုက်ပါ... ဆရာမကို ကျွန်တော်ကတိပေးထားသားပဲ... ဆယ်တန်းမအောင်သရွေ့ အရက်၊ ဆေးလိပ်အပါအဝင် မူးယစ် ဆေးဝါး လုံးဝမလုပ်ပါဘူး... ကျွန်တော်တို့အိမ်သာသွားရင်း ရုပ်ရှင် တစ်ကား၊ အဲ - ဝီဒီယိုတစ်ကားအကြောင်း ဆက်စပ်မိရာက”

“နင်က တစ်ကားလုံးကုန်အောင်ထိုင်ပြောတယ်ပေါ့”

“ဝါး ဟား ဟား ဟား... ဝူး ဟူး”

တစ်တန်းလုံးဆူညံသွားတယ်။ ဆရာမကြီးရှိတုန်းက တိတ် ဆိတ်မှုတွေ ဝေါခနဲဆေးကြောခံလိုက်ရတယ်။

ဘေးကမြင့်သိန်းထွေး(ခေါ်)ဘိုကေက ဝင်ကြပ်တယ်။

“ဘာကားလဲလို့မေးကြည့်ပါလားဆရာမ”

ဆရာမက ကျော်ကျော်ဝိုင်းဆံပင်ကိုမလွှတ်သေးဘဲ တစ် ချက်ဆောင့်ပြီးမေးပြန်တယ်။

“ပြောစမ်း... ပေါက်ကရံကားမှတ်လား”

“မဟုတ်ဘူး ဆရာမ... တရုတ်ဂန္ထဝင်ကားပါ”

ဆရာမက ကျော်ကျော်ဝိုင်းအကြားကို လက်မခံဘူး။

“ကြီးကျယ်လို့... နင်ကများ ဂန္ထဝင်တွေဘာတွေနဲ့ ပြော

စမ်း... ဘာဂန္ထဝင်ကားလဲ ကားနာမည်ပြော”

“ရှောင်လင်မင်းသားလေးပါ”

“ဝါး ဟား ဟား”

“သိုင်းကားကြီးကိုများ”

“ဖိုးကျော်အာလူး”

“ငရွီး”

လှောင်ပြောင်အော်ဟစ်သံတွေ ဆူညံသွားတယ်။ ဆရာမ မျက်နှာပြုံးလာပြီး ကျော်ကျော်ဝိုင်းဆံပင်တွေကိုလွှတ်လိုက်တယ်။ ပြီး မှ ကျောင်းသားတွေကိုငြိမ်ခိုင်းလိုက်ပြီး (၉)တန်းဆိုတာ အရေးကြီး တဲ့အကြောင်း၊ (၁၀)တန်းရောက်ဖို့ တစ်တန်းပဲလိုတဲ့အပြင် ကိုယ့် ဆရာဆရာမတွေဖြစ်လို့ ပညာရေးမှာအထောက်အကူအများဆုံးပေး နိုင်ကြောင်း ကျော်ကျော်ဝိုင်းကိုလည်း ဇာတ်နာအောင်ထပ်နှိပ်ကွပ် ဦးမှာဖြစ်ကြောင်း၊ ဒီကောင်ဟာ တစ်လျှောက်လုံးစာတော်ခဲ့ပြီး (၈) တန်းနှစ်မှာဖောက်ပြန်သွားကြောင်း ကျောင်းတွေခဏခဏပြေး၊ စာ မှန်မှန်မလုပ်ခဲ့တာကြောင့် (၈)တန်း အေခန်းကနေ (၉)တန်းရောက် တော့ ဘီခန်းကိုဆင်းလာတာ သူတစ်ယောက်ပဲရှိကြောင်း၊ သို့သော် (၉)တန်းဘီဟာ ဒုတိယစာတော်တဲ့အဆင့်မှာရှိကြောင်း စသဖြင့် ဆရာမကအဖွင့်တွေအပိတ်တွေနဲ့ ပြောသွားပါတယ်။ ဆရာမတံခါးဝ ရောက်ခါနီး ကျော်ကျော်ဝိုင်းကအထွန့်လှမ်းတက်လိုက်တယ်။

“ဆရာမ တစ်ခုပြောဖို့ကျန်သေးတယ်”

“ဘာလဲ ပြော”

“မောင်ကျော်ကျော်ဝိုင်းဟာ စာမကြီးစားတော့သော်လည်း သူ့ရဲ့အောင်လက်မှတ်မှာ မင်နီတစ်စက်မှမတွေ့ရဘူးဆိုတာရယ် ... ဒါကိုတစ်တန်းလုံးနမူနာယူပြီး ဆရာကျော်ကိုဆည်းကပ်သင်ယူ ဖို့သင့်တယ်ဆိုတာရယ်ပေါ့”

ဒါကတော့ မိန်းကလေးတွေဘက်က အသံတွေထွက်လာ တယ်။

“အောင်မာ”

“ဘာမှဆည်းကပ်စရာမလိုဘူး”

“သေနာ... ငပေါ”

ဆရာမကတော့ ပြုံးပြီးထွက်သွားတယ်။

(၉)တန်းဘီဟာ ကျော်ကျော်ဝိုင်းအတွက်တော့ ပျော်စရာ အသိုက်အမြုံလေးပါပဲ။ တစ်ခါတလေ ကျော်ကျော်ဝိုင်းစဉ်းစားတယ်။ သူ(၈)တန်းမှာ ဘာတွေဖြစ်လို့ ဘာတွေညစ်ခဲ့သလဲ။ လူပျိုပေါက် အရွယ်။ အိမ်ကစီးပွားကျ။ မပြည့်မစုံဖြစ်လာတဲ့ဘဝမှာ သူငယ်ချင်း တွေကလည်း အပြိုင်အဆိုင်။ ဘက်ပေါင်းစုံအပြိုင်ကြကြတယ်။ (၈) တန်းရောက်မှ မနက်ပိုင်းကျောင်းစတင်ပြီး (၇)တန်းအောင်လာသူ တွေထဲက အတော်ဆုံးတွေကိုသာ (၈)တန်း(၁)မှာ နေရာပေးတယ်။ (၇)တန်းတုန်းက စုဖွဲ့ချစ်ခင်ခဲ့ကြတဲ့သူငယ်ချင်းတွေတောင် (၈)တန်း အေမှာ ပုံစံတွေပြောင်းပြီး ကျော်ကျော်ဝိုင်းကိုဆက်ဆံတယ်။ သူတို့ ကို လူတွေအထင်ကြီးလာဖို့ ကျော်ကျော်ဝိုင်းကို ချနင်းပစ်ကြတယ်။

ကျော်ကျော်ဝိုင်းကလည်း ထောင့်မကျိုးချင်ဘူး။ လူကြီးလူ ကျယ်စကားတွေ တအားပြောတယ်။ ဟိတ်ဟန်တွေကိုမုန်းတယ်။ ဒဲ့ဒဲ့ပြောတာများတော့ အရွက်တတ်ဆုံးအရွယ်တွေဖြစ်တဲ့ အတန်း ဖော်တွေက မသတိတော့ဘူး။ ဝင်ကြုံရင်ကြုံသလို ဝိုင်းအော်နှိပ်ကွပ် တယ်။

“စောက်ပေါ... စောက်ရွှေ”

စုံလို့ပဲ။ ဒါပေမဲ့ (၉)တန်းဘီနဲ့ သဘောထားပုံကွာတယ်။

(၉)တန်းဘီသူငယ်ချင်းတွေက ချစ်လို့နှိပ်ကွပ်တာ။ (၈)တန်းအေက အမြင်ကပ်လို့နှိပ်ကွပ်တာ။ တစ်တန်းလုံးတော့မဆိုလိုနိုင်ဘူး။ အတန်း

ထဲမှာ အရေးပေးခံထားရတဲ့ ကျောင်းသားအုပ်စုတစ်စုနဲ့ ကျောင်းသူ အုပ်စုတစ်စုပါ။ ဒီကျောင်းက နည်းနည်းထူးခြားတယ်။

ဒီကျောင်း ကြီးမှာ အစိုးရအဖွဲ့ဝင်သားသမီးတွေ၊ အရာရှိ ကြီးသားသမီးတွေ၊ ကုန်သည်သူကြွယ်ကြီးတွေရဲ့သားသမီးတွေများ တယ်။ ဒီတော့ ပြိုင်ဆိုင်မှုဆိုတာ မပြောဘဲသိရတော့တယ်။ ပညာ ရေးပြိုင်တာကတော့ အကောင်းဘက်ကမြင်ရတယ်။ ကျန်တာတော့ မကောင်းဘူး။

ကျော်ကျော်ဝိုင်းက လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ပညာသင်ချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ(၈)တန်းအေဟာ သူ့အတွက်မွန်း ကြပ်လာတယ်။ ဘက်ပေါင်းစုံအနှိမ်ခံရသလိုခံစားရတယ်။ ဆရာမ က မျှမျှတတရှိပေမယ့် အတန်းကိုစိုးမိုးထားတဲ့အုပ်စုကြီးနှစ်စုနဲ့ ကျော်ကျော်ဝိုင်းထိပ်တိုက်တွေ့တဲ့အခါမျိုးမှာ များရာကအားသာ တယ်ဆိုမလားပဲ။

ကျောင်းကထိန်ပွဲတုန်းကအဖြစ်လေးက သတိရစရာ။ ကထိန်က မနက်ဖြန်စမယ်ဆိုတော့ (၈)တန်းအေက ဒီနေ့လိုပဒေ သာပင်ပြင်ဆင်ရတယ်။ သကောင့်သားဗိုလ်တွေနဲ့ သကောင့်သမီး ဗိုလ်မတွေ ဝါးပိုးဝါးကြီးတစ်လုံးကို အလယ်မှာချပြီး ရတနာစိုး ဆိုလား ဘာဆိုလား စတိုးဆိုင်နာမည်မျိုးနဲ့ ငနဲသားက ဓားမကြီး တဆဆနဲ့ ဝါးလုံးခွဲဖို့ဆွေးနွေးနေကြတယ်။ ဟိုလိုခွဲ၊ ဒီလိုခွဲနဲ့ စကား တွေပဲပေါ်နေကြတာ သူများအတန်းက ပဒေသာပင်တွေတောင် အတောင်အလက်စုံနေပြီ။ ကျော်ကျော်ဝိုင်းကလည်း ညစ်ကျယ်ကျယ် အပြုံးနဲ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းကထိုင်ကြည့်နေတယ်။ ဒီအချိန်မှာပဲ အတန်း ပိုင်ဆရာမရောက်လာပြီး မေးခွန်းတွေထုတ်တော့တယ်။

“ဟဲ့ - ခုထိ ဘာမှမလုပ်သေးဘူးလား(စတိုးဆိုင်နာမည် မျိုးနဲ့ ငနဲသားနာမည်ကိုခေါ်ပြီး)... နင် ဝါးမခွဲတတ်ဘူးလား”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ ဆရာမ... အဟဲ... တွေ့တော့ တွေ့ဖူးတယ်... ကိုယ်တိုင်တော့ ဘယ်ခွဲဖူးမလဲ ဆရာမရယ်”

ဆရာမက အလိုက်သိစွာ ခေါင်းကိုညိတ်လိုက်တယ်။ ဘယ်သူမှခွဲဖူးမှာမဟုတ်ဘူး။ ဒီကလေးတွေ ဒီအလုပ်ဘယ်လုပ်တတ်မှာလဲလို့ ဆရာမကဖြည့်စဉ်းစားပုံရတယ်။

ဝှင်စောင့်နေတဲ့ ကျော်ကျော်ဝိုင်းအလှည့် ရောက်ရောက်လာတတ်တယ်။ ပြီးခဲ့တဲ့အပတ်တုန်းကလည်း “လှည်းဝင်ရိုးသံ တည်ညံ့ ပုဂံဘုရားပေါင်း”ဆိုတာကို ဘယ်လိုနေ့ကိုက်နံ့ကိုက်နဲ့ယူထားကြောင်း မြန်မာစာဆရာမကရှင်းပြခိုင်းလို့ တစ်တန်းလုံးကိုရှင်းပြခဲ့ရသေးတယ်။ ကျော်ကျော်ဝိုင်းက (၅)တန်းတည်းက ဗေဒင်မဟာဘုတ်တိုင်ထူတတ်တယ်လို့ အဆစ်ထည့်ပြောပြီး သင်္ကေတသားသမီးတွေကို နှိပ်ကွပ်ခဲ့သေးတယ်။ အခုလည်းလာပြန်ပြီ။

ကျော်ကျော်ဝိုင်းစိတ်ထဲမှာ ကလိကလိဖြစ်လာတယ်။ သူတို့တွေကိုလှမ်းကြည့်လိုက်တော့ မျက်နှာငယ်လေးတွေနဲ့တွေ့ရတယ်။

“ငါ့ကိုဝိုင်းအော်တဲ့အခါကျရင် မျက်နှာတွေကဖြူပြီး အူမြူးနေလိုက်ကြတာ”လို့ ကျော်ကျော်ဝိုင်းစိတ်ထဲမှာ ရှုတ်ချနေမိတယ်။

ဆရာမရဲ့စကားသံကိုကြားရတယ်။

“ဒါဆိုရင် ဝါးလုံးခွဲတတ်တဲ့ကျောင်းသားတစ်ယောက်ယောက်ကိုလိုက်ရှာလိုက်ကြလေ... ဒီအတိုင်းနေလို့ကတော့ အချိန်ကုန်သွားမယ်... ဘာမှပြီးမှမဟုတ်ဘူး... အခုတောင် အချိန်တော်တော်လင့်နေပြီ... အောင်မယ်လေး မောင်----- (စတိုးဆိုင်နာမည်)ရယ် မင်းကိုအဟုတ်မှတ်လို့ ကဲသွားရှာကြ”

သင်္ကေတသားတွေပြုံးပြာကုန်တယ်။ ဘယ်သူ့ကိုသွားရှာရမှန်းလည်းမသိ။ ခေါ်ရင်ရော လိုက်ပါမလားမသေချာ။ သူတို့မျက်လုံးတွေ ဝေ့ဝိုက်ကစားရင်း လူရှာတဲ့အလုပ်တော့လုပ်နေတယ်။

ကျော်ကျော်ဝိုင်းကိုတော့ တွေ့သွားပြီ။ ဒါပေမဲ့ သင်္ကေတသားတွေမျက်နှာက အထက်ကိုပင့်ချိထားပြီး အောက်တန်းစားကောင်ပါကွာဆိုတဲ့သဘောနဲ့ ကျော်ကျော်ဝိုင်းကိုမခေါ်ကြဘူး။

ကျော်ကျော်ဝိုင်းကလည်း ခပ်ညံ့ညံ့ကောင်တွေ၊ အာလူးစိန်တွေကို ထေ့ပြုံးပြုံးကြည့်ရင်း ကျောင်းအုတ်တိုင်ကိုမှီလို့ ခြေချိတ်ထိုင်နေတယ်။

ဒီမှာတင် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့အကြံပေးသံကြားတယ်။ ညွှန်မှူးတစ်ယောက်ရဲ့သမီးပါ။ မျက်နှာကတော့ ချစ်စရာ။ အိုက်တင်များပြီးတင်းမာပုံဖမ်းထားတာက ရယ်ချင်စရာ။

“တီချာ ကျောင်းစောင့်ကြီးဦးကျော်သောင်းကိုခေါ်ပြီး ခွဲခိုင်းရင်ရမလားရှင့်”

ဆရာမကခေါင်းခါတယ်။

“ဒါ ကျောင်းသားအလုပ်ကွယ့်... ရှစ်တန်း(၁)ဆိုတာ နာမည်တစ်လုံးနဲ့နေတာ... လူရည်ချွန်မဖြစ်ခဲ့ကြရင်တောင် ဖြေဖူးတဲ့လူတွေများတယ်... ဒါတောင်မှ ဝါးခွဲတတ်တဲ့လူတစ်ယောက်မှ မပါဘူးဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ... ဟင် - ပြောပါဦး ယောက်ျားလေးတွေ”

ဆရာမလေသံမှာ ဆူဆူပူပူသဘောလေးထွက်လာတာမို့ အားလုံးမှာ သောကတွေရကုန်တယ်။ သူများတွေပြီးလို့မှ ရှစ်တန်း(၁)ကမပြီးရင်... ဆိုတဲ့အပြိုင်စိတ်ကလေးတွေရှိနေတော့ ပိုလို့စိုးရိမ်လာကြတယ်။

“အဟမ်း အဟမ်း”

တမင်လုပ်ဆိုးတဲ့ချောင်းသံလာရာဆီကို သင်္ကေတသားသမီးတွေရဲ့မျက်လုံးတွေ အုပ်လိုက်ပြိုဆင်းလာတော့တယ်။

ဆရာမကလည်း လှည့်ကြည့်လိုက်တယ်။ ဒီကောင်လစ်ပြီ

မှတ်တာ ဘယ်ကပေါ်လာသလဲလို့တွေးရင်း...

“ဟဲ့ကောင် ကျောင်းပြေး ဘာလာလုပ်သလဲ”

“တီချာ - ဘာတွေခက်နေလို့လဲ”

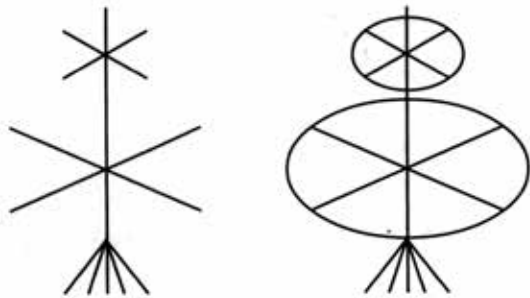
ကျော်ကျော်ဝိုင်းက ပြုံးပြုံးလေးဆိုလိုက်တယ်။ သကောင့် သားသမီးတွေရဲ့မျက်နှာတွေ သိပ်မကောင်းလှဘူး။ တကယ်တော့ ရှစ်တန်း(A)အတန်းပိုင်ဆရာမဟာ ကျော်ကျော်ဝိုင်းရဲ့အဒေါ်သူငယ် ချင်းဖြစ်တဲ့အပြင် ကျော်ကျော်ဝိုင်းရဲ့ညစ်ကပ်ကပ် ပေကန်းကန်း ပုံစံတွေကြောင့် ပိုပြီးဝရုစိုက်တတ်တယ်။ သူငယ်ချင်းပုံစံမျိုးနဲ့ ဆက် ဆံတတ်သလို ဆရာဆိုတဲ့သဘာဝအပြည့်နဲ့လည်း ဆုံးမတတ်တယ်။

“ငါ ဒီဝါးလုံးကိုခွဲချင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘယ်နှစိတ်လိုချင်လဲဆရာမ”

“လေးစိတ်”

“ဆရာမက ပဒေသာပင်ကို ဝါးကွင်းထည့်ချင်တယ်လို့ထင် တယ်... ဒီလိုမှတ်လား ဆရာမ”

“(မူလပဒေသာပင်)မှာ (ဒီလိုဝါးတွေကွင်း) ဟုတ်တယ်နော် တီချာ”

ဆရာမက ပြုံးပြီးပြောတယ်။

“နင် လေမကျယ်နဲ့... ဖြစ်အောင်လုပ်ပေး ငါအချိန်မီလို

ချင်တယ်”

“ရမယ် တီချာ... ဒါပေမဲ့ ဒီပဒေသာပင်တွေကို ကျွန် တော်အစအဆုံးကြီးကြပ်ရလိမ့်မယ်... ကျန်တဲ့လူတွေ ကျွန်တော့် ကိုကူညီပေးဖို့ ဆရာမပြောပေးပါ”

ဆရာမက ပိုသဘောကျသွားတယ်။

“နေ့လယ်(၁၂)နာရီထိုးရင် အပြီးဖြစ်မလား”

“ဖြစ်တယ် တီချာ”

“အောရိုက်... ကျန်တဲ့လူတွေ ကျော်ကျော်ဝိုင်းကိုကူညီကြ ... ဟုတ်ပြီလား”

သကောင့်သားတွေအဖွဲ့ကတော့ အောင့်သက်သက်နဲ့ဖြစ် သွားချိန် သကောင့်သမီးတွေကတော့ ကျော်ကျော်ဝိုင်းဘက်ညွှတ် လာတယ်။ စိုးရိမ်မှုတွေလျော့သွားပုံနဲ့ သွက်လက်လာကြတယ်။ ကျော်ကျော်ဝိုင်း ဝါးခွဲတာကို တအံ့တဩကြည့်နေကြတယ်။ ဝါးလုံး ကိုတုံးခု၊ ခြေထောက်တစ်ဖက်နဲ့နင်း။ ဝါးထိပ်ကို ဓားမတည်ပြီး လက်ကိုင်သစ်သားတုံးတစ်တုံးနဲ့ ရိုက်ချလိုက်တယ်။ ဒီလိုနဲ့ ကျော် ကျော်ဝိုင်းတတ်သမျှမှတ်သမျှ ဖျစ်ညစ်ပြီးလုပ်ထည့်လိုက်တာ လို ချင်တဲ့ဝါးခြမ်းလေးတွေထွက်လာတယ်။ ပဒေသာပင်ကို ကွင်းတွေ ထည့်တယ်။ သကောင့်သားတွေထဲက ကျော်ကျော်ဝိုင်းကိုလေးစား လာတဲ့နှစ်ကောင်လောက်ကတော့ ဝိုင်းကူပေးတယ်။

“ကဲ - နင်တို့မိန်းလေးတွေအလှည့်ရောက်ပြီ... ပဒေသာ ပင်ကို ကြိုက်သလိုအလှဆင်ကြပေတော့”

သကောင့်သမီးအဖွဲ့ ပျော်သွားတယ်။ ကျော်ကျော်ဝိုင်း လည်း ဆယ်ကျော်သက်ပီတိတွေဖြစ်ရတယ်။ ကောင်မလေးတွေ ချောသလောက် မာနပေါင်းစုံခနေကြတယ်လို့လည်း စိတ်ကူးယဉ် မိသေးတယ်။ ကျော်ကျော်ဝိုင်းက သူ့ကိစ္စတွေပြီးသွားပေမယ့် တာဝန်

ရှိကြောင်းကို အသံထုတ်ပြလိုက်သေးတယ်။

“နင်တို့ကို ဆရာမက (၁၂)နာရီအပြီးလုပ်ပေးလို့ပြောထားတယ်နော်... ပြီးရင် ကျန်တဲ့ယောက်ျားလေးတွေကို ဆရာမဆီ ထမ်းပို့ခိုင်းလိုက်ပေတော့... ငါ ဆရာမကိုအခြေအနေတွေသွားပြောပြီးပြန်တော့မယ်”

ငနဲသားတွေ ရှုံ့တွသွားတယ်။ ကျော်ကျော်ဝိုင်းကတော့ အပျော်တွေနဲ့ပြန်သွားပြီ။ ထတောင်ကချင်သလိုပဲ။ ဆရာမကိုဝင်ပြီးပြောသွားလိုက်သေးတယ်။

“ဆရာမ တီချာ... သွားကြည့်လိုက်ပါဦး... ကျွန်တော်လက်ရာလေး... ခု မိန်းကလေးတွေ ပဒေသာပင်စပြီးဆင်နေပြီ”

“အောင်မယ် - နင်ကတယ်သွားဦးမှာလဲ”

“ပြန်တော့မယ် တီချာ”

“(၁၂)နာရီထိုးမှပြန်... နင့်ကို ငါမယုံဘူး... နင်လျှောက်သွားမလို့မှတ်လား... နင်ကိုယ်တိုင် ပဒေသာပင်ကိုလာအပ်”

ဆရာမက ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ ကျော်ကျော်ဝိုင်းအင်္ကျီစကို လှမ်းဆွဲပေးမယ့် ကျော်ကျော်ဝိုင်းကတော့ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားပါတယ်။

ဆရာမက ကျော်ကျော်ဝိုင်းကိုချစ်ပုံရတယ်။ သူ့အတန်းထဲမှာ မပျော်တာကိုလည်းသိနေတယ်။ ပထမတော့ ကျောင်းဘောလုံးပွဲကိုသွားပြီးအားပေးရမယ်လို့ အကြောင်းပြတယ်။ နောက်တော့ ထီးပါလျက်သားနဲ့ ထီးမဆောင်းပဲကျောင်းကိုလာတယ်။ မိုးတွေရွာအောင်လုပ်တယ်။ ပြန်ခွင့်ပေးလိုက်ပေမယ့် အိမ်ကိုမရောက်တာသေချာတယ်။ သူ့အိမ်ကိုတိုင်စာတွေပို့ပေးမယ့် စာတွေက သူ့မိဘလက်ထဲကိုရောက်ပုံမရဘူး။ ဒီကောင့်မှာ တစ်ခုထူးခြားတာရှိတယ်။ ဆူရာသင်သမျှတွေအကုန်အလွတ်ရနေတာပဲ။ မှတ်ဉာဏ်ကောင်းတယ်။

ဒါပေမဲ့ မကြိုးစားရင် ဒီထက်ပိုဆိုးသွမ်းသွားရင် ဆိုတဲ့အတွေးတွေ ဆရာမမှာရှိနေပါတယ်။

ကျော်ကျော်ဝိုင်းဟာ လူပျိုပေါက်ထဲဝင်တာနဲ့ ပြဿနာတွေ နေရာတိုင်းမှာထပ်နေတော့တယ်။ နေ့တိုင်းလိုလို ပြဿနာတွေက သူ့ကိုရှာ၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် သူကပြဿနာကိုရှာတယ်။ ဒီကြားထဲ မိသားစုပိုင်ဆေးခန်းလေးမှာ အဖိုးတန်ပစ္စည်းတွေ ညစောင့်အိပ်ဖို့ ဖခင်ကတာဝန်ပေးခဲ့မိတယ်။ ဆေးခန်းက တခြားဆရာဝန်တွေကို ငှားပေးထားတာပါ။ အိမ်မကြီးနဲ့ သပ်သပ်ခွဲပြီးဆောက်ထားတဲ့ အဲဒီဆေးခန်းလေးမှာ ကျော်ကျော်ဝိုင်းပွဲတော်ကြီးတွေ နေတယ်။ ညဘက်လူခြေတိတ်တာနဲ့ ဆေးခန်းလေးထဲကခိုးထွက်တယ်။ ရန်ကုန်မြို့ထဲကနေ ဆင်ခြေဖုံးကျွေးကျော်ရပ်ကွက်တွေအထိ ပွဲရှိတဲ့နေရာမှန်သမျှ လျှောက်သွားတယ်။ ဘုရားပွဲတွေ၊ သတင်းကျွတ်ပွဲတွေ၊ စတိတ်ရှိုးတွေအကုန်လိုက်ကြည့်တယ်။ ကျော်ကျော်ဝိုင်းနဲ့ကျောင်းမတူတဲ့ ဘော်ဒါဘော်ကျွတ်(၃)ယောက်လောက်ဟာ ညမင်းသားလေးတွေဖြစ်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ဟာ လျှောက်လည်စားသောက်တာကလွဲလို့ အရက်သေစာမူးယစ်ဆေးစတဲ့ မကောင်းမှုတွေကို စိတ်တောင်မကူးမိကြဘူး။ အဲ - လောင်းကစားတော့လုပ်တတ်ကြတယ်။ ကလေးကစားနည်းတွေဆိုပေမယ့် နောက်ပိုင်းမှာ ကျော်ကျော်ဝိုင်းရှိုးဖဲကစားတတ်လာတယ်။ ပညာတွေရလာတယ်။ ဒီကစားနည်းကို သဘောလည်းကျလာတယ်။

ဝိတအနုပညာကို အတော်ဝါသနာထုံတယ်။ မိခင်ဖြစ်သူက ရေဒီယိုဓာတ်ပြားရအဆိုတော်၊ မိခင်နဲ့မြန်မာ့အသံကို နှစ်ခေါက်ရောက်ဖူးတယ်။ ကျော်ကျော်ဝိုင်းဂစ်တာအရမ်းလိုချင်ခဲ့တယ်။ မိခင်က ရှစ်တန်းဟာ အစိုးရစစ်ဖြစ်လို့ဆိုပြီး အကြောင်းပြတယ်။ တကယ်တော့ ဂစ်တာဝယ်ပေးဖို့အပိုငွေရှိပုံမရဘူး။ တစ်ခါသား ကျော်ကျော်

ဝိုင်းကံကောင်းခဲ့တယ်။ မောင်နှမဝမ်းကွဲတွေနဲ့ အဒေါ်အိမ်မှာ သား
 ရေကွင်းကြေး နှိုးဖဲကစားကြတယ်။ သားရေကွင်းတွေအားလုံး ကျော်
 ကျော်ဝိုင်းလက်ထဲရောက်လာတယ်။ သားရေကွင်းကုန်တော့ ငါးပြား
 ဖိုးဆယ်ကွင်းနဲ့ ကြေးသတ်မှတ်ပြီး အကြွေတွေထုတ်ကစားလာတယ်။
 ဒီအချိန်မှာပဲ ဦးလေးဖြစ်သူနဲ့ သူ့သူငယ်ချင်းလေးယောက်ဟာ ခပ်
 ထွေထွေလေး ဝိုင်းဘေးမှာအာချောင်နေကြတယ်။ ဘာလုပ်၊ ညာ
 လုပ်ပေါ့။ နောက်ဆုံးကျော်ကျော်ဝိုင်းရိုက်ကွက်တွေက ကောင်းနေ
 တာကြောင့် သူတို့ကိုယ်တိုင်ဝင်ပြီး ငွေသားတွေနဲ့ဝင်ကစားတယ်။
 ကျော်ကျော်ဝိုင်းလက်ထဲမှာ ငွေသားတစ်ဝက်၊ သားရေကွင်းတစ်ဝက်။

ရိုက်ကောင်းကောင်းနဲ့ရိုက်လိုက်တာ ညဆယ်နာရီထိုးတော့
 တယ်။ အဒေါ်လုပ်သူက ထလာပြီး “သား ပြန်တော့... မင်းအမေ
 သိရင် ငါပါအဆူခံရလိမ့်မယ်” လို့ ပြောလိုက်မှပဲရပ်သွားတယ်။

သားရေကွင်းနဲ့အကြွေတွေကို မောင်နှမဝမ်းကွဲတွေကို ပြန်
 ပေးလိုက်ပြီး လူကြီးတွေဆီကနိုင်လိုက်တဲ့ ငွေစက္ကူတွေကိုယူလာခဲ့
 တယ်။ အိမ်ရောက်တော့ ရေကြည့်တယ်။

“အားပါးပါး ၈၅/-တောင်မှပဲ... ဂစ်တာအဟောင်း တစ်
 လုံးတော့ရပြီ”

ကျော်ကျော်ဝိုင်းရဲ့ အပျော်ဆုံးကာလတွေပါ။ ဂစ်တာတစ်
 လုံးကို ၈၀/- နဲ့ဝယ်တယ်။ အမေကမေးတော့ သူငယ်ချင်းက
 အလကားပေးလိုက်တာကိုပြောလိုက်တယ်။ ဝယ်တယ်ဆိုရင် ဘယ်
 ကပိုက်ဆံရလဲ ဘာလဲမေးလာဦးမယ်။

ဂစ်တာဟာ ကျော်ကျော်ဝိုင်းရဲ့ထွက်ပေါက်တစ်ခု၊ သေချာ
 အောင်ပြောရရင် တစ်ခုတည်းသောထွက်ပေါက်။

အဖေကတော့သတိပေးတယ်။

“မင်းဂစ်တာတီးရင် လမ်းပေါ်ထွက်မတီးပါနဲ့... ဆေး

ခြောက်တွေမရွံနဲ့... ဂီတဆိုတာ ဖျော်ဖြေရေးကိစ္စတစ်ခုဖြစ်တယ်
 ... မင်း လမ်းလွဲလိုက်သွားမှာစိုးတယ်... ဂစ်တာတီးတာကိုတော့
 ဖေဖေမတားဘူး... သဘောလည်းကျပါတယ်... နောက်တစ်ခု
 က မင်းပညာရေးအခြေအနေမကောင်းဘူး... ဖေဖေလည်း
 ရုန်းကန်နေရတော့ အရင်လိုဂရုမစိုက်နိုင်ဘူး... ကိုယ့်ဘာသာပဲ
 ဂရုစိုက်ကွာ”

ကျော်ကျော်ဝိုင်း ‘စိတ်ချပါ’လို့ ကတိပြုတယ်။

ကျော်ကျော်ဝိုင်းကတိတည်ပါတယ်။ သူ့လိုပဲ လမ်းထဲမှာ
 ဂစ်တာတီးတဲ့အုပ်စုတွေရှိတယ်။ ဆေးခြောက်လေးရှူပြီး စိုင်းထီး
 ဆိုင်သီချင်းတွေနဲ့ ‘ဖီးလ်’ယူကြတယ်။ ကျော်ကျော်ဝိုင်းက အဲဒီပုံစံ
 မျိုးတွေကိုသဘောမကျဘူး။ လွတ်လပ်မှုမရှိသလိုပဲ။ တစ်ခုခုမှူးမှ
 အနုပညာဈာန်ဝင်တယ်ဆိုတာဟာ အမှားပဲလို့လက်ခံထားတယ်။
 ကျော်ကျော်ဝိုင်းက တစ်ကိုယ်တော်ဟစ်ကြွေးတယ်။ လွတ်လပ်ပေါ့ပါး
 တဲ့ ရောခဲတွေကိုကြိုက်တယ်။ ပေါက်ကွဲပစ်တယ်။ ဘယ်လောက်
 ကောင်းတဲ့ထွက်ပေါက်လဲ။ ဂစ်တာတီးတတ်ပုံကလည်း စနစ်မကျလှ
 ဘူး။ သူ့ဟာနဲ့သူတော့ဟုတ်နေတယ်။ တစ်နေ့မှာ အမေက အင်းစိန်
 ရွာမမှာရှိတဲ့ အဖွားလေးတစ်ယောက်အိမ်ကိုသွားလည်တော့ ကျော်
 ကျော်ဝိုင်းကိုခေါ်သွားတယ်။ အိမ်ဝင်းထဲရောက်တော့ နေ့လယ်(၁၁)
 နာရီ၊ လူငယ်တွေတစ်အုပ်ကြီးထွက်တာနဲ့တိုးနေတော့ ထူးဆန်းသလို
 ဖြစ်နေတယ်။ သေချာကြည့်လိုက်တော့မှ အိမ်အောက်ထပ်မှာ ဂစ်
 တာတွေ၊ စာရွက်စာတမ်းတွေ အများကြီးတွေ့ရတယ်။ ကျော်ကျော်
 ဝိုင်း ရွှံ့ရွှံ့ဖြစ်နေတာကို အမေသိတယ်။ ဒါပေမဲ့ အဖွားလေးကို
 အရင်တွေ့ရအောင်ဆိုပြီး အပေါ်ထပ်ကိုသွားရတယ်။

အားလုံးတွေ ဆုံနှုတ်ဆက်အပြီးမှာ ဇာတ်ရည်လည်သွား
 တယ်။ ဦးလေးတော်သူ ကိုကျော်စိုးက ဂစ်တာသင်တန်းဆရာဖြစ်

နေတယ်။

သူကပဲဦးဆောင်ပြီး အောက်ထပ်ကိုခေါ်သွားတယ်။ ကျော်ကျော်ဝိုင်းရဲ့တောင်ခေါက်မြောက်ခေါက်တွေကို စိတ်ရှည်ရှည်စစ်ဆေးပြီး စနစ်ကျအောင်ပြုပြင်ပေးတယ်။ သိပ်တတ်ချင်နေတဲ့ကျော်ကျော်ဝိုင်းကလည်း နေ့ရောညပါဝစ်တာပဲလုပ်နေတော့ အိမ်ကစိုးရိမ်လာတယ်။ သတိပေးလာတယ်။ ကျော်ကျော်ဝိုင်းအတွက်တော့ ပညာရည်ထူးချွန်ဖို့ သိပ်မကြိုးစားတော့ပဲ ပေါ့ပေါ့ပါးပါးအလယ်အလတ်တန်းလေးကို သဘောတွေ့နေတယ်။ အိမ်ကိုတော့ကြိုးစားပါမယ်လို့ပြောနေခဲ့တယ်။ တစ်နေကုန်စိတ်ချင်ပေါက်လာသမျှ ဝစ်တာထဲမှာဖျော်ချပစ်တယ်။

“သွားတော့ xxx ရှင်းရှင်းပဲ မင်းတို့ကိုပြောမယ် xxx သွားတော့ xxx သွားတော့ xxx”

ဒီသီချင်းကတော့ ပဲခူးဘုရားဖူးကိုမလိုက်ရလို့ ပေါက်ကွဲခဲ့တာ။ ရှစ်တန်း(ဗ)တစ်တန်းလုံးသွားရတယ်။ ကျော်ကျော်ဝိုင်းတစ်ယောက်တည်း ရှေ့ဆောင်လူငယ်ဝင်မထားလို့ မလိုက်ရဘူး။

“လူဟာလူပဲ xxx က လူဟာလူပဲ xxx ပြောစမ်းပါကွာလို့လည်း ဆင်းရဲသားလေးလည်း လူပါပဲ xxx လူဟာလူပဲ xxx က လူဟာလူပဲ xxx နှလုံးသားသွေးကြောနဲ့ရှင်သန်ဆဲ”

ဒီသီချင်းကတော့ ဆင်းရဲတဲ့ဘဝကိုမကျေနပ်တာ။ နှိမ်တဲ့လူတွေကိုပေါက်ကွဲတာ။

နောက်ထပ်ဘဝခံစားမှုသီချင်းတွေလည်း အများကြီးဆိုတယ်ဆိုပြီး ရင်ပေါ်သွားသလိုခံစားရတယ်။

တကယ်တော့ ကျော်ကျော်ဝိုင်းဟာ သူ့အသက်အရွယ်နဲ့ မဆိုင်တဲ့သောကတွေကို လက်ခံခဲ့သူဖြစ်တယ်။ အိမ်စီးပွားရေး၊ အမေ့ဘက်ကဆွေမျိုးများရဲ့ဒုက္ခအပူအပင်များအရေး၊ မိမိအိမ်ရဲ့မပြည့်စုံ

မှုတွေဖြစ်လာတာကြောင့် ကျောင်းမှာရင်ဆိုင်ရတဲ့ လူမှုရေးစတာတွေအပေါ် တစ်မျှတစ်ခေါ်ကြီးဝင်စဉ်းစားရင်း သောကတွေဖန်တီးခဲ့တယ်။ နောက်ဆုံးရလဒ်ကတော့ စိတ်လေလာပြီး အဘက်ဘက်မှာလျော့ရဲလာတယ်။ ထွက်ပေါက်တွေရှာလာတယ်။ ထူးခြားတာကတော့ အခြေခံဆင်ခြင်တုံတရားမပြောင်းသွားဘူးဆိုတာပါပဲ။ ပညာအများကြီးမတော်တော့ပေမယ့် (၁)ဆယ်တန်းအောင်ရေး၊ (၂)ဆယ်တန်းအောင်ရေး၊ (၃)ဆယ်တန်းအောင်ရေးဆိုတာကတော့ သန္နိဋ္ဌာန်ခိုင်မာနေခဲ့တယ်။

ကိုးတန်းတက်တဲ့နှစ်မှာတော့ ကျော်ကျော်ဝိုင်းပုံစံဟာ လုံးဝကွေ့ချိုးသွားတယ်။ (A)ခန်းက လွတ်မြောက်သွားတဲ့အတွက် အရမ်းပျော်သွားခဲ့သလို အော် ငါ့ပညာရေးတစ်ဆင့်ကျသွားပါလားလို့လည်း တွေးမိခဲ့သေးတယ်။

အိမ်ကလည်း ကျော်ကျော်ဝိုင်းရဲ့စိတ်လေနေတဲ့သဘောကို သိသွားပြီး ဆေးခန်းမှာမအိပ်ရတော့ဘဲ အိမ်မကြီးထဲပြန်ခေါ်တယ်။ အဖေနဲ့အမေက သားသမီးတွေကိုစုဝေးပြီး ဆွေးနွေးပွဲတစ်ခုလုပ်တယ်။ သားတို့သမီးတို့စိတ်ဓာတ်မကျဖို့၊ ဖေဖေလည်းအစွမ်းကုန်ကြိုးစားနေတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း၊ ငယ်စဉ်တည်းက စည်းနဲ့ကမ်းနဲ့နေခဲ့ကြပြီး အခုလိုလျော့ရဲလာတာဟာ ဖေဖေတို့မှာပဲတာဝန်ရှိကြောင်း သားတို့မကျေလည်တာကို အကုန်ပြောနိုင်ကြောင်း စသဖြင့် အဖေကပြောတယ်။

ဒီမှာတင် ကျော်ကျော်ဝိုင်းတို့မောင်နှမသုံးယောက်(အစ်ကိုကြီး၊ ကျော်ကျော်ဝိုင်း၊ ညီမလေး)က တစ်ဦးစီခံစားချက်တွေကို ဖွင့်အံ့ကြတယ်။ အဲဒီဆွေးနွေးပွဲကစပြီး ကျွန်တော်တို့မိသားစုငါးယောက်ဟာ ပိုလို့စည်းလုံးချစ်ခင်လာကြတော့တယ်။ အဖေဟာ စည်းရုံးရေးသမားကောင်းတစ်ယောက်၊ အမေက စီမံခန့်ခွဲရေးသမားကောင်း

တစ်ယောက်၊ မောင်နှမသုံးယောက်ကလည်း (အထူးသဖြင့်ကျော်
 ကျော်ဝိုင်း)ကိုယ့်နည်းကိုယ်ဟန်နဲ့ ကိုယ့်တာဝန်ကိုယ်ကျေဖို့ အားသစ်
 တွေ့ရလာတယ်။ ဖခင်လုပ်သူက ကျော်ကျော်ဝိုင်းတို့ညီအစ်ကိုနှစ်
 ယောက်ကို စာအုပ်တွေဖတ်ခိုင်းတယ်။ (သတင်းစာနဲ့ရေဒီယိုကတော့
 ငယ်ငယ်တည်းကအကျင့်လုပ်ပေးထားတယ်။) ကမ္ဘာ့နိုင်ငံခေါင်း
 ဆောင်များရဲ့အတ္ထုပ္ပတ္တိတွေ၊ နိုင်ငံတကာရေးရာတွေ အဓိကပါဝင်
 ပါတယ်။ ကျော်ကျော်ဝိုင်းပျော်တယ်။ ကျောင်းမှာလည်း ပျော်တယ်။
 အိမ်မှာလည်းပျော်တယ်။

“လူပျိုပေါက်အရွယ်မှာ သူနဲ့ထိုက်တန်တဲ့ လူရာသွင်းမှု
 အရေးကြီးတယ်။”

ကျော်ကျော်ဝိုင်းရဲ့မှတ်ချက်ပါ။
 နောက်ဆောင်ပုဒ်တစ်ခုရှိသေးတယ်။
 “ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ်လုပ်ပါ။ မပြိုင်ဆိုင်ပါနဲ့။”

- J -

ဆရာ၊ ဆရာမတွေချစ်တဲ့ဗရုတ်ကလေးများကို နောင်မှာ
 ကဗျည်းတင်ရပါတယ်။

ကျောင်းကဘာလုပ်ချင်လဲ။ ကမ္ဘာအေးဆွမ်းဆန်စိမ်းပွဲလား။
 ကျောင်းဖတ်စာအုပ်တွေသွားထမ်းရမလား။ အငယ်တန်းတွေကိုခုံစီ
 ပေးရမလား။ ကျောင်းအားကစားပွဲလား စတဲ့ ကျောင်းတော်ကြီးရဲ့လို
 အပ်တဲ့အင်အားတွေ ကိုးတန်းဘီကြီးမှာရှိတယ်။ မဟာဘိမ္မာန်အေး
 ြလို့လည်းခေါ်ကြတယ်။

ဆရာမဒေါ်မြင့်မြင့် သိန်းကတော့ အတန်းပိုင်ဖြစ်တဲ့
 အလျောက် ဒီကိစ္စတွေမှာ ကြားဝါလို့မဆုံး။ ဒါပေမဲ့ ပြဿနာတွေ
 ကလည်း ခဏခဏရှင်းရတယ်။ လာပြန်ပြီတစ်ခု။

ဆရာမကြီးရုံးခန်းထဲမှာ တန်းစီလို့။

ကျော်ကျော်ဝိုင်း၊ ဟန်ဆွေ၊ ဘိုကေ၊ ပုထစ်၊ ဇာဇာကြီး၊
 ကောင်းမြတ်၊ ရဲမင်းသိန်း၊ တိုက်ကြက်။

အားလုံးပေါင်း(၈)ယောက်။

တရားလိုက ဆရာမဒေါ်ဂန္တီစိန်ဖြစ်တယ်။

အမှုက ဒီရှစ်ယောက်ကို မိန်းကလေးအိမ်သာထဲမှာမိလိုတဲ့။

အမောတကောပြေးဝင်လာတဲ့ ဒေါ်မြင့်မြင့်သိန်းရဲ့လက်တွေက ကျော်ကျော်ဝိုင်းရဲ့ခေါင်း၊ ဝိုက်ခေါက်၊ ကျွန်တဲ့ကောင်တွေလည်း ဒီလိုပဲခံရတယ်။

ဆရာမကြီးနဲ့ ဒုက္ခောင်းအုပ်ဆရာကြီးဦးသိန်းအောင် စတင်စစ်ဆေးတယ်။

“မင်းတို့ဘာကိစ္စ မိန်းကလေးအိမ်သာထဲဝင်သလဲ”

ဆရာကြီးဦးသိန်းအောင်က ကျော်ကျော်ဝိုင်းအဖေနဲ့ရင်းနှီးတယ်။ ကျော်ကျော်ဝိုင်းအကြောင်းလည်းသိတယ်။

“ဟေ့ကောင် ကျော်ကျော်ဝိုင်း... မင်းစဖြေ”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ပါ... ကျွန်တော်တို့စကားစပ်မိလို့ပါ... ဟို ဟို... ”

“ပြော ပြော... ရဲရဲပြောလေကွာ... ဘာအခုမှကြောက်ချင်ယောင်ဆောင်နေတာလဲ”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့... ဟန်ဆွေကြီးကပြောတယ်... ကျွန်တော်တို့ယောက်ျားလေးအိမ်သာမှာ မတ်တပ်ရပ်ပြီး... အဲ - ဟိုရှုရှုပေါက်တဲ့အကန့်လေးတွေရှိသလို မိန်းကလေးအိမ်သာမှာလည်း ရှိတယ်တဲ့... အဲဒါ ကျွန်တော်ကလက်မခံပါဘူး”

ဆရာကြီးမျက်နှာတင်းထားပေမယ့် မျက်လုံးတွေက ရယ်စပြုနေတယ်။ ဆရာမကြီးကတော့ ဝါရင့်သူပီပီ(နိုင်ငံတော်ကောင်စီတစ်ယောက်ရဲ့ဇနီးပီပီ) ခပ်တင်းတင်းလေးဆက်နေတယ်။ ဆရာမဒေါ်မြင့်မြင့်သိန်းကတော့ စိုးရိမ်နေပုံရတယ်။ ဒေါ်ဂန္တီစိန်ကြီးကတော့ ဘာမှမခံစားရသလိုပဲနေတယ်။

ဆရာကြီးကဆက်မေးတယ်။

“အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ”

“ကျွန်တော်တို့ထဲမှာ ဒီလိုအကန့်တွေရှိမရှိ နှစ်ခြမ်းကွဲသွား

တယ်... ကျွန်တော်ရယ်၊ ဘိုကေရယ်၊ ပုထစ်ရယ်၊ ဇာဇာကြီးရယ်က မရှိဘူးဘက်က... ဟန်ဆွေရယ်၊ ကောင်းမြတ်ရယ်၊ ရဲမင်းသိန်းရယ်၊ တိုက်ကြက်ရယ်က ရှိတယ်ဆိုတဲ့ဘက်က”

ကျော်ကျော်ဝိုင်းပြောရင်းနဲ့ ရဲလာတယ်။ ကျွန်တဲ့ကောင်တွေကတော့ နဂိုညီထားတဲ့အတိုင်းမိရင် ခံမယ်ဆိုတဲ့သဘောတူညီမှုကြောင့် ဘာမှမပြောဘဲငြိမ်နေတယ်။

“ဒီလိုနဲ့ ကျွန်တော်တို့နေ့ကောင်းရက်သာရွေးပြီး... ”

“ဟေ့ - ဘာလဲ နေ့ကောင်းရက်သာ”

“မဟုတ်ဘူးဆရာကြီး... လူလစ်တဲ့အချိန်ရွေးပြီးလို့ပြောတာပါ... မုန့်စားဆင်းပြီးပြန်တက်သွားတဲ့အချိန်ဟာ လူလစ်တဲ့အချိန်ပါ ဆရာကြီး... ကျွန်တော်ရှေ့ဆုံးကဝင်ပါတယ်... ကျွန်တော်တို့သိချင်တာသိရပြီးတော့ ပြန်ထွက်ဖို့”

“ဟဲ့ကောင် ကျော်ကျော်ဝိုင်း နင်တို့အိမ်သာခန်းတွေထဲ အကုန်လျှောက်ဝင်သေးတယ်... အဲဒါပါဆက်ပြော”

ဆရာမဒေါ်ဂန္တီစိန်ကဝင်ထောက်တယ်။

ဆရာကြီးကပါ ဖိအားပေးလာတယ်။

“လိမ်ဖို့မကြိုးစားနဲ့နော် ဟေ့ကောင်”

ကျော်ကျော်ဝိုင်းကဆက်ပြောတယ်။

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာကြီး... အိမ်သာတွေထဲကိုဝင်ကြည့်မိတာကတော့ ကျွန်တော်တို့အိမ်သာခန်းတွေနဲ့ ဘာကွာလဲဆိုတာသိချင်လို့ပါ”

“အထဲမှာလူရှိနေရင် မင်းဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

ဆရာကြီးကမေးလိုက်တယ်။ ကျော်ကျော်ဝိုင်းမဖြေခင်မှာပဲ ဆရာမဒေါ်ဂန္တီစိန်ကပြောတော့တယ်။

“အဲဒါပေါ့ ဆရာကြီးရယ်... ကျွန်မအိမ်သာတံခါးကို ဒီ

ကောင်တွေလာဖွင့်တာပေါ့”

“ဟေ ဟုတ်လား... ဟေ့ကောင်တွေ”

ဆရာကြီးရဲ့အသံကျယ်လာတယ်။ လက်ထဲမှာလည်း ကြိမ်လုံးကြီးရောက်လာတယ်။ ကျော်ကျော်ဝိုင်းတို့ သဗ္ဗဒွေတွေ၊ ပရိတ်တွေ စိတ်ထဲမှကပြောင်းကပြန်တွေရွတ်နေကြပြီ။ ဟန်ဆွေ(ဝတုတ်ကြီး)ဆိုရင် ပါးစပ်ပါလှုပ်စိလှုပ်စိဖြစ်နေတယ်။

ဆရာမဒေါ်ဂန္ဓီစိန်ကဆက်ပြောပြန်တယ်။

“ကျွန်မ အိမ်သာထဲကထွက်မယ်အလုပ် ခြေသံတွေတဖျပ်ဖျပ်နဲ့ လှုပ်ရှားနေတဲ့ယောက်ျားလေးစကားသံတွေကြားတယ်... ထူးဆန်းတယ်ဆိုပြီး မထွက်ဘဲငြိမ်ရပ်နေတာ... ရှေ့ကအိမ်သာခန်း(၉)ခန်းလုံး ဝင်လိုက်ထွက်လိုက်နဲ့ သဘောတွေကျနေကြတာ နောက်ဆုံး ကျွန်မအိမ်သာတံခါးကိုလာဖွင့်တော့ဖွင့်မရဘူး... မရတော့ ဒီကောင်တွေလူရှိမှန်းသိပြီး လစ်ဖို့လုပ်တယ်... ကျွန်မကတံခါးကိုဖွင့်ပြီး မပြေးနဲ့လို့လည်းအော်လိုက်ရော... ပြေးလိုက်ကြတာ... ကျွန်မအကုန်မှတ်မိတယ်... ရှေ့ဆုံးက ဟိုကောင်ဖက်တီးဟန်ဆွေ၊ ပြီးတော့ ဇာကြီး၊ ပုထစ်၊ ရဲမင်းသိန်း၊ တိုက်ကြက်၊ ကောင်းမြတ်၊ ဘိုကေနဲ့ ကျော်ကျော်ဝိုင်းကနောက်ဆုံးကပေါ့”

ဒေါ်ဂန္ဓီစိန်ရဲ့စကားအဆုံးမှာ ဆရာကြီးစကားသံထွက်လာတယ်။

“ကဲ - မင်းတို့အလောင်းအစားလုပ်တာ ဘယ်သူနိုင်သလဲကွ”

ကျော်ကျော်ဝိုင်းကပြောတယ်။

“ကျွန်တော်တို့လေးယောက်နိုင်ပါတယ်”

နိုင်တဲ့လူလေးယောက်ကို ကျော်ကျော်ဝိုင်းက လက်ညှိုးလေးနဲ့ထောက်ပြတယ်။

“ကဲ ဆရာကြီး... နိုင်တဲ့လူလေးယောက်ရဲ့လည်ပင်းမှာ 'ကျွန်တော်တို့မိန်းကလေးအိမ်သာထဲဝင်မိပါသည်' ဆိုတဲ့ဆိုင်းဘုတ်ဆွဲပြီး တစ်ခန်းဝင်တစ်ခန်းထွက်လိုက်ပြ... ရှုံးတဲ့ကောင်လေးယောက်ကိုတော့ မိန်းကလေးအိမ်သာသန့်ရှင်းရေး သုံးရက်လုပ်ခိုင်းပါ... ဒါမှအလောင်းအစားအဓိပ္ပာယ်ရှိသွားမယ် ဟုတ်ပြီလား”

သွားပြီ၊ ကွဲပြီ။ ကျော်ကျော်ဝိုင်းတို့ရှစ်ယောက် မထင်မှတ်ထားတဲ့ဖြစ်ရပ်အတွက် ပြာတောက်သွားကြတယ်။ ကိုယ့်အတန်းထဲကသူငယ်ချင်းတွေပဲသိရင် ကိစ္စမရှိ။ သူတို့ကနှုတ်လုပ်တယ်။ တခြားအတန်းကဆိုရင်တော့ မိဘတွေဆီပြန်ပေါက်ကြားမယ်။ သေပြီ။ ကျော်ကျော်ဝိုင်း မဆီမဆိုင် သူပိုးပန်းနေတဲ့မိန်းကလေးအခန်းကို သွားသတိရသေးတယ်။ ဝိုင်းပြီးတောင်းပန်ဖို့ ကျော်ကျော်ဝိုင်းက အချက်ပြလိုက်တော့ အားလုံးဒူးတွေထောက်၊ လက်အုပ်တွေချီ၊ ငိုသံပါလေးတွေနဲ့ ဆရာမကြီးရဲ့တပည့်မိုက်တွေကို ကြိုက်သလိုသာရိုက်ပါတော့ စလို့စလို့ ငိုချင်းမျိုးစုံချကြတယ်။

တော်သေးရဲ့ အငြိမ်ထိုင်တွန်းနေတဲ့ ဆရာမဒေါ်ဂန္ဓီစိန်ကြီးကိုယ်တိုင်ပဲ ဝင်ကယ်လိုက်တယ်။ အတန်းပိုင်ဆရာမကတော့ ကိုယ်တိုင်ဝင်ကယ်ဖို့မလွယ်လှဘူး။ နောက်ဆုံးညှိနှိုင်းပြီး အဖြေထွက်သွားတာကတော့

ဖြစ်ရက် (၁) - တစ်ယောက်ကို ကြိမ်ဒဏ်ငါးချက် ဆရာကြီးကဆုံးမရမည်။

ဖြစ်ရက် (၂) - သိပ္ပံခန်းကြီးကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပြီး စာကြည့်တိုက်အဖြစ်ပြောင်းလဲပြုပြင်ပေးရမည်။

ဝန်ခံချက် - နောက်တစ်ကြိမ် ဤကဲ့သို့အမှုထပ်ကျူးလွန်ပါက ဆရာမကြီး ပထမဦးဆုံးပေးခဲ့သောဖြစ်ရက်များကို ခံပါမည်ဖြစ်ကြောင်း ဝန်ခံကတိလက်မှတ်ရေးထိုးပါသည်။

ကျော်ကျော်ဝိုင်းတို့ရှစ်ယောက် ဒါကိုပျော်ရွှင်အားရလက်ခံ ခဲ့ကြတယ်။ အတန်းထဲကိုကော့ကော့ကျော့ကျော့လေးပြန်ဝင်လာကြ တော့ အတန်းဖော်သူငယ်ချင်း၊ သူငယ်ချင်းမတွေက ပြုံးစိစိနဲ့စောင့် ကြိုနေတယ်။ အင်္ဂလိပ်စာသင်တဲ့ ဆရာမဒေါ်သင်းနွဲ့အချိန်လည်း ဖြစ်နေပြန်တော့ ပွဲကပိုပြီးစည်ပြန်တယ်။ ဒေါ်သင်းနွဲ့က အပျိုကြီး။ ကျော်ကျော်ဝိုင်းအစ်ကိုကိုလည်း သူပဲသင်ကြားပေးခဲ့ရတာ။ ဆရာမ ဒေါ်သင်းနွဲ့ကစပြီး နှိပ်ကွပ်လိုက်တယ်။

“မိန်းမအိမ်သာတက်ချင်တဲ့မိန်းမလျာတွေ လာပြီဟေ့”

“ဝါး ဟား ဟား ဟား”

“ဂျယ်တွေ”

“ဂျီပုန်းတွေ”

“မိဆွေ၊ မိဇာ၊ မိကျော်”

ကျော်ကျော်ဝိုင်းက ပြုံးဖြူနဲ့ပဲတုန့်ပြန်လိုက်တယ်။ မိန်း ကလေးတွေအသံက အကျယ်ဆုံးဆိုတော့

“ဟုတ်ပါတယ်တီချာ... ကျွန်တော်တို့မိန်းမပျောက်လို့ သွားရှာတာပါ... ခုတော့ ပြန်တွေ့ပါပြီ... သူတို့က စောစောစီး စီး အခန်းထဲပြန်လာကြတာကိုး”

ဒီတစ်ခါဟားသံတွေက ယောက်ျားလေးတွေဘက်က။

“ဝေး ဟေး ဟေး ဟေး”

“အသဲလေးတွေ”

“ကလေးတွေရောပါမလာဘူးလား”

ဆရာမကခြေအနေကိုရိပ်မိတယ်။ အားလုံးကိုလှမ်းပြီးဟန့် လိုက်တယ်။

“တော်ကြ တော်ကြ... အဲဒီပေါတွေနဲ့ သွားမပြိုင်နဲ့... ဒီကောင်တွေကို ငါနာမည်ပြောင်းထားတယ်... ကျော်ကျော်ပေါ။

ဟန်ပေါ၊ ရဲမင်းပေါ... မှတ်ထား ဒီကောင်တွေနောက်မှာ ပေါဆို တာတွေပါတယ်”

“ဝါးဟားဟား”

“ငပေါတွေ”

“ပေါချာချာ”

တစ်ပွဲကျသွားပြန်တယ်။

ကျော်ကျော်ဝိုင်းကလည်း မလျှော့ဘူး။

“တီချာက နာမည်ပေးသိပ်တော်တာပဲ... ပုပ်ရဟန်းမင်း ကြီး ဂျွန်ပေါလ်တို့၊ ကမ္ဘာကျော်အဆိုတော်ပေါလ်ယန်းတို့ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့နဲ့ခေတ်ပြိုင်တွေပေါ့”

ဒီတစ်ပွဲကတော့ ဆရာမကိုယ်တိုင်ရယ်တဲ့ပွဲပါ။ ဆရာမက အရှိန်သတ်လိုက်ပြီး စာစသင်တော့တယ်။ စာသင်ချိန်တော့ အား လုံးငြိမ်လို့ စာကိုအာရုံစိုက်ကြတယ်။

နောက်တစ်နေ့မှာ သိပ္ပံခန်းကိုရှင်းလင်းဖို့ ကျော်ကျော်ဝိုင်း တို့ရှစ်ယောက်ပြင်ဆင်နေကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ မရှင်းလင်းခင်မှာ တခြား အတန်းကဘော်ဒါတွေ တဖွဲဖွဲနဲ့ရောက်လာတယ်။ ဆယ်တန်းကရော၊ ရှစ်တန်းကချာတိတ်တွေပါ ပါတယ်။ ကျော်ကျော်ဝိုင်းတို့ရဲ့စွန့်စားမှု ကြီးကို တစ်ကျောင်းလုံးသိသွားကြပြီး လေးစားစိတ်တွေနဲ့လာကြတာ ဖြစ်တယ်။ မိန်းကလေးအိမ်သာရဲ့လျှို့ဝှက်ချက်တွေကိုလည်း သိလို ကြတယ်။

“ဖိုးကျော် - ဘာတွေတွေ့ခဲ့လဲကွ”

ဆယ်တန်းတစ်နှစ်ကျဝေဦးက မေးလိုက်တယ်။ ကျော်ကျော် ဝိုင်းက မိန်းကလေးအိမ်သာမှာ အခန်းဆယ်ခန်းရှိကြောင်း၊ ယောက်ျားလေးတွေလို ရှုရှုပေါက်တဲ့အကန့်ခန်းတွေ သတ်သတ် မရှိကြောင်း၊ မှန်အကြီးကြီးတစ်ချပ် နံရံမှာမြှုပ်ထားပေးတာတွေရ

ကြောင်း၊ ဒါအပြင်. . .

“တို့ယောက်ျားလေးတွေလိုပဲကွ. . . သူတို့လည်း နံရံမှာ စာတွေရေးတယ်. . . ပုံတွေဆွဲပြီး ဘယ်ယောက်ျားလေးပုံ၊ ဘယ်သူ ပုံစတဲ့နာမည်တွေ ရေးထားတယ်ကွ. . . ငါတို့တွေ့ခဲ့တဲ့နာမည်တွေ ထဲမှာ. . . .”

ကျော်ကျော်ဝိုင်းက စကားကိုရပ်ပြီး တစ်ချက်ဝေကြည့်နေ တယ်။ အားလုံးငြိမ်သက်ပြီး စိတ်လှုပ်ရှားနေတယ်။ ဒီအချိန်မှာ ဟန် ဆွေရဲ့အသံထွက်လာတယ်။

“ကျော်ကျော်ဝိုင်းပုံပါတယ်. . . ကိုယ်တုံးလုံးကြီး”

“ဝါး ဟား ဟား”

“ဟာ - ဟေ့ကောင် ဖက်တီး. . . ခွေးမသားသစ္စာဖောက်”

ဒီမှာတင် ဇာဇာကြီး ပုထစ်ပုံပါတယ်။ ဘယ်သူပုံပါတယ် နဲ့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်ဆွဲထည့်ရင်း ပွဲစည်နေတယ်။

“ဟာ - ဟေ့ကောင်တွေ”

ဆရာကြီးရဲ့အသံကျယ်ကျယ်ကိုကြားလိုက်ရမှ အားလုံးငြိမ် သွားတယ်။ ဆရာကြီးက အပေါက်ဝကိုပိတ်ရပ်ထားတော့ ဘယ်သူ မှထွက်ပြေးလို့မရဲကြတော့ဘူး။

“ဟေ့ကောင် ကျော်ကျော်ဝိုင်း - ဒီကောင်တွေဘာလာလုပ် တာလဲ”

ကျော်ကျော်ဝိုင်းကရှေ့ကိုတက်ပြီး အေးအေးလေးမှင်သေ သေနဲ့ရှင်းပြတယ်။

“သူတို့က စာကြည့်တိုက်ဖွင့်တော့မယ်ဆိုလို့ ဝမ်းသာပြီးလာ ကြတာပါ. . . သူတို့လည်းလုပ်အားပေးပါရစေတဲ့. . . ကျွန်တော်တို့ ကတော့ မလုပ်ပါနဲ့. . . ဒါဟာပြစ်ဒဏ်နဲ့လုပ်နေတာလို့တောင်းပန် တာ မရဘူး. . . ကျွန်တော်တို့ရှစ်ယောက်ကိုလည်း အိမ်သာထဲဝင်

တဲ့အတွေ့အကြုံပြန်ပြောပြပေးဖို့ သူတို့ကတောင်းဆိုတယ်”

“ဩ - ဟုတ်ပြီ ခွေးကောင်တွေ. . . တကယ်လုပ်အားပေး ချင်လို့မဟုတ်ဘဲ. . . ပေါက်ကရတွေသိချင်လို့ကိုး. . . ငါ အပြင် မှာတည်းက တဝါးဝါးတဟားဟားသံတွေကြားနေရတာ ဒါကြောင့် ကိုး. . . အေး - အဲဒီကောင်တွေကိုပါ ပြစ်ဒဏ်ပေးမယ်. . . ငါ ကိုယ်တိုင်ခိုင်းမယ်. . . ကဲ - စတော့. . . ဝေဦး၊ မျိုးမြင့် မင်းတို့ဟို ဘက်ကဘီရိုကြီးကို မ-ရွှေ. . . ဟိုနှစ်ကောင်က စားပွဲဆီသွား”

စလို့ စလို့ ဆရာကြီးက အလုပ်တွေတန်းပြီးခွဲချလိုက်တာ အင်တာဗျူးသူတွေရော၊ ဗျူးခံရတဲ့သူတွေရော မနားတမ်းဟောဟဲ ကြရတော့တယ်။

ကျော်ကျော်ဝိုင်းတို့ကတော့ ပျော်လို့၊ ဟန်ဆွေကြီးဆိုရင် အပျော်ဆုံးဖြစ်နေတယ်။

ဒီလိုနဲ့ စာကြည့်တိုက်လေးပေါ်လာတယ်။

စားတော့တာ ကျွန်တော်လည်းသိနေတယ်. . . ရှစ်တန်းတုန်းက အေ . . . ကိုးတန်းကျတော့ ဘီ. . . ဆယ်တန်းမှာစီဆိုတော့ ဒီကောင် ညံ့လာတာပေါ့. . . ကျွန်တော် ဆရာမကိုအပ်ပါတယ်”

“စိတ်ချပါ လူကြီးမင်းရယ်. . . သူတို့စာဒီလောက်ညံ့လို့ တော့မဟုတ်ပါဘူး. . . စည်းကမ်းသိပ်မကောင်းတာပါ. . . ကျွန်မ က တစ်ကျောင်းလုံးရဲ့စည်းကမ်းထိန်းသိမ်းရေးမှူးဆိုတော့ ကျွန်မ အတန်းကို ဆရာမကြီးကလွဲလိုက်တာပါ. . . ကိုးတန်းအောင်မှတ် အရဆိုရင် ဆယ်တန်းဘီမှာ ခုံနံပါတ်ကောင်းကောင်းနဲ့ရပါတယ် . . . အဓိကကျောင်းစည်းကမ်းကိုထိန်းရအောင် ကျွန်မဆီကိုလွှဲပေး ထားတာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာမ. . . ဆုံးမပါ”

“စိတ်ချပါ. . . ရပါပြီလူကြီးမင်း. . . ဒုက္ခပေးရတာ စိတ် မကောင်းပါဘူး. . . ကျေးဇူးပဲနော်. . . ကဲ ကျော်ကျော်ဝိုင်း သား အဖေကိုပြန်လိုက်ပို့လိုက်”

“ရတယ် ဆရာမ. . . ကျွန်တော်လည်း ဆရာမကြီးနဲ့ရော၊ ဦးသိန်းအောင်နဲ့ပါ ဝင်တွေ့လိုက်ဦးမယ်”

လို့ ကျော်ကျော်ဝိုင်းအဖေကပြောတယ်။

ကျော်ကျော်ဝိုင်းက အခန်းဝအထိရောက်အောင် ဖခင်ကို လိုက်ပို့တယ်။ ဖခင်က ဆရာမကြီးနဲ့ရင်းနှီးနေတာ အခုမှသိတယ်။ ဆရာမကြီးခင်ပွန်းရဲ့ညီက အဖေနဲ့တစ်နယ်တည်းသားတွေကိုး။ ဒါ ကြောင့် ဆရာမကြီး ကျော်ကျော်ဝိုင်းကိုသတိမူနေတာဖြစ်နိုင်တယ်။

ဆရာမဒေါ်အေးအေးမြင့်ရဲ့အသံကိုကြားရတယ်။

“ကဲ - သား ကျော်ကျော်ဝိုင်း. . . မရှက်ဘူးလား. . . ကျောင်းသားကြီးလုပ်ပြီး ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်ကျောင်းအပ်လို့မရတဲ့ ဘဝ. . . အဖေလာအပ်မှပဲရတော့တယ်. . . ဟိုမှာ မိန်းကလေးတွေ

- ၃ -

ဆယ်တန်းစီခန်း။

ကျော်ကျော်ဝိုင်းရဲ့ဖခင်ကြီးကို အတန်းပိုင်၊ ဆရာမဒေါ် အေးအေးမြင့်(ကျောင်းသား/သူ့အားလုံးက အမေလို့ခေါ်ကြတယ်။ အသက်ကြီးကြီး ပိန်ပိန်သွယ်သွယ် ချစ်စရာကောင်းတယ်။)ကရှင်း ပြနေတယ်။ ကျော်ကျော်ဝိုင်းက ဘေးမှာလက်ကလေးပိုက်ပြီးရပ် နေတယ်။

“အားနာပါတယ် လူကြီးမင်းရယ်. . . တကယ်တော့ ကိုး တန်း၊ ဆယ်တန်းဆိုတာ ကျောင်းသားကြီးတွေ. . . ကိုယ့်ဘာသာ ကျောင်းအပ်လို့ရတယ်. . . ဒါပေမဲ့ ကျော်ကျော်ဝိုင်း၊ ဘိုကေ၊ ရဲမင်း သိန်းနဲ့ ပုထစ်တို့လေးယောက်ကတော့ မိဘနဲ့အပ်ခိုင်းဖို့ ဆရာမကြီး ကညွှန်ကြားထားတယ်. . . အဲဒါပါပဲ. . . ဟောဒီမှာ လူကြီးမင်း ကြည့်ပါဦး”

ကျော်ကျော်ဝိုင်းရဲ့နာမည်ဘေးမှာ မှင်နီအဝိုင်းလေးဝိုင်း။ ကျော်ကျော်ဝိုင်းဖခင်မျက်လုံးတွေ အရောင်ထွက်လာတယ်။ ကျော် ကျော်ဝိုင်းကိုတစ်ချက်စိုက်ကြည့်ပြီး စိတ်ဆိုးကြောင်းပြလိုက်တယ်။

“ဆရာမ ကြိုက်သလိုဆုံးမပါ. . . ဒီကောင် စာသိပ်မကြီး

တောင် သူတို့ဘာသာသူတို့အပ်နိုင်ကြတယ်”
 ကျော်ကျော်ဝိုင်းက မျက်နှာကြီးပြုံးလာတယ်။
 “အမေရယ် - ကောင်မလေးတွေကကောင်းတာပေါ့...
 သူတို့ယောက္ခမကြီးကိုမြင်ဖူးသွားတာပေါ့ဗျာ”
 “ဟဲ့ကောင်လေး”
 “အောင်မာ”
 “ဝေးသေးတယ်”
 “* X + x + ”

ဆယ်တန်းပွဲစဉ်က ဒီလိုယဉ်ယဉ်လေးစဖွင့်တယ်။ အမေဟာ ကျောင်းသူတွေထက် ကျောင်းသားတွေကို ပိုအရေးပေးတယ်။ ဆိုးတဲ့လူတွေကို ပိုချစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ စာမတော်ရင်တော့ သဘောမကျဘူး။ စည်းကမ်းထိန်းရာမှာလည်း လိုက်လျောညီထွေတဲ့ဘောင်တစ်ခုထားတယ်။ ဆယ်တန်းအရွယ်နဲ့လျော်ညီတဲ့ ပျော်ပါးမှုကို အမေခွင့်ပြုတယ်။ ဆေးလိပ်၊ အရက်၊ မူးယစ်ဆေးဆိုရင်တော့ အပြတ်ကိုင်တယ်။ မုန်းတယ်။

ကျော်ကျော်ဝိုင်းမှာ စီမံကိန်းရှိတယ်။

ဇူလိုင်လစပြုဆိုတာနဲ့ စာတွေကျက်တော့တယ်။ ကျောင်းမှာဆိုရင် စာသိပ်မလုပ်ဘူး။ အိမ်မှာပဲတိတိကျကျလုပ်တယ်။ မိဘက ဝိုင်းကျူရှင်မထားပေးနိုင်ဘူး။ အတန်းကျူရှင်ကတော့ လခပေးစရာမလိုဘဲတက်ရတယ်။ အဖေပေးတဲ့အတွက် သုံးဘာသာတက်ခွင့်ရတယ်။ အင်္ဂလိပ်(ဦးစိုင်းအောင်ဝင်း)၊ သင်္ချာ(ဦးလှဆောင်)၊ ဓာတု/ဓူပ(ဦးသိန်းထိုက်)။

ပြီးတော့ ကျော်ကျော်ဝိုင်းအစ်ကိုလက်ထက်က အပြင်ဆရာတွေထုတ်ထားတဲ့စာအုပ်တွေရှိတယ်။ ဥပမာ - သမိုင်းတံခွန်ဦးထွန်း

နွယ်၊ မလိခဦးလှချစ်၊ ဂုဏ်ထူးဦးသိန်းနိုင် စလို့ပေါ့။ အဲဒီစာအုပ်တွေကို တစ်အုပ်လုံးညက်အောင်ကျက်တယ်။ အတွက်အချက်တွေကိုလည်း ပုံမှန်နာရီနဲ့လုပ်သွားတယ်။ အားတဲ့အချိန်တွေမှာ ဝစ်တာတီး၊ ဘာသာပြန်စာအုပ်၊ နိုင်ငံရေးစာအုပ်၊ သိုင်းစာအုပ်(နေလင်းအောင်ကိုပဲရွေးဖတ်တယ်)၊ ကာတွန်း(သမိန်ပေါသွပ်နဲ့တင်အောင်နီ) တွေကိုဖတ်တယ်။ ကဗျာတွေရေးတယ်။ ပြည်သူ့ဖလင်စာစောင်မှာ ကဗျာ(၅)ပုဒ်လောက်ပါဖူးတယ်။ နောက်ပိုင်းတော့ သူ့ကဗျာတွေကို ပြင်လိုဆိုပြီး မထည့်တော့ဘူး။ အဲဒီနှစ်ကတော့ မိသားစုအားလုံး သက်တောင့်သက်သာချောင်လည်တဲ့နှစ်ဖြစ်တယ်။ ပျော်စရာလည်း ပိုကောင်းလာတယ်။ ကျော်ကျော်ဝိုင်းတို့မိသားစုတွေဟာ ချမ်းသာတာကို သိပ်မမက်ဘူး။ အလတ်တန်းစားဘဝနဲ့ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်လေးကိုပဲ နှစ်သက်ကြတယ်။ ကျော်ကျော်ဝိုင်းကတော့ အတွေ့အကြုံတော်တော်စုံသွားတယ်။ ဖဲသုံးချပ်ဝိုင်းမှာ အလံရှူးအဖြစ်တောင် အသုံးချခဲ့ရသေးတယ်။ (သူ့လျှောက်လိမ့်နေတဲ့တစ်ညတုန်းက ဘုရားပွဲတစ်ပွဲမှာ လူတစ်ယောက်က သူ့ကိုပိုက်ဆံတွေအများကြီးပေးတယ်။ ပြီးတော့ ဟောဟိုကဖဲသုံးချပ်ဝိုင်းကိုသွားထိုးလို့ပြောတယ်။ သူလည်း သွားထိုးတာပေါ့။ လေးငါးလှည့်လောက်နဲ့ ပိုက်ဆံတွေအများကြီးနိုင်လာတယ်။ သူလည်းတော်ပြီဆိုပြီး ထထွက်လာခဲ့တယ်။ ခုနကလူကြီးကို ပိုက်ဆံတွေပြန်ပေးတယ်။ အဲဒီလူကြီးက ကျော်ကျော်ဝိုင်းကို ငါးကျပ်ပေးတယ်။ နောက်မှသိရတာ ကျော်ကျော်ဝိုင်းကိုအလံရှူးလုပ်ခိုင်းပြီး အနိုင်ပေးလိုက်တာ။ ဒီကလေးတောင် အများကြီးနိုင်တယ်ဆိုပြီး ဝင်လောဘကြီးတဲ့လူနှစ်ယောက်အကုန်ပြောင်သွားတယ်လို့ဆိုတယ်။ အော် - လောကမာယာ)

ဒီလိုအတွေ့အကြုံတွေပေါ် ပြန်ဆင်ခြင်သုံးသပ်တတ်တဲ့ ကျော်ကျော်ဝိုင်းရဲ့သဘာဝက ကျော်ကျော်ဝိုင်းကိုမြင့်တက်စေခဲ့

တယ်။ သူ့ရဲ့အယူအဆမှာလည်း “မိမိကိုယ်ကို ယုံကြည်စိတ်ချရေ”
ဆိုတာ အဓိကကျလာတယ်။ ကိုယ်သာကောင်းပါစေ၊ ခေါင်းရယ်
ဘယ်မရွေ့ဆိုတဲ့ဆောင်ပုဒ်ကို လက်မှာမြဲမြဲဆွဲလာတယ်။

- ၄ -

“ဟဲ့ကောင် ကျော်ကျော်ပေါ့... နင်ခုထိမျက်နှာပိုးမသေ
သေးဘူးလား... နင့်အစ်ကိုတုန်းက တစ်နှစ်တည်းအောင်သွား
တယ်... နင်ကရော ဘယ်လိုလဲ”

ဆရာမဒေါ်သင်းနွဲ့(အပျိုကြီး)ရဲ့ အပြစ်တင်သံလိုလိုစကား
မှာ စေတနာအပြည့်ပါတယ်။ ကျော်ကျော်ဝိုင်းတို့ကို ကိုးတန်းအင်္ဂ
လိပ်စာသင်ပေးရာက တစ်ဆက်တည်းဆယ်တန်းအထိပါ အင်္ဂလိပ်
စာသင်ဖို့တာဝန်ယူရတယ်။

ကျော်ကျော်ဝိုင်းကလည်း ထုံးစံအတိုင်းမျက်နှာပြောင်နဲ့
ပြောတယ်။

“Everything is Ok ဝဲ တီချာ... အများကြီးအားစိုက်
စရာမလိုဘူး... ရယ်ဒီဝဲ... မစွတာကျော်တစ်ယောက် တစ်ဘာ
သာကို အနည်းဆုံးအမှတ်(၆၀)နဲ့ အောင်ပွဲဆင်လိမ့်မယ်... ဟာ
- တီချာ... ဒီမှာ ခဏတားပေးပါဦး... တင်မာထွန်းတို့၊ စိန်မွန်သီ
တို့တွေ ကျွန်တော့်ကိုအထင်ကြီးတဲ့အကြည့်၊ လေးစားတဲ့အကြည့်နဲ့
ကြည့်နေကြပြီ”

“သေလိုက်ပါလား”

ဩရသ စာပေ

“ဟား ရေး”

“ရယ်ရတယ်. . . ဗြ”

“သေနာကောင်”

ဆရာမက ပြုံးနေကျအတိုင်း ပြုံးတယ်။ ကျော်ကျော်ဝိုင်း ပေါချက်တွေက လက်လန်တယ်။ ဆရာမတွေထဲမှာတောင် ကျော် ကျော်ဝိုင်းနဲ့ပတ်သက်လို့ ကောက်ချက်တွေမတူဘူး။ အတန်းပိုင် အမေနဲ့ ဒေါ်သင်းနဲ့တို့ကတော့ ဒီကောင်ကြိတ်ပြီးစာလုပ်နေတယ် ဆိုတာ သိပုံရတယ်။ ကျော်ကျော်ဝိုင်းဆယ်တန်းအောင်သွားပြီး နောက်ပိုင်း ဆရာမဒေါ်သင်းနဲ့ရဲ့ဂုဏ်ယူဝမ်းသာတဲ့စကားထဲမှာ ကြည့်။

“ကျွန်မရဲ့အင်္ဂလိပ်စာကို သူဘယ်လောက်လုပ်သလဲဆိုရင် အင်္ဂလိပ်လိုတောင် အိပ်မက်မက်တယ်တဲ့”

အတန်းပိုင်ဆရာမအမေကလည်း

“ဒီကောင်အိုင်ဒီယာတွေက နည်းနည်းဆန်းတယ်. . . ပုံမှန် အလယ်အလတ်သဘောကသာ တကယ်တိုးတက်မှုအစစ်အမှန်ကို ရမယ်တဲ့. . . စာတွေဘယ်လောက်တော်တတ်လို့ ဒေါက်တာကြီးတွေ ဖြစ်ပါစေ. . . အများအကျိုးမလုပ်ဘူးဆိုရင် ပညာတတ်မဟုတ်ဘူး တဲ့. . . စဉ်းစားကြည့်ပါဦးရှင် ဒီကလေးအရွယ်နဲ့”

ကျော်ကျော်ဝိုင်းရဲ့ကျောင်းကိုခင်တဲ့စိတ်၊ အပေါင်းအသင်း၊ ဆရာဆရာမတွေကိုခင်တဲ့စိတ်တွေအပြင် အနံ့ကြီးကွင်းကျယ်တွေ ကို ဂလန့်တိုက်တဲ့စိတ်၊ ဆရာလိုလို လူစွာလိုလိုလုပ်တတ်တဲ့ လမ်း စဉ်လူငယ်ခေါင်းဆောင်တချို့နဲ့ ကျောင်းကောင်စီဝင်တချို့ကို ဒုက္ခ ပေးတတ်တဲ့စိတ်. . . စတဲ့ အကောင်းအဆိုးနှစ်မျိုးလုံးကို ထင်ထင် ရှားရှားတွေ့ရတယ်”

ညစ်ကပ်ကပ်ဒုက္ခပေးလိုက်ပုံတစ်ခုရှိခဲ့တယ်။ ကျောင်းစည်း

ကမ်းထဲမှာ ဆယ်တန်းကျောင်းသားများနေထိုင်ရာ အပေါ်ထပ် အခန်းများသို့ ရှစ်တန်း၊ ကိုးတန်းကျောင်းသား/သူများ မတက်ရ ဆိုတာရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီလိုပဲသွားလာနေကြတာပါပဲ။ စည်းကမ်း အရသာ ပြောထားတာ။ မသိချင်ယောင်ဆောင်ပေးထားကြတာပေါ့။

တစ်ခါသားမှာတော့ ကျော်ကျော်ဝိုင်းမျက်စိနဲ့မတည့်တဲ့ ကောင်တွေ အပေါ်ထပ်တက်လာတယ်။ တင်မောင်စိန်ဆိုတဲ့ လမ်း စဉ်လူငယ် ဒုတပ်ခွဲမှူးက ခေါင်းဆောင်လာတယ်။ သူတို့အားလုံး ပေါင်းငါးယောက်။ ကိုးတန်းကျောင်းသားတွေချည်းပဲ။ ဒီကောင်တွေ ကို နဂိုကမှကြည့်မရတဲ့အထဲ ကျော်ကျော်ဝိုင်းနဲ့ဘာလိုလိုဖြစ်နေတဲ့ (လူတွေထင်ကြတာပါ။ ကျော်ကျော်ဝိုင်းကလည်းငြိမ်ပြီး အသားယူ နေတယ်။) ကောင်မလေးကိုလာပိုးပန်းနေကြတာ သုံးရက်ဆက် တိုက်ဖြစ်လာပြီ။ မုန့်စားဆင်းချိန်တိုင်းလာတယ်။ ပြီးတော့ ‘ရွှေမန်း မြို့က မမကေသီ’သီချင်းကို လျှောက်ပြန်သံပေးတယ်။

ဒီနေ့တော့တွေ့ပါပြီ။

ကျော်ကျော်ဝိုင်း သူတို့ငါးယောက်ရှေ့ကနေ အတန်းထဲကို ဖြတ်ဝင်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ကေသီဆိုကိုသွားတယ်။ အေးအေး ဆေးဆေးပါပဲ။

“မိကေ ရုပ်ရှင်ကြည့်မလား”

လေသံတိုးတိုးနဲ့မေးလိုက်တယ်။ ဒီလိုအပြောင်အပျက်စကား သံတွေ ကြားနေကျဖြစ်တဲ့ကေသီက ကျော်ကျော်ဝိုင်းကို အပိုင်ချည် တော့တယ်။

“ပြ ပြ အခုလိုက်ပြ. . . နင်ခွီးလို့ကတော့ သေမယ်. . . လာ သွားမယ်”

ကျော်ကျော်ဝိုင်းက ခပ်ဟဟလေးရယ်တယ်။

“ရုပ်ရှင်ကားက သိုင်းကား. . . ဟဲ့ မိကေရဲ့ဟာ စပြီ စပြီ

... ကြည့် ကြည့်”

ကျော်ကျော်ဝိုင်း အခန်းတံခါးဆီလက်ညှိုးလှမ်းထိုးပြတယ်။ အသံကကျယ်သွားတော့ ကျန်တဲ့ကျောင်းသားတွေလည်းကြည့်မိကုန်ကြတယ်။ အမေကြိမ်လုံးကြီးကိုမြှောက်ထားတယ်။

“ဟင် - ပြောစမ်း... ဒီကိုဘာလာလုပ်ကြသလဲ... မင်းတို့အခုဘယ်နှုတ်တန်းလဲ ပြောစမ်း”

“ကိုးတန်းပါ အမေ”(သံပြိုင်ဖြေတယ်။)

“အခု မင်းတို့လာနေတာ ဆယ်တန်းအခန်းတွေကွယ့်... ကျောင်းစည်းကမ်းကို သိသလား... ဆယ်တန်းပေါ်တက်ချင်ရင် ကိုးတန်းအောင်မှရမယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”(သံပြိုင်တိုးတိုးဖြေကြတယ်။)

“ကဲ ဒါဆိုဟိုဘက်လှည့်”

တစ်ယောက်ကိုနှစ်ချက်စီ ကြိမ်စာမိသွားတယ်။ ပြီးတော့ လက်ကလေးတွေပိုက်၊ ခေါင်းလေးတွေငုံ့၊ တန်းစီလို့ထွက်သွားရတာတယ်။ ပိုးပန်းနေတဲ့ကောင်မလေးတွေရှေ့မှာ အရိုက်လည်းခံရတယ်။ အနှိပ်ကွပ်လည်းခံရတယ်ဆိုတော့ မျက်နှာလေးတွေက ချဉ်ပေါင်သီးလေးတွေလိုပဲ။

ပွဲစဉ်ပြီးသွားမှ ကျော်ကျော်ဝိုင်းက စကားဆက်တယ်။

“တွေ့လား မိကေ... အဲဒါ အဆင့်လွန်သိုင်းဆရာမကြီး မာမားဆိုတာပဲ... ကြိမ်လုံးမှာ အတွင်းအားထည့်ပြီး လိုသလိုရိုက်လို့ရတယ်... အနက်ရောင်သိုင်းလောကသားတွေကို လိုက်နှိမ်နင်းနေတာပေါ့... ကိုးတန်းလူဆိုးတွေ ဇာတ်သိမ်းသွားရှာပြီ”

ကေသီအပါအဝင် အခန်းထဲမှာရှိတဲ့ကျောင်းသားတွေက ကျော်ကျော်ဝိုင်းရဲ့တွေ့ကရာဇာတ်လမ်းကို အဖြစ်အပျက်နဲ့တိုက်ဆိုင်ပြီး သဘောကျနေတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ဘိုကေရဲ့အသံကိုကြားရ

တယ်။

“ဟေ့ကောင် ဖိုးကျော်... အမေခေါ်နေတယ်”

“အိုကေ တို့ဆရာမကြီးမာမားကို ဂါရဝသွားပြုရမယ်... ဘိုကေ မင်းကြိုပြီးသွားပြောထား... အမေသားလေးက မင်းသမီးလေးကိုကာကွယ်ဖို့ တာဝန်ယူထားတယ်လို့”

ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ အမေဆီရောက်လာတယ်။

“ကျော်ကျော်ဝိုင်း ဒီကောင်တွေ နောက်ထပ်တက်လာရင် အမေ့ကိုထပ်တိုင် ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ အမေ”

နောက်ထပ်တိုင်ဖို့ ကျော်ကျော်ဝိုင်းမှာ အစီအစဉ်မရှိတော့ပါဘူး။ လူတကာအပေါ် လူစွာလုပ်လွန်းတဲ့ကောင်တွေမို့သာ ဝှင်ဝင်တုန်းအုပ်ထည့်လိုက်တာပါ။ သူတို့ကို ဘယ်သူက အံ့တုလို့ရမှာလဲ။ စံပြကျောင်းသားတွေလို့ သတ်မှတ်ထားခံရတယ်။ မိဘအရှိုန်အဝါရှိတယ်။ လမ်းစဉ်ပါတီရဲ့အမာခံလူငယ်တွေ၊ ထိပ်တိုက်တွေရင် ကျော်ကျော်ဝိုင်းနာသွားမှာသေချာတယ်။ ဒီတော့ ကျောင်းစည်းကမ်းတွေကိုပြန်ရှာဖွေပြီး ဝှင်တည့်အချိန်ရှိပေးလိုက်တာပါပဲ။ စိတ်တော့ မကောင်းပါဘူး။

ချဉ်ပေါင်သီးလေးတွေ။

မိဘဆရာအသင်း နှစ်ပတ်လည်အစည်းအဝေးနှင့် ပညာ ရည်ချွန်ဆုပေးပွဲ။

၁၉၈၅ ခုနှစ်။

ဒီနဖူးစည်းစာတမ်းရဲ့အောက်မှာ တီးဝိုင်းသံတွေဆူညံနေ တယ်။ ကျောင်းသားဟောင်းများဖြစ်တဲ့ ကိုသန်းနိုင်၊ ကိုခိုင်ထူးတို့က နှစ်စဉ်လိုလို မေတ္တာနဲ့ကျောင်းကျေးဇူးကို ပေးဆပ်သီဆိုဖျော်ဖြေကြ တယ်။ စတိတ်ရှိုးကိစ္စ သူတို့ပဲတာဝန်ယူကြတယ်။

ဆုပေးပွဲကျင်းပတဲ့ တေဇခန်းမကြီးနဲ့မလှမ်းမကမ်း နှစ်ထပ် အဆောက်အဦရဲ့အပေါ်ထပ်ကိုကြည့်လိုက်ရင် ဒိုးဒိုးဒန်ဒန်ကနေတဲ့ ကျော်ကျော်ဝိုင်းတို့အုပ်စုကိုတွေ့ရမယ်။ ဒီနေရာလေးက စတိတ်ရှိုး ကိုလည်း အပေါ်စီးကမြင်ရတယ်။ ခန်းမထဲကလူတွေကိုလည်း အနှောင့်အယှက်မဖြစ်ဘူး။ စည်းကမ်းထိန်းသိမ်းရေးမှူးကြီး အမေ့ ကိုပြောပြီးမှလုပ်တာဆိုတော့ ပွဲကြီးပွဲကောင်းပေါ့။ (ဒီလိုကပွဲမျိုး တစ်ခါမှမရှိခဲ့ဖူးဘူး။ နောက်ပိုင်းလည်း သိပ်မကြားဖူးတော့ဘူးလို့ ဆိုကြတယ်။)

စင်ပေါ်ကအဆိုတော်တွေပေါ်မူတည်ပြီး နှစ်ယောက်တွဲ။

သုံးယောက်တွဲ အမျိုးမျိုးကကြတယ်။ အဲဒီတုန်းကချစ်ကောင်းဟာ ရဲထွဋ်ဆိုတဲ့နာမည်နဲ့၊ ဂျေညီညီက ညီညီဂျူနီယာဆိုလားပဲ။ ပြီးတော့ စိုးလွင်လွင်နာမည်မရသေးဘူး။ မေဆွိကတော့ စတားဖြစ်နေတယ်။ မေဆွိက စင်ပေါ်မှာသီချင်းဆိုရင်းကနေတဲ့ ကျော်ကျော်ဝိုင်းတို့ဆီ လက်ညှိုးထိုးလိုက်၊ လက်ပြလိုက်။ ပွဲကြည့်ပရိသတ်ကလည်း စတိတ် ရှိုးဘက်ကိုကြည့်လိုက်၊ ကျော်ကျော်ဝိုင်းတို့အပေါ်ထပ်ကိုလှည့်ကြည့် လိုက်နဲ့ ရယ်မောပျော်ရွှင်နေကြတယ်။ စတိတ်ရှိုးပြီးခါနီးမှာ ပုထစ် ကပြောတယ်။

“ဟေ့ကောင် ဖိုးကျော်... ဟိုမှာ ဆံပင်အရှည်ကြီးနဲ့ ကောင်မလေး မင်းကိုကြည့်နေတယ်... တို့ကျောင်းကမဟုတ်ဘူးကွ”

ကျော်ကျော်ဝိုင်းက ပရိသတ်တစ်ဦးချီးမြှင့်ထားတဲ့ သံပုရာ ရည်တစ်ခွက်ကိုသောက်ရင်း လှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။

“ဟား နုသစ်... ခိုက်တယ်ကွာ”

ပုထစ်က သံသယမျက်လုံးနဲ့ကြည့်ပြီး မေးတယ်။

“ဘယ်ကလဲကွ... နာမည်ကတော့မိုက်တယ်”

“TTC က... ငါနဲ့ကိုးတန်းတည်းက ကျူရှင်တစ်ချိန်တည်း ... ပြည်လမ်းပေါ်မှာ သူတို့အိမ်ရှိတယ်... အခု အင်းလျားလမ်း ထဲမှာတော့ သူ့အဖိုးအဖွားအိမ်ရှိတယ်... တို့ကျောင်းနဲ့ဆိုရင် ဘယ် နှမြဲကျော်လောက်ရှိမလဲမသိဘူး... ပြီးရင် စကားလိုက်ပြောတာ ပေါ့”

စတိတ်ရှိုးအပြီး လူတွေဟာ ကျောင်းအပြင်ဘက်ကို တအိ အိ ပျော်ဆင်းကျလာတယ်။ ကျော်ကျော်ဝိုင်းတို့ဗရုတ်သုတ်ခအဖွဲ့ ကတော့ ဆုရတဲ့ဘော်ဒါတွေကိုချီးမွမ်းမုဒိတာပွားရင်း အမေ့ကိုသွား ပြီးကြွားဝါကြရင်း အပြင်ထွက်လာတယ်။

“ဟာ - နုသစ်”

ခုမှပြန်တွေ့လိုက်ရတော့ ကျော်ကျော်ဝိုင်းပါးစပ်က လွတ် ခနဲထွက်သွားတယ်။ လူတွေကလည်း ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး၊ ကားတွေက လည်း လမ်းကြောင်းလှရွေးနေတယ်။ နုသစ်က တစ်ချက်လှည့်ကြည့် ပြီး ပြုံးရိပ်သမ်းပြတယ်။ ဒါဆိုရင် ကျော်ကျော်ဝိုင်းအဆင်ပြေပြီပေါ့။

“နုသစ် ခဏနေဦးလေ”

ဒီတစ်ကြိမ် နုသစ်လှည့်ကြည့်ပြီး မျက်နှာလေးမှာ ရုတ် တရက်စိုးရွံ့တဲ့ပုံပေါ်သွားတယ်။ ပြီးတော့ ခပ်သုတ်သုတ်လေးနှင့် တော့တယ်။

ကျော်ကျော်ဝိုင်းနောက်ကိုလှည့်ကြည့်လိုက်တော့မှ လား လား အသံမပေးဘဲလိုက်လာကြတဲ့ ကျော်ကျော်ဝိုင်းဘော်ဒါတစ်အုံ တစ်မကြီးကိုတွေ့လိုက်ရတယ်။

“ဟေ့ကောင် ဖိုးကျော်... ဆက်လိုက်လေကွာ”

“အေးလေ... ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ကောင်မလေးလွတ်သွားမယ်”

“မိရင် ဘာလုပ်မလဲ”

အသံတွေစုံလာပြီ။ နုသစ်ဆီကို ကျော်ကျော်ဝိုင်းလှမ်းကြည့် တော့ နုသစ်ခြေလှမ်းတွေက အပြေးတစ်ပိုင်းဖြစ်နေပြီ။ ခပ်သုတ် သုတ်ပြေးလိုက်၊ တစ်ခါလှည့်ကြည့်လိုက်လုပ်နေတော့ ကျော်ကျော် ဝိုင်းနောက်ချင်လာတယ်။

“ကဲ - ဟေ့ကောင်တွေ မထူးဘူးကွာ... လိုက်ပြေးပြီးဖမ်း ရအောင်... လိုက်ပြီဟေ့... နုသစ် မပြေးနဲ့... ဝါး ဟား ဟား ဟား”

“လိုက်ဟေ့”

“ဝူးထွားထွား ဗိုလ်အောင်ဒင်ကွ”

ဒီပြကွက်ကို ကားနဲ့ပြန်နေတဲ့ဘော်ဒါတွေကပါ ရပ်ကြည့်

ရင်း ဩဘာပေးကြပြန်တယ်။ ကျော်ကျော်ဝိုင်းတို့က အသံနဲ့သာ လိုက်နေကြတာပါ။ ခြေလှမ်းတွေကတော့ ရှုပ်ရှင်ထဲကလို စလိုးမိုး ရှင်းပြေးနေကြတယ်။

နုသစ်ကတော့ တကယ့်ကိုသုတ်ခြေတင်ပြေးတော့တယ်။ သူ့ အဖိုးအဖွားအိမ်ထဲကို အမောတကောဝင်ပြေးသွားရှာတယ်။

ကျော်ကျော်ဝိုင်းတို့ ဗရုတ်အုပ်စုကတော့ ပါးစပ်သေနတ် တွေပစ်၊ ပေါက်ကရတွေအော်ဟစ်ရင်း ဘတ်စ်ကားဂိတ်အထိ ပြေး သွားကြလေတယ်။

ကိုင်းရှိုင်းကြတယ်။ ရွှေပေါ်ကျွန်းဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့မေတ္တာနဲ့
ဩဝါဒတွေကို ခံယူခဲ့ကြတယ်။ ဆရာတော်ကြီးကပဲ ကျော်ကျော်ဝိုင်း
တို့မောင်နှမသုံးယောက်ကို ရှင်ပြုနားသလုပ်ပေးခဲ့တယ်။ သတ္တဝါ
တွေရဲ့ အသက်ကိုစာနားနားလည်စေခဲ့တယ်။ ကျော်ကျော်ဝိုင်းက
ပိုထူးခြားတယ်။ ငယ်စဉ်တည်းက အသားငါးအညှီနဲ့တွေ့ မကြိုက်
တတ်ဘူး။ နို့နဲ့နို့ထွက်ပစ္စည်းတွေ သိပ်မကြိုက်ဘူး။ အသီးအရွက်
တွေ၊ အသီးအနှံတွေတော့ကြိုက်တတ်တယ်။

ခုတော့ သူလုပ်နေတဲ့ဘာသာရေးကိစ္စတွေကို သူပြန်ဆန်း
စစ်နေတယ်။ ကျော်ကျော်ဝိုင်းက ထပ်ပြီးပြောပြန်တယ်။

“စွမ်းအင်ပြောင်းလဲခြင်းသဘောတရားကိုပဲ လူတွေရဲ့ဘဝ
ပြောင်းပုံတူညီနိုင်သလားဖေဖေ”

ဖခင်က ထမင်းကိုပြီးအောင်စားလိုက်တယ်။ အမေ၊ ညီမ
လေးနဲ့အစ်ကိုတို့က ထမင်းပွဲကထသွားပြီ။

“သား - ထမင်းပြီးအောင်စားလိုက်ကွာ... မင်း ဒီမေးခွန်း
တွေမေးဖို့ အရွယ်ရောက်လာပြီကိုး ကောင်းတယ်”

ကျော်ကျော်ဝိုင်း ဝမ်းသာသွားတယ်။ သိလိုဇောနဲ့ ထမင်း
ဝသွားပုံပဲ။

“ညီမလေးရေ - ကိုငယ်တို့ပြီးပြီ”
ကျော်ကျော်ဝိုင်းလှမ်းပြောလိုက်တော့ ညီမလေးက ပန်း

ကန်တွေလာသိမ်းသွားတယ်။ သားအဖနှစ်ယောက် မထကြတော့
ဘဲ ဆက်စကားပြောဖြစ်တယ်။

“သား - မင်းသိပုံအကြောင်း သေချာသိသလား”
“မသိသေးပါဘူးဖေဖေ”

“ဟုတ်ပြီ... ဝိဇ္ဇာအကြောင်းကော”
“မသိသေးပါဘူး”

- ၆ -

“ကမ္ဘာမြေဆွဲအားက 32 ft/second ရှိတယ်... ငှက်တွေ၊
လေယာဉ်တွေယုံတယ်ဆိုတာက အဲဒီကမ္ဘာမြေဆွဲအားကိုဆန့်ကျင်နိုင်
တဲ့အားရှိတယ်... တောင်ပံအား၊ စက်အားတွေရှိတယ်... လူတွေ
ဈာန်ယုံတာကျတော့ ဘယ်အားနဲ့ယုံသလဲ ဖေဖေ”

ထမင်းစားရင်းနဲ့ ကျော်ကျော်ဝိုင်းက မေးခွန်းစလာတယ်။
ဖခင်က မော့မကြည့်ဘဲပြောတယ်။

“အင်း - နောက်ဘာဖြစ်သေးလဲ”

“နောက်ပြီးတော့ စကြဝဠာကြီးမှာရှိတဲ့အရာတွေမှန်သမျှ
တစ်နေရာရာမှာတော့ရှိကြတယ်... ရှိတယ်လို့ပြောတဲ့အရာဟာ
တစ်နေရာရာမှာရှိရမယ်... နိဗ္ဗာန်ကရော ဘယ်မှာရှိသလဲ သားသိ
ချင်တယ်”

ဖခင်ကြီးက ထမင်းကိုသာဆက်စားနေတယ်။ ဘာသံမှထွက်
မလာဘူး။ ရှုပဒေကို အထူးစိတ်ဝင်စားမိတဲ့ကျော်ကျော်ဝိုင်းမှာ စဉ်း
စားလိုက်တိုင်း မေးခွန်းတွေပေါ်နေပြီ။ သိပုံဆိုတာကို ယုံကြည်နေပြီ။
ငယ်စဉ်တည်းက ရိုကျိုးကိုင်းရှိုင်းလာတဲ့ဗုဒ္ဓဘာသာကို ဆန်းစစ်လာ
ပြီ။ တကယ်ပဲ ကျော်ကျော်ဝိုင်းတို့မိသားစုလေးဟာ ဘာသာရေး

“မင်းတို့သိပ္ပံဆရာကြီးအိုင်းစတိုင်းက ဗုဒ္ဓဘာသာနဲ့ပတ်သက်လို့ ဝေဖန်ကောက်ချက်ချခဲ့တာတစ်ခု ဖေဖေပြောပြမယ်... အနာဂတ်မှာလူတွေဟာ သိပ္ပံနဲ့ဘာသာရေးကိုဆက်စပ်လေ့လာကြမယ်... သိပ္ပံပါတဲ့ဘာသာရေးကိုသာ ဆည်းကပ်ကြလိမ့်မယ်လို့ဆိုတယ်... ဖေဖေက သားတို့ကို စာအုပ်တွေဘယ်လိုဖတ်ဆိုပြီး ပေးခဲ့ပေမယ့် ဒီအပိုင်းကိုအချိန်မတန်သေးလို့ မပေးခဲ့ဘူး... အခု သားကတောင်းဆိုလာပြီဆိုတော့ ပေးရတာပေါ့... အဲဒီစာအုပ်မပေးခင် ဖေဖေတို့လက်ခံထားတဲ့ ထေရဝါဒဗုဒ္ဓဘာသာကို ဖေဖေတတ်စွမ်းသလောက်ရှင်းပြမယ်... သားနားလည်မှာမဟုတ်ဘူးဆိုပေမယ့် ပြောဖန်များ၊ ဖတ်ဖန်များတော့ သဘောပေါက်လာလိမ့်မယ်... အနောက်တိုင်းအတွေးအခေါ်တွေက စကြည့်မယ်”

ကျော်ကျော်ဝိုင်းတို့သားအဖနှစ်ယောက် အိပ်ခန်းထဲကိုရှေ့ပြီး စကားတွေဆက်ပြန်တယ်။ ဖခင်ရှင်းပြသမျှကို စိတ်ဝင်တစားလိုက်မှတ်နေရင်း မနက်နှစ်နာရီထိုးသွားတယ်။ ဒါတောင် မိခင်ကြီးတစ်ရေးနိုးလာလို့ ပွဲပြီးသွားတာပါ။

ကျော်ကျော်ဝိုင်းအိပ်ယာက အတင်းပြန်ထပြီး ကျောင်းသွားဖို့ပြင်ရတယ်။ မျက်လုံးတွေ ပကတိလန်းဆန်းနေတယ်။ အမြင်သစ်တွေနဲ့ထူးခြားနေတယ်။ ရုပ်သဘော၊ နာမ်သဘောဆိုတဲ့ဝေါဟာရတွေကိုသိရတာလေးနဲ့တင် ပီတိဖြစ်စရာ။ အလုပ်သွားတော့မယ့် ဖေဖေက ကျော်ကျော်ဝိုင်းကိုလှမ်းခေါ်တယ်။

“ရော့ကွာ - မင်းအတွက်စာအုပ်အပိုင်းတစ်ပိုင်းကို သုံးခေါက်ဖတ်... ပြီးရင် တစ်အုပ်လုံးသုံးခေါက်ပြန်ဖတ်... တဖြည်းဖြည်းဖတ်... ဒဿနတွေဖြစ်တဲ့အတွက် ပျင်းစရာကောင်းနိုင်တယ်... ဒါပေမဲ့ ဖေဖေပြောသလိုဖတ်... မရှင်းတာ ဖေဖေကိုပြန်မေး... နေ့ သား”

ဩရသ စာပေ

ဗုဒ္ဓဝါဒနှင့်သိပ္ပံ(ဦးသန်းထွန်း)ဆိုတဲ့စာအုပ်လေးမှာ အဖုံးတောင်မရှိတော့ဘူး။ ကျော်ကျော်ဝိုင်းတယုတယကိုင်လိုက်ရင်း အင်းသံဝဲဝဲဖခင်ရဲ့ညွှန်ကြားချက်တွေကို တလေးတစားနာယူနေမိတယ်။

ကျောင်းစာလုပ်ချိန်ပြီးတာနဲ့ အဲဒီစာအုပ်လေးကို တဖြည်းဖြည်းဖတ်ရတယ်။ ဒဿနဆိုတာ ဒါတွေ။ ဒဿနဆရာတွေဆိုတာ သူတို့။ စသဖြင့် တွေ့ရတော့တယ်။ ခေါမခေတ်၊ ဂရိခေတ်၊ သေလိစ်တို့၊ ဟေရာကလိုက်တစ်တို့၊ ဆိုကရေးတီး၊ ပလေတို၊ အရစ္စတိုတယ်၊ ပြီးတော့ အလယ်ခေတ်၊ ခေတ်သစ်ဒဿနဆရာတွေ၊ အရှေ့တိုင်းဒဿနဆရာတွေ စုံစုံစေ့စေ့တွေ့ရတယ်။ နောက်ဆုံးပိုင်းတွေမှာတော့ ဗုဒ္ဓဝါဒနဲ့သိပ္ပံသဘောတရားတွေကို ချိန်ထိုးပြထားတယ်။ နိဗ္ဗာန်ရဲ့သဘောတရားတွေလည်း ပါတယ်။

ကျော်ကျော်ဝိုင်း သေချာဖတ်တယ်။ ဖခင်ကိုမေးတယ်။ ဖခင်ကလည်း စိတ်ရှည်ရှည်ရှင်းပြတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ဗုဒ္ဓဝါဒနဲ့သိပ္ပံဆိုတဲ့စာအုပ်ပြီးသွားတယ်။ အားလုံးကို လုံးစေ့ပတ်စေ့မကျေညက်ပေမယ့် အခြေခံကောင်းတစ်ခုတော့ရသွားလိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်တဲ့အကြောင်း ဖခင်ကပြောတယ်။ ဟုတ်ပါတယ်။ ဗုဒ္ဓဝါဒဟာ အစမ်းသပ်အစစ်ဆေးခံနိုင်ကြောင်း ကျော်ကျော်ဝိုင်းသဘောပေါက်ခဲ့ပါတယ်။ လက်တွေ့လုပ်ရင် ပိုအကျိုးရှိမယ်လို့လည်း သိခဲ့ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်မို့ သိရုံနဲ့ပြီးခဲ့ပါပြီ။ အခြေခံကောင်းတစ်ခုရတာကလွဲလို့ ရှေ့ဆက်မတက်နိုင်တဲ့ကျော်ကျော်ဝိုင်းတစ်ယောက် လက်ငင်းဘဝမှာ စမ်းသပ်မှုတွေလုပ်ဖို့ အစီအစဉ်တွေပြင်ဆင်နေပါပြီ။

ဆယ်တန်းအောင်ပြီး တက္ကသိုလ်ရောက်ရင်ပေါ့။ မကောင်းမှုတချို့ကို လေ့လာရဦးမယ်။

**တက္ကသိုလ်မောင်/မယ်သစ်လွင်ကြိုဆိုပွဲ
ဧည့်သည်အသင်း(လှိုင်နယ်မြေ)**

ဒီနဖူးစည်းစာတမ်းလိုပဲ စိတ်ရောကိုယ်ပါသစ်လွင်နေတဲ့ ကျောင်းသားကျောင်းသူတွေ အပြုံးတွေကအစ သစ်လွင်လတ်ဆတ် လှတယ်။

ကျော်ကျော်ဝိုင်းမှာလည်း သူငယ်ချင်းအသစ်တွေနဲ့ဖြစ်နေ ပြီ။ ပိုပြီးလွတ်လပ်ပျော်ရွှင်စရာကောင်းတဲ့ တက္ကသိုလ်မှာ သဘော တူ၊ စရိုက်တူ ချစ်စရာသူငယ်ချင်းတွေပေါင်းမိကြပုံပေါ်တယ်။ (ဆယ် တန်းတုန်းကသူငယ်ချင်းတွေလည်း ကောင်းပါတယ်။) (ခ)အဆင့်နဲ့ ပဲ အောင်သူတွေ၊ နိုင်ငံခြားထွက်ဖို့ပြင်ဆင်သူတွေဖြစ်ကုန်တော့ ကျော်ကျော်ဝိုင်းနဲ့ကွဲခဲ့ကြတယ်။)

ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးဦးကောင်းညွန့်မိန့်ခွန်းကို ကျော်ကျော် ဝိုင်းလေးလေးနက်နက်သဘောကျတယ်။

“မောင်တို့မယ်တို့... ကမ္ဘာပေါ်မှာ ငါ့လောက်တော်တဲ့လူ တစ်ယောက်မှမရှိပါလားလို့ထင်တဲ့အချိန်ဟာ ဟောဒီပထမနှစ် စ တက်နေတဲ့အချိန်ပဲကွယ်... အားလုံးဟာ အသစ်တွေဖြစ်ပြီး မြှူ

ကြွအားတက်စရာတွေပေါ့... ကန်တင်းလေးတွေမှာထိုင်၊ အင်းလျား လေးကိုငေး... ကံကော်ရနဲ့တွေနဲ့ ဘာလိုသေးလို့လဲ ဟုတ်လား... အဲဒီကနေ ဒုတိယနှစ်ရောက်လာတော့ ကျောင်းသားအသစ်မဟုတ် တော့ဘူး... လောကအရေးတွေလည်း သဘောပေါက်စပြုလာပြီ ... ဗဟုသုတတွေလည်း စုံသလိုရှိလာပြီ... မနှစ်ကလို ငါအတော် ဆုံးပဲဆိုတာ သိပ်မယုံချင်တော့ဘူး... တတိယနှစ်ရောက်တော့ (ပင်မ)တက္ကသိုလ်ကြီးမှာ ပြောင်းတက်ရပြီ... အင်းလျားကန်ကြီး ဘေးမှာထိုင်တွေးမယ်... ကျောင်းပြီးရင် ဘာလုပ်မယ်၊ ညာလုပ် မယ် စသဖြင့် ရှေ့ရေးကိုတိုင်ပင်နိုးနှောကြရပြီ... မဟာတန်းဆက် တက်ချင်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မယ်... အလုပ်လုပ်မယ်ဆိုရင် ဘယ်လို လုပ်မယ် တွေးရပြီ... နောက်ဆုံး တက္ကသိုလ်ဖိုင်နယ်ကိုရောက်ခဲ့ ရပြီဆိုရင်တော့ ပိုပြီးအဖြေကရှင်းလာပြီ... တတိယနှစ်ရောက် တုန်းက ငါ့ထက်တော်တဲ့လူတွေအများကြီးပါလားလို့ လက်ခံရပြီ နော်... အခုဖိုင်နယ်ပြီးလို့ ဘွဲ့လည်းရရော ငါ့လောက်အသုံးမကျ တဲ့လူ ကမ္ဘာပေါ်မှာမရှိပါလားလို့ လက်ခံလိုက်ရတယ်... ဘွဲ့ရပြီး ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ မသိတော့ဘူးလေ”

ကျောင်းသားအားလုံးလည်း သဘောကျကြပါတယ်။ တိုင်း ပြည်မှာ ဘွဲ့ရအလုပ်လက်မဲ့တွေများနေပြီဆိုတာကို ရည်ညွှန်းခဲ့တာ ပါ။ ပထမနှစ်တက်စဉ်က ရည်မှန်းချက်ကြီးတဲ့ကျောင်းသားတွေ အများစုဟာ အချိန်နဲ့အမျှ စိတ်ကျရောဂါတစ်ခုလိုဖြစ်သွားကြတယ်။ ကျော်ကျော်ဝိုင်းဟာ ဧည့်သည်စိတ်ဝင်စားမှုအရှိဆုံး။ လက်တွေ့ စမ်းသပ်မှုတွေမှာ အတက်ကြွဆုံး။ ဒါပေမဲ့ တက္ကသိုလ်နှစ်ဝက် အရောက်မှာ စိတ်ဓာတ်ပျက်ပြားလာတယ်။ ပညာသင်အထောက် အကူပြုပစ္စည်းတွေက မလုံမလောက်။ အကျိုးအပဲ့တွေနဲ့ ဖြစ်သလို သင်ရတဲ့ကျောင်းသားတွေရဲ့ဘဝ။ လျှပ်စစ်မီးကလည်း မမှန်။ ဆရာ၊

ဆရာမတွေက စေတနာထားကြိုးစားသင်ပေးပေးမယ့် ချိန်သား မကိုက်တော့တဲ့ပစ္စည်းတွေကြောင့် အဖြေတွေကကိုယ့်ကိုယား ထွက်သွားတယ်။ ဥပမာ - အသံစမ်းဖန်ပြန်တစ်ခုပေါ့။ နှုတ်ခမ်းပဲ့ နေတယ်။ အသစ်ထုတ်မပေးနိုင်ဘူး။ အသံတုန်ခါမှုကိုတွက်တဲ့အခါ ပဲ့နေတဲ့နေရာကို ဘယ်လောက်ထည့်ပေါင်းရမလဲမသိဘူး။ မှန်းခြေ နဲ့တွက်ပြီး မမှန်မှန်အောင်လုပ်ရတယ်။

ကျော်ကျော်ဝိုင်းလည်း တခြားတက္ကသိုလ်ကျောင်းသား အများစုလိုဖြစ်လာတယ်။ အောင်ရင်ပြီးတာပဲ။ တတ်ဖို့ကတော့ ထား လိုက်ပါဆိုတဲ့အယူအဆတွေဝင်လာတယ်။ ကျောင်းမှာပျော်ပျော်ပါး ပါး လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေတယ်။ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့လျှောက်လည် ရင်း ဗရုတ်ကျတယ်။ မကောင်းမှုဆိုတာတွေကိုစမ်းသပ်တယ်။ ကော် မိုင်သာဇင်းဖန်စီဒိုင်းချတယ်။ ဖဲရိုက်တယ်။ ကျော်ကျော်ဝိုင်းရှောင် ကျဉ်တဲ့အရာတွေတော့ရှိတယ်။ ကြောက်လို့ပါ။ (မိန်းမ လုံးဝမလိုက် စားဘူး။) ဆေးခြောက်ကတော့ သုံးခါလောက်ရှူဖူးတယ်။ ဆေးပြား တွေတော့ တစ်ခါနှစ်ခါပဲစမ်းသပ်ဖူးတယ်။ ဘိန်းအဆီတစ်ပတ် လောက် စားဖူးတယ်။ ဘိန်းချေးလေးခါမျိုးဖူးတယ်။ မူးယစ်ဆေးထဲ မှာ ကျော်ကျော်ဝိုင်းသဘောအကျဆုံးကတော့ ဖန်စီဒိုင်းပဲ။ အတော် ငြိမ်တဲ့ကောင်။ ဒါပေမဲ့ မစွဲလန်းခဲ့ပါဘူး။ ဘာကိုမှအစွဲအလန်းမထား ခဲ့ဘူး။

စဉ်းစားစရာရှိတယ်။ ဒီလိုမူးယစ်ဆေးတွေဟာ တက္ကသိုလ် တစ်ဝိုက်မှာ ဘာဖြစ်လို့အလွယ်တကူရနေတာလဲ။ ရောင်းသူတွေရှိ လို့ သုံးစွဲကြတာလား။ သုံးစွဲသူတွေရှိလို့ရောင်းကြတာလား။ အရင့် အရင်က ဒါတွေမရှိခဲ့ဘူးတဲ့။ ဒီနေရာမှာ အခုဘာတွေမှားခဲ့ပြီလဲ။ ရောင်းသူနဲ့သုံးစွဲသူတွေကို ဘယ်သူကဖန်တီးခဲ့သလဲ။

ကျောင်းထဲမှာ အတားအဆီးမရှိ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပဲ သုံး

စွဲနေကြတော့တယ်။

“ဟဲ့ ဖိုးကျော်”

မိကေက တိုးတိုးလေးကပ်ခေါ်တယ်။ ကျော်ကျော်ဝိုင်းက ဖြည်းဖြည်းလေးမော့ကြည့်တယ်။ မျက်ခွံတွေက မပွင့်တပွင့်ရယ်။ မိကေရဲ့အသံဆက်လာတယ်။

“ဖိုးကျော် ထကွာ... ငါ့ကိုကန်တင်းလိုက်ပို့”

“ငါမထချင်ဘူး မိကေ... နင့်ဘာသာသွား”

ကျော်ကျော်ဝိုင်းအသံက နှေးကွေးလှတယ်။

မိကေဆိုတဲ့ကေသီက သိပ်အကင်းပါးတယ်။ အဖေ၊ အမေ

နှစ်ယောက်လုံးက ဆရာဝန်တွေ။

“နင် ဆေးချထားတယ်မဟုတ်လား ဟင်”

ကျော်ကျော်ဝိုင်းစိတ်တိုလာတယ်။ ဆေးစွမ်းပြတယ်နဲ့တူရဲ့။ ဖန်စီဒိုင်းဆေးရှိန်အကျမှာ စိတ်တိုတတ်တယ်။ အနှောင့်အယှက်တွေ မကြိုက်ဘူး။

“မိကေ နားကွာ... နင်သွားနားတော့ ကိုင်းကြီးကြီးမှာ သွားနား”

ကျော်ကျော်ဝိုင်းအော်ပစ်လိုက်တယ်။ ကေသီကတော့ သူ ငယ်ချင်းဆိုတဲ့သံယောဇဉ်နဲ့ ဆက်ပြီးရပ်နေတယ်။ ကေသီကလည်း ရှုပဒေကျောင်းသူ။ ကျော်ကျော်ဝိုင်းနဲ့အခင်အမင်မပျက် သူငယ် ချင်း။ စာသင်ခန်းချင်းတော့မတူဘူး။ မိကေက စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ ဖျောင်းဖျတယ်။ လေသံကတိုးတိုးရယ်ပါ။

“ဖိုးကျော် - နင်လျှောက်အော်မနေနဲ့... ဒါ အထက်တန်း ကျောင်းမဟုတ်ဘူး... နင်လိုက်မပို့ရင် ငါမသွားတော့ဘူး”

ကျော်ကျော်ဝိုင်းတစ်ခါပြန်မော့ကြည့်တယ်။

“မိကေရယ် နင်ငါ့ကိုမညှင်းစမ်းပါနဲ့... သွား မတူးတို့၊

မမဇ္ဈတို့၊ သင်းသင်းတို့ကိုခေါ်သွားကွာ”

“ဟာ - နင်ကလဲ... ငါက မတူးနဲ့မမဇ္ဈကိုပဲရင်းနှီးတာ
... သူတို့မရှိလို့ပေါ့ဟဲ့”

ကျော်ကျော်ဝိုင်း လေးကန်ကန်နဲ့ ထရပ်တယ်။ မိကေကို
တစ်ချက်စူပုပ်ပုပ်ကြည့်တယ်။

“ကဲ - လာကွာ... လာ”

မိကေသဘောကျသလိုရယ်ရင်း လိုက်လာတယ်။ တက္ကသိုလ်
ရောက်မှ ပိုပြီးဝကစ်ကစ်လေးဖြစ်လာတဲ့မိကေကို ကျော်ကျော်ဝိုင်း
ခင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကိုတာဝန်တစ်ခုလို့လိုက်လုပ်ပေးနေရတာ
စိတ်ရှုပ်တယ်။ နောက်များကျရင် မိကေကိုပတ်ရှောင်ပြေးတော့တယ်။

- စ -

သင်္ချာအတန်းတွေထဲဝင်လိုက်တော့ ကျော်ကျော်ဝိုင်းမျက်
လုံးတွေ အရောင်လက်သွားတယ်။ အနှစ်တစ်သောင်းကသူငယ်ချင်း
ဟောင်းကြီးကိုတွေ့လိုက်ရတဲ့လေသံနဲ့ စကားစလိုက်တယ်။

“ဟေး - နုသစ်... သင်္ချာကျောင်းသူကြီးပေါ့လေ...
ကွန်ဂရက်ကျလေးရှင်း”

ဝဲအိနေတဲ့ဆံပင်ရှည်ကို တစ်ချက်လှုပ်ယမ်းလိုက်ပြီး နုသစ်
ကျော်ကျော်ဝိုင်းကို ခပ်ကုတ်ကုတ်လေးကြည့်လိုက်တယ်။ ပြီးမှ ခပ်
တိုးတိုးလေးပြောတယ်။

“ကိုကျော် - ဘယ်မေဂျာမှာလဲ”

“ရူပဗေဒမေဂျာလေ... ဟောဟိုကအခန်း တွေ့လား...
နုသစ်တို့အခန်းနဲ့မျက်စောင်းထိုးလေးမှာ... လာလည်လို့ရတယ် သိ
လား... ကျွန်တော်ကတော့ ရှိချင်မှရှိမယ်... တွေ့တဲ့လူကိုသာ
မုန့်ဝယ်ကျွေးခိုင်းလိုက်... ကျွန်တော်ပြန်ရှင်းပေးမယ်”

ကျော်ကျော်ဝိုင်းရဲ့ မဟုတ်ကဟုတ်ကတွေ လာပါပြီ။ နုသစ်
လည်း ပြုံးရယ်စပြုလာတယ်။ ကျော်ကျော်ဝိုင်းသတင်းကို နုသစ်
ကြားနေတာ ကြာပါပြီ။ မတွေ့သေးတာပဲရှိနေတာ။ သတင်းတွေက

မမရွှေတို့၊ သင်းသင်းတို့ကိုခေါ်သွားကွာ”

“ဟာ - နင်ကလဲ... ငါက မတူးနဲ့မမရွှေကိုပဲရင်းနှီးတာ
... သူတို့မရှိလို့ပေါ့တဲ့”

ကျော်ကျော်ဝိုင်း လေးကန်ကန်နဲ့ ထရပ်တယ်။ မိကေကို
တစ်ချက်စုပုပ်ပုပ်ကြည့်တယ်။

“ကဲ - လာကွာ... လာ”

မိကေသဘောကျသလိုရယ်ရင်း လိုက်လာတယ်။ တက္ကသိုလ်
ရောက်မှ ပိုပြီးဝကစ်ကစ်လေးဖြစ်လာတဲ့မိကေကို ကျော်ကျော်ဝိုင်း
ခင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကိုတာဝန်တစ်ခုလိုလိုက်လုပ်ပေးနေရတာ
စိတ်ရှုပ်တယ်။ နောက်များကျရင် မိကေကိုပတ်ရှောင်ပြေးတော့တယ်။

- ၈ -

သင်္ချာအတန်းတွေထဲဝင်လိုက်တော့ ကျော်ကျော်ဝိုင်းမျက်
လုံးတွေ အရောင်လက်သွားတယ်။ အနှစ်တစ်သောင်းကသူငယ်ချင်း
ဟောင်းကြီးကိုတွေ့လိုက်ရတဲ့လေသံနဲ့ စကားစလိုက်တယ်။

“ဟေး - နုသစ်... သင်္ချာကျောင်းသူကြီးပေါ့လေ...
ကွန်ဝရက်ကျလေးရှင်း”

ဝဲအိနေတဲ့ဆံပင်ရှည်ကို တစ်ချက်လှုပ်ယမ်းလိုက်ပြီး နုသစ်
ကျော်ကျော်ဝိုင်းကို ခပ်ကုတ်ကုတ်လေးကြည့်လိုက်တယ်။ ပြီးမှ ခပ်
တိုးတိုးလေးပြောတယ်။

“တိုကျော် - ဘယ်မေဂျာမှာလဲ”

“ရွှေပဗေဒမေဂျာလေ... ဟောဟိုကအခန်း တွေလား...
နုသစ်တို့အခန်းနဲ့မျက်စောင်းထိုးလေးမှာ... လာလည်လို့ရတယ် သိ
လား... ကျွန်တော်ကတော့ ရှိချင်မှရှိမယ်... တွေ့တဲ့လူကိုသာ
မုန့်ဝယ်ကျွေးခိုင်းလိုက်... ကျွန်တော်ပြန်ရှင်းပေးမယ်”

ကျော်ကျော်ဝိုင်းရဲ့ မဟုတ်ကဟုတ်ကတွေ လာပါပြီ။ နုသစ်
လည်း ပြုံးရယ်စပြုလာတယ်။ ကျော်ကျော်ဝိုင်းသတင်းကို နုသစ်
ကြားနေတာ ကြာပါပြီ။ မတွေ့သေးတာပဲရှိနေတာ။ သတင်းတွေက

တော့ ကောင်းတာသိပ်မပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ နုသစ်က သဘောကျတယ်။ ဘာဟိတ်ဟန်မှမရှိတဲ့ ယောက်ျား၊ ပွင့်လင်းတယ်၊ ရိုးရှင်းတယ်၊ အလိုက်သိတယ်၊ နောက်ပြောင်ခြင်းနဲ့အတည်သဘောတွေကိုသိတယ်။ အခုလည်း နုသစ်အခြေအနေကို သေချာလေ့လာနေပုံတွေ ရတယ်။ အရင်ကလို့ သိပ်မစတော့ဘူး။ လူစိမ်းတွေရှေ့မှာဆို ပိုပြီး ချီးမွမ်းတယ်။ သူ့ကိုယ်သူတော့ လူဆိုးပါလို့လည်း ကြေငြာတယ်။

နုသစ်ဆိုတဲ့ ပန်းတစ်ပွင့်မှာ ပျားပိတုန်းတွေ တေးဖွဲ့လို့ အံ့နေကြပေါ့။

နုသစ်လှပုံက သဘာဝအတိုင်းပဲ။ ကံကော်လို ဖြူဖြူမွှေးမွှေး၊ အရောင်အသွေးကင်းတယ်။ လေတိုက်တိုင်းလည်း သိပ်မလှုပ်ယမ်းဘူး။ ရနံ့တွေပဲ သယ်ခွင့်ပြုတယ်။

စည်းစနစ်ကောင်းတဲ့ ဗမာမိသားစုလေးက ပန်းကံကော်လေးတစ်ပွင့်ပေါ့။ နုသစ်ကိုကျော်ကျော်ဝိုင်းက အခင်မင်ပိုတယ်။ နုသစ်ကလည်း ညီမျှတဲ့တုံ့ပြန်မှုပေးတယ်။ ထူးခြားတဲ့မိတ်ဆွေတွေ အဖြစ် သဘောတူကြတယ်။ ခံစားချက်တွေကို ဆင်ခြင်တဲ့နဲ့ကျော်လွှားနိုင်သူတွေထဲမှာ ကျော်ကျော်ဝိုင်းလည်းပါတယ်။ “နုသစ်ကို တန်ဖိုးထားပါ” ဆိုတဲ့ဆောင်ပုဒ်တစ်ခု ကျော်ကျော်ဝိုင်းထူထောင်ခဲ့မိတယ်။

“ကိုကျော် - ဒါ နုသစ်သူငယ်ချင်း အိသူလေ... ဆယ်တန်းလည်း အတူတူအောင်ခဲ့တာ... ယ ထွက်ပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ - ကျွန်တော်ကျော်ကျော်ဝိုင်းပါ... ကြောက်စရာကောင်းအောင် ခင်တတ်တယ်”

ကျော်ကျော်ဝိုင်းဝတ်ပုံစားပုံဟန်ပန်နဲ့ စကားလုံးတွေကို အိသူသိထားပြီးသားဖြစ်ပုံရတယ်။ နုသစ်ပြောထားပုံပေါ်တယ်။ အိသူကလည်း ပွင့်လင်းလှတယ်။

“မကြောက်တတ်ဘူး ကိုကျော်... ကြိုက်သလိုခင်လို့ရတယ်... မမုန်းရင်ပြီးတာပဲ ဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ ဟုတ်ပါတယ်... နုသစ်အသိဆုံးပါဗျာ... နုသစ်ခင်သလိုပဲ ခင်ပါ”

“ဟဲ့ နုသစ်... နင့်လူက ကြိုပိတ်နေပါလား... နင့်ထက် ပိုခင်လို့မရဘူးဆိုတဲ့သဘောလား ပြောစမ်း... နင့်ဘယ်လောက် တောင်ခင်နေလဲ”

ကျော်ကျော်ဝိုင်း ပျာသွားတယ်။ နုသစ်ကို နုသစ်အတိုင်း ပဲထားချင်တယ်။ ရုတ်တရက်ဖရိုဖရဲဖြစ်သွားတဲ့ ကျော်ကျော်ဝိုင်း မျက်နှာကို နုသစ်တွေ့လိုက်တယ်။

“မလုပ်နဲ့နော်... အိသူက ဝေးဝေးနေမှ တစ်ခါလာတာ... နောက်မလာဘဲ နေလိမ့်မယ်”

“နင်ကလဲ... သူဒီလောက်သွေးမနည်းပါဘူး... ကဲ - ဒီလိုဆိုရင်လည်း ဟောဒီစာအုပ်လေးယူသွားပေး... စိတ်ကြိုက် အော်တိုရေးပေး”

အိသူက စာအုပ်ကိုပေးရင်ဖြစ်မလားဆိုတဲ့ မေးခွန်းထုတ် မျက်လုံးကို အသုံးပြုနေတယ်။ ကျော်ကျော်ဝိုင်းစိတ်မပါတဲ့ကိစ္စထဲမှာ အော်တိုရေးတဲ့ကိစ္စတစ်ခုပါတယ်။ အော်တိုရေးပြီး ပေါရမယ့်အလုပ်ကို မစွမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့ဘူးလို့ဆိုရမယ်။ နုသစ်နဲ့သဘောထားချင်းတိုက်ဆိုင်တယ်။ နုသစ်မှာ အော်တိုစာအုပ်မရှိဘူး။ ရေးလည်းမရေးဘူး။ ရေးပေးချင်တာတွေရေးပေးပြီး မတည့်ကြတာတွေလည်း တွေ့ဖူးတယ်။ ဒီတော့ ကျော်ကျော်ဝိုင်းက အလှပဆုံးငြင်းတော့တယ်။

“မအိနဲ့စတွေ့တဲ့ဒီနေ့မှာပဲ ကျွန်တော်ကဗျာတစ်ပုဒ်ပြီးသွားတယ်... နုသစ်ကိုပေးဖတ်ဖို့ ဒီကိုလာခဲ့တာ... အခုတော့ ပိုပြီး အဆင်ပြေသွားပြီ... အော်တိုမလိုတော့ဘူး... ဒီကဗျာကို နှစ်

ယောက်လုံးဖတ်ဖို့ ပေးလိုက်မယ်. . . ကြိုက်ရင်ကူးထားလိုက်ပါ. . .
မကြိုက်ရင်လည်း ဟဲ ဟဲ ကူးထားလိုက်ပါ. . . ကြိုက်တာရွေးပေါ့”
ကောင်မလေးတွေသဘောကျသွားဟန်နဲ့ ရယ်နေကြတယ်။
နုသစ်က ကဗျာစာရွက်ကိုလှမ်းယူပြီး ဖတ်ဖို့ပြင်တော့ ကျော်ကျော်
ဝိုင်းကတားလိုက်တယ်။

“နုသစ် နေဦး. . . ပြီးမှ အေးအေးဆေးဆေးဖတ်. . . ကျွန်
တော့်ကို တစ်ခုခုအရင်ကျွေးဦး. . . ဆာနေပြီခင်ဗျ”

“အေး ဟုတ်ပါရဲ့. . . မေ့လို့နော် မေ့လို့”

ပြောပြောဆိုဆိုနဲ့ နုသစ်တို့ကံ့ကော်ပင်အောက်ခုံဝိုင်းလေး
ဆီက ထလာတယ်။ သုံးယောက်သား လမ်းလျှောက်ထွက်လာတော့
နုသစ်ကိုလာရစ်နေတဲ့ ပြောင်ပြောင်ဝင်းဝင်းပစ္စည်းပိုင်ရှင်လေးတွေ
မျက်နှာမှာမိုးထစ်ချွန်းရွာနိုင်သည်ဆိုတဲ့ကြေငြာချက်ကို တွေ့ရတယ်။

ကျော်ကျော်ဝိုင်းပုံကိုလည်း ကြည့်ဦး။

ဂျင်းဘောင်းဘီအဟောင်း၊ ဖလန်နယ်ပွပွ၊ ရှုဖိနပ်ကို ခြေ
အိတ်မခံဘဲဝတ်ထားတယ်။ သူ့ကိုသူ ရောကာတစ်ယောက်လို့လည်း
ဂုဏ်ယူတယ်။

(အမြဲစိမ်းအတွေး)

ရောခဲကဗျာကားချပ်မှာ
အိပ်မက်လေးတွေသီဆိုကွယ်
နေ့လေညှင်းလေးတချို့က
ကံ့ကော်ရနံ့ကိုဖန်ဆင်းတယ်
မမေ့တော့ဘူး
တို့အနာဂတ်တွေရယ်

စိတ်ကြွင်း(အနောက်တိုင်းစကြဝဠာ)

- ၁ -

“နုသစ် ကျွန်တော်သွားပြီ”

ကျော်ကျော်ဝိုင်း လက်တွေ့ခန်းရှေ့ကနေပြေးထွက်သွား
တယ်။ နုသစ်လည်း တုန်တုန်ရင်ရင်နဲ့ ကျန်နေခဲ့တယ်။ အောက်ကို
ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ ကျောင်းသားတွေကို ဟိုပြေးဒီလွှား၊ အခြေအနေ
တွေရှုပ်ထွေးနေပုံရတယ်။ အင်္ကျီဖြူလက်ရှည်၊ ကချင်ပုဆိုးနဲ့ ခပ်သုတ်
သုတ်ပြေးနေတဲ့ ကျော်ကျော်ဝိုင်းမြင်ကွင်းသေးသေးလေးကို ခပ်ဝေး
ဝေးမှာတွေ့နေရတယ်။ အာရ်စီကိုခေါ်တဲ့ လူငယ်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်
ဘက်ကို ဦးတည်နေတာ။ နုသစ်သေချာကြည့်နေရင်း ကျော်ကျော်
ဝိုင်းမြင်ကွင်းပျောက်သွားတယ်။

“သူငယ်ချင်းတို့ ကိုဖုန်းမော်ဟာ စစ်ရဲတွေလက်ချက်နဲ့. . .”

စတဲ့စကားကိုအချီလို့ လူငယ်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဘေး သစ်
ပင်ကြီးအောက်က ကျောက်ခုံတန်းမော်မှာ ကျောင်းသားတစ်ယောက်
တရားဟောနေတယ်။ မျက်နှာမှာပဝါဖြူစည်းထားပေမယ့် ပါဝါမျက်

မှန်ကြီးကထင်းနေတယ်။ လက်စက စပို့ရုပ်၊ ကချင်လုံချည်၊ ချင်း လွယ်အိတ်ကိုဝတ်ဆင်ထားတယ်။

ကျော်ကျော်ဝိုင်းဟာ အဲဒီတရားဟောလူငယ်ရဲ့အနားကို ရောက်သွားပြီး ထောက်ခံစကားတွေပြောပေးနေတယ်။ လူအုပ်ကြီး ကများလာတယ်။ ကျောင်းသားတွေ လမ်းစဉ်ပါတီကိုအာခံကုန်ကြ ပြီ။ ၁၃. ၃. ၈၈ ညဘက်မှာ စက်မှုတက္ကသိုလ်ကျောင်းသား ကိုဖုန်း မော်ကို လုံထိန်းတပ်ဖွဲ့က သေနတ်နဲ့ပစ်သတ်လိုက်တယ်။ ကိုစိုးနိုင် လည်း ဒဏ်ရာနဲ့သေခဲ့ရတယ်။ ၁၄. ၃. ၈၈ မှာ စက်မှုတက္ကသိုလ် ကျောင်းသားတွေက ကန့်ကွက်ဆန္ဒပြတယ်။ တရားမဲ့သတ်ဖြတ်မှုကို အရေးယူပေးဖို့တောင်းဆိုကြတယ်။ ၁၅. ၃. ၈၈ မှာ စက်မှုတက္က သိုလ်ကျောင်းသားတွေကိုဖမ်းတော့တယ်။ ကျော်ကျော်ဝိုင်းအပါ အဝင် ရန်ကုန် ဝိဇ္ဇာ/သိပ္ပံ(ပင်မ)တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား (၄၅) ယောက်ဟာ စက်မှုတက္ကသိုလ်ကို ကူညီဖို့သွားခဲ့ပေမယ့် ဝင်ခွင့် မရအောင် လုံခြုံရေးတွေကတားဆီးခဲ့တယ်။ ၁၆. ၃. ၈၈ မနက် ၁၁:၃၀ မှာတော့ ပင်မတက္ကသိုလ်ရဲ့ကန့်ကွက်ဆန္ဒပြပွဲတွေ စခဲ့တယ်။ ကျောင်းဝင်းတစ်ခု လုံးပတ်ပြီး အော်ဟစ်ဆန္ဒပြကြတယ်။ ဘွဲ့နှင်း သဘင်ခန်းမကြီးရှေ့မှာ စုဝေးထိုင်ကြပြီး တရားဟောပွဲတွေလုပ် တယ်။ ဦးနေဝင်းနဲ့လမ်းစဉ်ပါတီကို ရွတ်ချကြတယ်။ မွန်းလွဲ ၂:၀၀ လောက်မှာတော့ ဆရာဦးဘသန်းဟက်(အင်္ဂလိပ်စာပါမောက္ခနဲ့ ဒု- ပါချုပ်)ရောက်လာပြီး ကျောင်းပြင်ကိုမထွက်ကြဖို့ မေတ္တာရပ်ခံတယ်။ ပြောခါမှ ဘယ်လိုဖြစ်သွားလဲမသိဘူး။ စီးပွားရေးတက္ကသိုလ်တံခါး ကနေ ပြည်လမ်းပေါ်ကိုတက်ပြီး ဆန္ဒပြကြတော့တယ်။ ကျောင်း သား ၂၀၀၀ လောက်ပါတယ်။ စပို့ရုပ်အနက်၊ ဂျင်းဘောင်းဘီပြာ၊ ခမောက်ဦးထုပ်ဆောင်းထားတဲ့ ကျောင်းသားတစ်ယောက်ဦးဆောင် တယ်။ အစီအစဉ်ကတော့ အာရ်စီတူးလို့ခေါ်တဲ့ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်

(လှိုင်နယ်မြေ)ကိုသွားမယ်။ အဲဒီကတစ်ဆင့် စက်မှုတက္ကသိုလ်ကို ချီတက်မယ်ပေါ့။

ထူးထူးခြားခြား စစ်ဝတ်စုံနဲ့တက္ကသိုလ်အရံတပ်ရင်းကလူ တစ်ယောက်(တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားပါပဲ)ပါလာတယ်။ ကျော်ကျော် ဝိုင်းကအဆောက်အဦတွေကိုမဖျက်ဆီးဖို့ ကားတွေကိုခဲနဲ့မထုဖို့ အော်ဟစ်ရင်း အဲဒီယူနီဖောင်းနဲ့လူဆီကိုသွားတယ်။

“ဟေ့ - သူငယ်ချင်း... အပေါ်အင်္ကျီချွတ်ထားရင် ကောင်း မယ်... ယူနီဖောင်းအပြည့်နဲ့ဆိုတော့ ကြည့်ရတာသိပ်မကောင်း ဘူး”

လူငယ်ကလည်း လိုလိုလားလားနဲ့ အပေါ်အင်္ကျီကိုချွတ် လိုက်တယ်။ ဒီမှာတင် သူ့ရဲ့အတွင်းခံစွပ်ကျယ်နီရဲရဲကို ကျောင်းသား တစ်ယောက်က မျက်စိကျသွားတယ်။ နောက်တစ်ယောက်ကလည်း အလံလုပ်ရင်ကောင်းမယ်ဆိုပြီး လမ်းတစ်ဖက်(စီးပွားရေးတက္ကသိုလ် နဲ့မျက်နှာချင်းဆိုင်)ကလက်ဖက်ရည်ဆိုင်(မြေမေတ္တာ)ရဲ့ ခြံစည်းရိုး ဝါးတန်းကြီးတစ်ခုသွားဖြုတ်လာတယ်။ အလံလုပ်ချင်တဲ့ကျောင်း သားက အရံတပ်ရင်းကျောင်းသားရဲ့စွပ်ကျယ်ကိုချွတ်ခိုင်းတယ်။ ဝါး တိုင်ထိပ်မှာချည်လိုက်တယ်။ ဒါအလံပဲ။ ဘယ်ကပါလာမှန်းမသိတဲ့ လေးဘီးကားတစ်စီးပေါ် အလံကိုစိုက်ထူလိုက်သေးတယ်။ အရံတပ် ရင်းကျောင်းသားကတော့ အပေါ်ပိုင်းဗလာဖြစ်နေရှာတယ်။ ဒါပေ မဲ့ သူတော်တော်တက်ကြွတယ်။ အဲဒီအလံကို သူပဲကိုင်ပါရစေလို့ တောင်းဆိုတော့ သူ့ကိုပြန်ပေးလိုက်တယ်။

စစ်ကြောင်းကြီး တံတားဖြူကိုရောက်ပါပြီ။ အင်းလျားကန် ဘောင်အဆုံးလောက်ကနေ သွပ်ဆူးကြိုးခွေတွေချပြီးပြီ။ လမ်းဖြတ် ပိတ်ထားတဲ့တပ်မတော်သားတွေကို ထိပ်တိုက်တွေ့ရပါပြီ။ ကန်လမ်း ထိပ်နားမှာ ခါးပြတ်နေတဲ့စစ်ကြောင်းကိုပြန်ဆက်နိုင်ဖို့ ကျော်ကျော်

ဝိုင်းကြီးစားနေပါတယ်။ လမ်းဘေးမှာအားပေးနေတဲ့ ပြည်သူတွေကို ကျောင်းသားတချို့က တရားဟောနေပါတယ်။ စစ်ကြောင်းထိပ်မှာ ကျောင်းသားတွေကတော့ လမ်းဖွင့်ပေးဖို့ စစ်အရာရှိကြီးနဲ့ဆွေးနွေးနေတယ်။ 'ကမ္ဘာမကြေ ဝမာပြည်' သီချင်းနဲ့ 'ရဲရဲတောက်တို့ဝမာ' တွေသီချင်းကို သီဆိုရင်း တိုက်ပွဲဝင်ကြတယ်။ သီချင်းလေးခေါက်စီဆိုအပြီးမှာ ကျောင်းသားတချို့က 'လာကုန်ပြီ... လာကုန်ပြီ' လို့အော်နေတယ်။ ဟုတ်ပါရဲ့။ စစ်ကြောင်းနောက်ပတ်ဝင်လာတာ။ မျက်ရည်ယိုဗုံးခွဲဖို့ ကားအပြာကြီးတစ်စီးနဲ့ အဲဒီနောက်ကလုံထိန်းအပြည့်တင်ထားတဲ့ ကားနှစ်စီးတို့ဟာ ကျောင်းသားတွေကြားထဲ အတင်းမောင်းဝင်လာတယ်။

ကျော်ကျော်ဝိုင်းလည်း အင်းလျားကန်ဘောင်ပေါ်ကိုတက်ပြေးရတယ်။ နီးစပ်ရာမိန်းကလေး၊ ယောက်ျားလေးတွေကို ကန်ဘောင်အတိုင်း ကျောင်းကိုပြန်ပြေးဖို့အော်ဟစ်နေမိတယ်။

ဦးထုပ်အနီ၊ ဒိုင်းအနီ၊ ဒုတ်အနီ၊ ကာကီရောင်ဝတ်စုံနဲ့ လုံထိန်းတွေဟာ ခရာသံတွေပေးရင်း စနစ်တကျနေရာယူနေကြတယ်။ 'ရွှံ့'ဆိုတဲ့ခရာသံရှည်ကြီးပေးလိုက်တော့ 'ကျား'ဆိုတဲ့အသံတွေနဲ့အတူ ကျောင်းသားတွေကို ရက်ရက်စက်စက်တိုက်ခိုက်တော့တယ်။ ကန်ဘောင်ပေါ်ကို တဟုန်ထိုးပြေးတက်လာတဲ့လုံထိန်းတစ်အုပ်၊ ကန်ဘောင်အတိုင်းပြေးလာတဲ့ ကျော်ကျော်ဝိုင်းတို့ကျောင်းသားအုပ်၊ တွေ့ကြတော့မလား။

ရုတ်တရက်ဆိုသလို ကန်ဘောင်အထိမတက်တော့ဘဲ လုံထိန်းတွေဟာ တစ်စီစီပြန်ထွက်လာတဲ့ကျောင်းသားတွေကို ရက်ရက်စက်စက်လိုက်ရိုက်နေတယ်။ ဒီမြင်ကွင်းတွေဟာ ပထမဆုံးကြေကွဲစရာအတွေ့အကြုံပါ။ ကျော်ကျော်ဝိုင်းဘာလုပ်မလဲ။ ဆက်ပြေးမလား။ အရိုက်ခံမလား။ သူ့ရဲဘောကြောင်နေပြီလား။ ဘာမှဝေခွဲလို့

မရဘူး။ ဝမ်းနည်းဒေါသတွေကြောင့် မျက်ရည်တွေသာစီးကျလာတယ်။ အံ့ကိုကြိတ်ပြီး

“ပြေး.. ပြေး.. လွတ်အောင်ပြေး.. မင်းအတွက် အချိန်တစ်ခုရောက်လာမယ်...”

“ရဲဘော်တို့... မတ်လ(၁၃)ရက် ဗိုလ်ဖုန်းမော်သေဆုံးမှု ဟာ စစ်ရဲလုံထိန်းတွေ့ရဲ့လက်ချက်ဖြစ်ကြောင်း ကျုပ်တို့ကျောင်းသား ထုသိခဲ့ရတယ်... (၁၄)ရက်နဲ့ (၁၅)ရက်မှာ RIT ကျောင်းသား အမြောက်အများဖမ်းခံခဲ့ရတယ်။

.....
.....
.....

ဒုတ်နဲ့ခေါင်းနဲ့ထိတဲ့အသံတွေ၊ အော်ဟစ်ပြေးလွှားသံတွေ နဲ့အတူ သွေးတွေ၊ သွေးတွေ ကျုပ်တို့ကျောင်းသားတွေရဲ့သွေးတွေ ရဲရဲနီနီခဲ့ရတယ်။

.....
.....
.....

ဒါကြောင့် ထာဝရမေ့နိုင်တဲ့ ဟောဒီနေရာကို တံတားနီ . . . တံတားနီ . . . တံတားနီ . . . ကျုပ်တို့ကျောင်းသားတွေရဲ့ လှုပ်ရှားမှုဝိညာဉ်တွေကိုမြင်တိုင်း တံတားနီကိုသတိရကြပါ . . .

တံတားနီကိုသတိရတိုင်း ကျောင်းသားရဲဘော်တွေရဲ့တောင်းဆိုချက် တွေကို ရအောင်တိုက်ကြပါ. . . ရအောင်တိုက်ကြပါ”

ကျော်ကျော်ဝိုင်းရဲ့မိန့်ခွန်းအဆုံးမှာတော့ မျက်ရည်တွေကျ ရင်း လက်ခုပ်တီးနေတဲ့ကျောင်းသားပရိသတ်ကြီးကိုတွေ့နေရတယ်။ အင်းလျားကန်ဘောင်ကြီးနဲ့ တံတားနီတစ်လျှောက်မှာ အလံတွေ လွင့်ယှဲခမ်းနားနေတယ်။ ကန်ဘောင်အောက်ပြည်လမ်းမကြီးမှာ ပရိ သတ်က သောင်းနဲ့ချီနေတယ်။ အခမ်းနားမှုကိုချစ်ဝေက ငိုသံတွေ ရောပြီး အစီစဉ်ကိုဆက်ကြေငြာနေတယ်။

ကျော်ကျော်ဝိုင်းက ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားများ သမဂ္ဂခေါင်းဆောင်တစ်ဦးဖြစ်နေပြီ။ (၈၈၈၈)အရေးတော်ပုံကြီး ဖန်တီးနိုင်ခဲ့ခြင်းရဲ့ရလဒ်တစ်ခုအနေနဲ့ ၁၆. ၉. ၈၈ မှာ တံတား နီ ခြောက်လပြည့်အခမ်းအနားကျင်းပနိုင်ခဲ့တယ်။ တံတားနီဆိုင်း ဘုတ်တင်ပွဲအခမ်းအနားလို့လည်း ခေါ်တယ်။

ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားများသမဂ္ဂရဲ့ တံတားနီ ကြေငြာစာတမ်းကို ကျော်ကျော်ဝိုင်းရဲ့အစ်ကိုကြီးကဖတ်ကြားနေ တယ်။ ပြီးတော့ အဖွဲ့အစည်းအသီးသီးကပေးပို့တဲ့သဝဏ်လွှာတွေ ကို ဆက်တိုက်ဖတ်သံကြားနေရတယ်။

ကန်ဘောင်ကြီးပေါ်ကနေ ကျော်ကျော်ဝိုင်းအောက်ကိုလှမ်း ကြည့်လိုက်တော့ လက်ခုပ်တီးနေသူတွေ၊ ခွပ်ဒေါင်းအလံကို ဝှေ့ ယမ်းအားပေးနေသူတွေ၊ ဝီဒီယိုမှတ်တမ်းရိုက်နေသူတွေနဲ့ တက်ကြွ ရွှင်လန်းစရာပါ။ လွန်ခဲ့တဲ့ခြောက်လက ဒီနေရာမှာ ငရဲပွက်ခဲ့တယ်။ ကျော်ကျော်ဝိုင်းရဲ့အတိုက်အခံနိုင်ငံရေးဘဝ စခဲ့တယ်။ နာကျင်မှု တွေရခဲ့တယ်။ ဒုတော့ဝမ်းသာသလိုလို ပီတိတွေနဲ့ မျက်ရည်ကျမိ တယ်။ တံတားနီဆိုတဲ့ဆိုင်းဘုတ်ကို ထူထောင်နိုင်ခဲ့တယ်။ ဒီအခြေ အနေတွေခိုင်မြဲဖို့ လိုတယ်။ ရုန်းကန်ခဲ့ရတဲ့ကျောင်းသားပြည်သူ

ရဟန်းတွေရဲ့ဘဝတွေ အသက်တွေ နည်းမှမနည်းဘဲ။
 မဝေးသေးတဲ့အတိတ်ကိုပြန်ကြည့်တော့ မတ်လကျောင်း
 သားသပိတ်အပြီး ကျော်ကျော်ဝိုင်းနယ်ဘက်ကိုထွက်ပြေးခဲ့တယ်။
 ကျော်ကျော်ဝိုင်းဖခင်က သက်ဆိုင်ရာတွေနဲ့ဖြေရှင်းလိုက်တဲ့အတွက်
 ဖမ်းဆီးတာမခံခဲ့ရဘူး။ ကျောင်းသားရာပေါင်းများစွာကို အင်းစိန်
 ထောင်ထဲမှာဖမ်းထည့်ခဲ့တယ်။ ၁၇. ၃. ၈၈ နေ့မှာ ပင်မတက္ကသိုလ်
 သပိတ်တိုက်ပွဲဆက်ခဲ့လေတော့ လုံထိန်းတပ်ကဝင်ဖမ်းပစ်လိုက်
 တာပါ။ ကျော်ကျော်ဝိုင်းက လွတ်မြောက်သွားတယ်။ ငါးရက်ကြာ
 ကျောင်းသားတွေကိုစစ်ဆေးပြီး ပြန်လွှတ်ပေးတယ်။ အဓိကကျ
 တဲ့ကျောင်းသား(၁၄၁)ယောက်ကို ဆက်ဖမ်းထားတယ်။ မိန်းကလေး
 (၃)ယောက်ပါဝင်တယ်။

ယာယီပိတ်ထားတဲ့ကျောင်းကို မတ်လ(၃၁)ရက်မှာ ပြန်ဖွင့်
 တယ်။ ဇွန်လထဲမှာ သပိတ်ပြန်စခိုင်ဖို့ ကျောင်းသားတွေကကြိုးစား
 တယ်။ အောင်မြင်သွားပါတယ်။ ၁၇. ၆. ၈၈ မှာ အဓိပတ်လမ်းမ
 ကြီးပေါ်စင်ထိုးပြီး သပိတ်တိုက်ပွဲတရားပွဲတွေစခဲ့တယ်။ မောင်မောင်
 ကျော်နဲ့မိုးသီးဇွန်တို့လို ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်တွေပေါ်ထွက်လာ
 တယ်။ ကျော်ကျော်ဝိုင်းကလည်း အမည်မဖော်သူတစ်ယောက်အနေ
 နဲ့ ဦးဆောင်တရားဟောခဲ့တယ်။ သပိတ်က စနေ၊ တနင်္ဂနွေခံနေ
 တော့ တနင်္လာနေ့ကိုရွှေ့ရတယ်။ ၂၀. ၆. ၈၈ညမှပဲ ကျောင်းကို
 အကန့်အသတ်မရှိပိတ်လိုက်ကြောင်း ရေဒီယိုကကြေငြာတယ်။

၂၁. ၆. ၈၈ မှာ မြေနီကုန်းအရေးတော်ပုံကြီးဖြစ်တယ်။
 ဒီပွဲဟာ (၈၈၈၈)အရေးတော်ပုံ မလွဲမသွေဖြစ်မယ်လို့ နိမိတ်ပြလိုက်
 တာပဲ။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတွေ၊ အထကကျောင်းသားတွေ၊
 ရဟန်းနဲ့ပြည်သူတွေ အစုံပါဝင်လာကြတယ်။ ဒေါသထွက်နေတဲ့လူ
 အုပ်ကြီးလက်ချက်နဲ့ ရဲသားခြောက်ယောက် သေဆုံးသွားတယ်။

ကျော်ကျော်ဝိုင်းတို့လို မြေအောက်ကျောင်းသားတွေဟာ
 နီးစပ်ရာသူငယ်ချင်းတွေနဲ့ အဖွဲ့အစည်းလေးတွေဖွဲ့ထားကြပြီ။ ရှစ်
 လေးလုံးကိုဖြစ်အောင်လုပ်ကြတော့မယ်။ ဖြစ်လည်းဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။
 လူထုရဲ့ခံစားချက်က မနည်းမနောကိုး။ သပိတ်စုံ အုံကြွတဲ့ ဒီမိုကရေ
 စီတိုက်ပွဲပါ။ အပစ်အသတ်ကလည်း ရက်စက်လွန်းတယ်။ သူနာပြု
 ဆရာမလေးတွေကို ဆေးရုံဝင်းထဲမှာတင် ပစ်သတ်လိုက်တယ်။
 ၁၂. ၈. ၈၈ မှာ လူသတ်သမ္မတကြီးဦးစိန်လွင်ကို သမ္မတရာထူး
 ကဖယ်ရှားပြီး ပျော့ပျောင်းဟန်ရှိတဲ့ ဒေါက်တာမောင်မောင်ကို
 သမ္မတတင်လာတယ်။ လူထုကလည်း သပိတ်ကိုအရှိန်ပြန်ယူနေရ
 တယ်။ ၂၂. ၈. ၈၈ မှာတော့ ရှေ့နေတွေနဲ့ကျောင်းသားတွေဦး
 ဆောင်ပြီး အထွေထွေသပိတ်ကိုပြန်စကြတယ်။ ဥပဒေအရ ဝန်ထမ်း
 တွေသပိတ်မှောက်ခွင့်ရှိကြောင်း ရှေ့နေများကောင်စီက ကြေငြာ
 ချက်ထုတ်ပြီး အထွေထွေသပိတ်ကိုဖိတ်ခေါ်ခဲ့တာဖြစ်တယ်။ အောင်
 မြင်မှုရှိပါတယ်။ အဲဒီနေ့မှာပဲ ကျော်ကျော်ဝိုင်းတို့က ရန်ကုန်
 တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားများသမဂ္ဂကို ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်(လှိုင်နယ်
 မြေ)မှာ တရားဝင်ဖွဲ့စည်းလုပ်ကိုင်တော့မယ်လို့ ကြေငြာခဲ့တယ်။
 တခြားအုပ်စုတွေထဲမှာတော့ မင်းကိုနိုင်ဆိုတဲ့ကျောင်းသားခေါင်း
 ဆောင်ဟာ လူကြိုက်တော်တော်များနေတယ်။ ကျော်ကျော်ဝိုင်း
 လည်း ဝမ်းသာအားတက်ဖြစ်ရတယ်။ မင်းကိုနိုင်နဲ့အမေရိကန်သံရုံး
 ရှေ့မှာတွေ့ဆုံပြီး တရားအတူတူဟောခဲ့ကြတယ်။ လှိုင်နယ်မြေကို
 ဖိတ်ခေါ်ကြောင်းပါပြောခဲ့တယ်။ ကျော်ကျော်ဝိုင်းလုပ်သမျှကို
 အပြည့်အဝထောက်ပံ့နေသူတွေကတော့ ကျော်ကျော်ဝိုင်းရဲ့အစ်ကို
 ကြီး မျိုးမင်း(ရုက္ခဗေဒ တတိယနှစ်၊ ပထမနှစ်မှာကျသွားလို့ ကျော်
 ကျော်ဝိုင်းနဲ့အတန်းတူသွားတယ်)၊ ပြီးတော့ သူ့ရဲ့သူငယ်ချင်း
 အောင်ခင်၊ ပြီးတော့ ကျော်ကျော်ဝိုင်းရဲ့သူငယ်ချင်း ဘကျော်၊

ဝေလင်းတို့ဖြစ်ကြတယ်။

(၁) ကျော်ကျော်ဝိုင်းတို့လှိုင်တက္ကသိုလ်ကို သိမ်းလိုက်ပါပြီ။

(၂) ကျောင်းအုပ်ကြီးဦးကောင်းညွန့်က ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားများသမဂ္ဂဟာ သမိုင်းဝင်ကြောင်းအားပေးပါတယ်။

(၃) ၂၆. ၈. ၈၈ ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်ရဲ့ ရွှေတိဂုံ အနောက်ဘက်မုခ်တရားပွဲကအပြန် ကျော်ကျော်ဝိုင်းတို့စစ်ကြောင်း ဟာ ရန်ကုန်ပင်မတက္ကသိုလ်ကိုဝင်သိမ်းဖို့ ကြိုးစားပါတယ်။

(၄) ၂၆. ၈. ၈၈ ညနေပိုင်းမှာတော့ ပင်မတက္ကသိုလ် မြက်ခင်းပြင် (ယခင်ဖြူချခဲ့ခဲ့ရသောကျောင်းသားသမဂ္ဂအဆောက် အဦနေရာ)ကို သိမ်းမိပါတယ်။ ဝိုင်းအောင်ကျော်အုတ်ဂူနဲ့ မြက်ခင်း ပြင်ကိုရှင်းလင်းပြီး ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားများသမဂ္ဂရဲ့ ဦးဆောင်ကော်မတီဝင်(၁၂)ဦးအစည်းအဝေးကိုလုပ်ပါတယ်။

(၅) မန္တလေးဆောင်မှာ အမြဲတမ်းရုံးခန်းဖွင့်ပြီး ရန်ကုန် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားများသမဂ္ဂအဖွဲ့ဝင်တွေကို ကျောင်းသားကမ် တွေနဲ့တကွ စနစ်တကျလက်ခံပါတယ်။

(၆) မြို့နယ်အလိုက် သမဂ္ဂရုံးတွေဖွင့်ပါတယ်။

(အစတည်းက မှားယွင်းချက်တစ်ခုကို မှတ်တမ်းတင် ချင်တယ်။ ယခင်ခေတ်တွေက ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားများ သမဂ္ဂကို တ. က. သလို့ အတိုကောက်ခေါ်ခဲ့တယ်။ ကျော်ကျော်ဝိုင်း တို့က ရ. က. သလို့ အတိုကောက်ခေါ်တယ်။ တကယ်တော့ အရင် ခေတ်က ရ. က. သဆိုတာ ရန်ကုန်ခရိုင်ကျောင်းသားများသမဂ္ဂကို ခေါ်တာပါ။ ဒါပေမဲ့ (၈၈)ခုနှစ် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား များသမဂ္ဂကိုတော့ ရ. က. သလို့ ကျောင်းသားတွေကနှုတ်ကျိုးသွား ပါပြီ။ ကြေငြာချက်မှန်သမျှ ရ. က. သမို့လို့ ရ. က. သနဲ့ပဲဆက်ပြီး မှတ်တမ်းတင်ပါရစေ။)

ဩရသ စာပေ

(၇) ၂၈. ၈. ၈၈ မှာ ဗ. က. သကို တရားဝင်ဖွဲ့ပါတယ်။ ကျော်ကျော်ဝိုင်းတို့ကိုယ်တိုင်ပဲ မြက်ခင်းပြင်မှာကူညီပေးခဲ့ပါတယ်။

(၈) ၂၉. ၈. ၈၈ မ. က. သ(မြန်မာနိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ ကျောင်းသားသမဂ္ဂ ပြန်လည်ဖွဲ့စည်းရေးကော်မတီ)ကို တရားဝင် ကြေငြာပါတယ်။ မန္တလေးဆောင်မှာပဲ နေရာလာယူပါတယ်။

(၉) ဗမာနိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ ကျောင်းသားများသမဂ္ဂအဖွဲ့ ချုပ်(ဗ. က. သ)နဲ့ မြန်မာနိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာကျောင်းသားများသမဂ္ဂ ပြန်လည်ဖွဲ့စည်းရေးကော်မတီ(မ. က. သ)တို့ကြားမှာ ကွဲလွဲမှုတွေ ဖြစ်လာတဲ့အတွက် ကျော်ကျော်ဝိုင်းတို့ ရ. က. သက ကြားနေရေး ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပါတယ်။

(၁၀)တစ်နိုင်ငံလုံးကတော့ ကြားဖြတ်အစိုးရတစ်ခုပေါ် ပေါက်ရေး တောင်းဆိုနေကြပါတယ်။

တယ်... ခင်ဗျားတို့ကြားဖြတ်အစိုးရဖွဲ့မယ်ဆိုရင် (၉. ၉. ၈၈)က ဖွဲ့စည်းထားတဲ့ ဦးနုအစိုးရကို အရင်ထည့်စဉ်းစားရမယ်... ကျွန်တော့်ကို ဦးနုလူလိုတော့မထင်လိုက်လေနဲ့... လိုအပ်လို့ပြောတာလို့ ငါကပြောတော့... ထိုင်ပါ ထိုင်ပါ... အဆင်ပြေသွားမှာပါ... ဘာညာနဲ့ ဝိုင်းပြောကြတယ်... ငါလည်း စိတ်လျှော့လိုက်တယ်... ပုဂ္ဂိုလ်ရေးတွေပါတယ်... ၁၄. ၉. ၈၈ နေ့မှာတော့ နု၊ အောင်၊ စု၊ တင်၊ ဗိုလ်ချန်နိုင်း(နု-ဦးနု၊ အောင်-ဦးအောင်ကြီး၊ စု-ဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်၊ တင်-ဦးတင်ဦး၊ ဗိုလ်ချန်နိုင်း)တို့ကိုဖိတ်ပြီး ကြားဖြတ်အစိုးရဖွဲ့ပေးဖို့တောင်းခံကြတယ်... ဦးဝမ်ကိုဟောဆိုတဲ့လူကြီးတစ်ယောက်ရောက်လာသေးတယ်... သူနဲ့တော့ ဘာမှ မပတ်သက်ပါဘူး... ဒေါ်စု၊ ဦးတင်ဦး၊ ဦးအောင်ကြီးတို့က စဉ်းစားလိုတဲ့သဘောရှိတယ်... ယတိပြတ်အဖြေမရဘူး... ဦးနုကတော့ သူဖွဲ့ထားတဲ့အစိုးရနဲ့ တိုင်ပင်ရဦးမယ်... သူလည်း မသေချာဘူး... ဗိုလ်ချန်နိုင်းတစ်ယောက်ပဲပြတ်တယ်... သူ့ဘဝကို ကျောင်းသားတွေလက်ထဲအပ်တယ်လို့ပြောတယ်”

ကျော်ကျော်ဝိုင်းက သန်းဝင်းဘက်ကိုလှည့်ပြီး မေးဆတ်ပြတယ်။ သန်းဝင်းက ပါဝါမရှိတဲ့မျက်မှန်ကို အသာဆွဲချွတ်ရင်း စတင်တယ်။

“... အစည်းအဝေးမှာတော့ ၄၈ နာရီအတွင်း အကြောင်းပြန်ဖို့ လူကြီးငါးယောက်... ကြီးငါးကြီးကို တောင်းခံထားတယ်... (၁၁၉)ဦးကော်မတီထဲမှာပါတဲ့ ကျောင်းသားတွေကလည်း ဒီကြားကာလမှာ လူကြီးတွေပေါင်းလုပ်ဖို့ နည်းမျိုးစုံစည်းရုံးနေကြတာပေါ့... ဒါပေမဲ့ သိပ်အဆင်မပြေဘူး... ဒါကြောင့် ကျော်ကျော်ဝိုင်းရယ်၊ ငါရယ်တိုင်ပင်ပြီး တံတားနီဆိုင်းဘုတ်တင်ပြီးတာနဲ့ ဒီအစည်းအဝေးကိုခေါ်ဖို့လုပ်ခဲ့တာပဲ... ကျော်ကျော်ဝိုင်းဆီမှာ နောက်ဆုံး

မန္တလေးဆောင် အောက်ထပ်အခန်းကျယ်ကြီးတစ်ခုမှာ ရ. က. သခေါင်းဆောင်တွေ စည်းဝေးနေကြတယ်။ ကြားဖြတ်အစိုးရဖွဲ့စည်းရေးအခြေအနေအရပ်ရပ်ကို ကျော်ကျော်ဝိုင်းနဲ့သန်းဝင်းက စတင်ရှင်းပြတယ်။ ပထမဆုံးပြောသူက ကျော်ကျော်ဝိုင်းပါ။

“၁၃. ၉. ၈၈ မှာ ဆေးတက္ကသိုလ်သမဂ္ဂကဖိတ်လို့ ငါတို့ သွားခဲ့တယ်... တို့ဆီက ကိုယ်စားလှယ်ငါးယောက်ပေးရတယ်... တစ်နိုင်ငံလုံးကို ကိုယ်စားပြုတဲ့ကော်မတီတစ်ရပ်ကိုဖွဲ့နိုင်တယ်ဆိုရမှာပေါ့... မန္တလေးကျောင်းသားတွေနဲ့ အထက်ဗမာပြည်ကိုယ်စားလှယ်တွေပါတယ်... ချုပ်ပြောရရင် (၁၁၉)ဦးကော်မတီဖွဲ့တယ်ပေါ့ကွာ... ဒါ မင်းတို့သိပြီးသားပဲ... ဒီကော်မတီတာဝန်က ကြားဖြတ်အစိုးရဖွဲ့စည်းပေးဖို့... အစည်းဝေးခေါင်းစဉ်က ဘာလဲကွာဘလက်ဘုတ်မှာရေးထားတာ”

ကျော်ကျော်ဝိုင်းက တိကျအောင်မှတ်တမ်းစာအုပ်ကိုဖွင့်လိုက်တယ်။

“ဟုတ်ပြီ... ကြားဖြတ်အစိုးရဖွဲ့စည်းရေးအတွက် ကြိုတင်ညှိနှိုင်းအစည်းအဝေးတဲ့... အစည်းအဝေးအစမှာပဲ ငါကပြော

အခြေအနေရှိတယ် ဆက်ပြောလိမ့်မယ်”

အားလုံးစိတ်ဝင်တစားနဲ့ ခေါင်းတွေရွေ့ကိုစိုက်လာတယ်။ ကျော်ကျော်ဝိုင်းက လေသံမှန်မှန်နဲ့ပြောတယ်။

“တို့ကန်ဘောင်ပေါ်မှာရှိနေတုန်း ဦးနုဆီက ကိုယ်စားလှယ် တစ်ယောက်လာတယ်... စကားတိုတိုလေးပဲပြောတယ်... ‘ဘဘ နုက မှာလိုက်တယ်... သူတို့ရွှေကဦးဆောင်ပါ... ဘဘနောက် ကလိုက်မယ်... မဟုတ်ရင် ဘဘရွှေကဦးဆောင်မယ်... သူတို့ နောက်ကလိုက်ပါ’... သူ့စကားက ဒါပဲ... (၁၁၉)ဦးကော်မတီ အစည်းအဝေးက ၁၈.၉.၈၈ မှာ လုပ်မယ်... မင်းတို့သဘော ထားတွေ့သိချင်တယ်”

ကျော်ကျော်ဝိုင်းစကားအဆုံးမှာ ကျော်ကျော်ဝိုင်းအစ်ကို မျိုးမင်းက စဆွေးနွေးတယ်။

“ငါတို့က နဂိုသဘောထားပေးရုံပဲလေကွာ... မင်းတို့အား လုံးသိပြီးသားပဲ... ဩစတြေးလျသံတာဝန်ခံပြောတဲ့စကားလေကွာ ... သူ့စကားဟာ အနောက်နိုင်ငံအားလုံးရဲ့စကားလို့ပြောရင် ရ တယ်... သူတို့သဘောထားမှာ ‘စင်ပြိုင်အစိုးရထူထောင်ရင် ထောက်ခံဖို့ခက်တယ်... ကြားဖြတ်အစိုးရဆိုရင် ယန္တရားတွေအား လုံးထိန်းချုပ်နိုင်ဖို့လိုတယ်’... ဒါပဲ... ဒီတော့ တို့အရင်ဆုံးဖြတ် ထားသလို ဦးနုအစိုးရကိုထောက်ခံလိုက်ရုံပဲ... သူက ဓားပြတိုက် ခံရတဲ့အာဏာကိုပြန်ယူတာပဲ... တရားဝင်တယ်”

ဒီအပေါ်မှာ ဘကျော်၊ ဝေလင်း၊ အောင်ခင်၊ ဉာဏ်ဉာဏ် တို့က အပြန်အလှန်ဆွေးနွေးကြတယ်။ ဆွေးနွေး၊ ငြင်းခုံကြရင်း အဖြေတစ်ခုရတယ်။ ကြီးငါးကြီးမပေါင်းနိုင်ရင်တော့ ဦးနုကိုသာ ထောက်ခံလိုက်ဖို့ (၁၁၉)ဦးကော်မတီအစည်းအဝေးမှာတင်ပြရေး ဆိုတာပဲဖြစ်တယ်။ ကျော်ကျော်ဝိုင်းတို့ရထားတဲ့သတင်းတွေအရ စစ်

တပ်အာဏာသိမ်းတော့မယ်ဆိုတာ သေချာသလောက်ပဲ။ အချိန်လူ နေကြရပြီ။ ရရှိထားတဲ့အခြေအနေတွေ ခိုင်မာဖို့အရေးကြီးနေတယ်။

ကဆက်ပြောတယ်။

“အခြေအနေတွေပိုရှုပ်ထွေးအောင်လုပ်ပစ်ပြီး ဒီရက်ပိုင်း ထဲမှာ စစ်တပ်အာဏာသိမ်းလိမ့်မယ်လို့လည်း သိရတယ်”

ကျော်ကျော်ဝိုင်းစိတ်ပူလာတယ်။ စစ်ရေးပြင်ဆင်မှုတွေ ကြို တင်လုပ်ဖို့ ရ. က. သဦးဆောင်ကော်မတီဝင်လေးယောက်ကို မော် လမြိုင်ကတစ်ဆင့် ထိုင်းနယ်စပ်ကိုလွှတ်ထားတာ။ ဒီကိစ္စမှာလည်း ယုသီတာရဲ့ကုန်တင်ကားကြီးတွေကို အသုံးပြုဖို့စီစဉ်ထားတယ်။

“မော်လမြိုင်က ဘာသတင်းထူးသေးလဲ”

ယုသီတာခေါင်းခါတယ်။

“ဘာမှသတင်းပြန်မလာဘူး... မော်လမြိုင်မှာရှိတဲ့ ယု သီတာတို့ကားတွေကိုတော့ ပြောထားပြီးသားပါ”

ကျော်ကျော်ဝိုင်းက သန်းဝင်း၊ မျိုးမင်း၊ ဘကျော်၊ ဝေလင်း တို့ဘက်ကိုလှည့်လိုက်တယ်။ အားလုံးမှာ သောကတွေရှိနေပုံပဲ။ စိတ်ကူးတွေခါးစပြုလာကြပြီ။ နိုင်ငံရေးအရ ကြားဖြတ်အစိုးရဖို့ ဖို့ ကလည်း မသေချာ။ စစ်ရေးကလည်း စိတ်ကူးယဉ်ပုံပြင်တစ်ပုဒ်၊ တစ်ဖက်ရဲ့ကစားကွက်တွေကြောင့် ဒီမိုကရေစီလှုပ်ရှားမှုဟာ ပုံပန်း သဏ္ဍာန်ပျက်စပြုနေပြီ။ (၁၁၉)ကော်မတီရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်တွေကို အားထားကြည့်ပြန်တော့ သိပ်ခရီးမရောက်ဘူး။ ရန်ကုန်မြို့ပေါ်ကို ဆန်တင်သွင်းရေးကိစ္စတောင် အကောင်အထည်မပေါ်ဘူး။ ဒီအခြေ အနေတွေကို နည်းနည်းပါးပါးဆွေးနွေးပြီးတော့ အစည်းအဝေးကို ရပ်လိုက်တယ်။ သန်းဝင်းကို (၁၁၉)ဦးကော်မတီဝင်အဖြစ်နဲ့တွေ့ပြီး အစိုးရတစ်ခုအမြန်ပေါ်ဖို့ တိုက်တွန်းခိုင်းလိုက်တယ်။ အသီးသီး ကိုယ့်တာဝန်နဲ့ကိုယ် မန္တလေးဆောင်အပြင်ဘက်ကိုထွက်သွားကြ တယ်။ ကျော်ကျော်ဝိုင်းနဲ့ယုသီတာပဲကျန်ခဲ့တယ်။

“ယုသီတာ ပြန်တော့မလား... ကျွန်တော်စီစဉ်ပေးရ

“သေချာပါတယ် စည်းရုံးရေးမှူးကြီး... စနစ်တကျစီစဉ် ထားတာပါ... ခေါင်းဖြတ်တဲ့ကိစ္စတွေမှာ သူတို့စနစ်တွေ အများ ကြီးပါတယ်... လူတွေကိုဆေးထိုးပြီး ခိုင်းတယ်... အဆိပ်တွေ ခပ်ခိုင်းတယ်... မီးရှို့ခိုင်းတယ်... ဂိုဒေါင်တွေဖောက်ခိုင်းတယ် ... ဟိုနေ့ကပဲ ရွှေဝါဆပ်ပြာစက်ရုံကိုဖောက်ပစ်လိုက်ပြီ... တပ် ကလူတွေ စဖောက်တယ်... ထောက်လှမ်းရေးကမ္မေးထားတဲ့လူ တွေက စဝင်ပြတယ်... လူတွေက အဟုတ်မှတ်လို့လိုက်ဝင်တော့ ပစ်ခံရတယ်”

ယုသီတာက သေချာရှင်းပြနေတယ်။ လှုပ်ရှားမှုမြင်ကွင်း တွေရဲ့နောက်ကွယ်မှာ သိုသိုသိပ်သိပ်တာဝန်ယူထားတဲ့ကောင်မလေး ပါ။ မိဘက သိပ်ချမ်းသာတယ်။ ကျယ်ပြန့်တဲ့အမြင်ရှိတယ်။ မော်ဒန် အတွေးနဲ့ကျောင်းသူလေးတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်။ လျှို့ဝှက်တယ်။ စေ့စပ်တယ်။ မနိုင်ဝန်ကိုမထမ်းချင်ဘူး။ တာဝန်ယူပြီဆိုရင်တော့ တိတိကျကျလုပ်တယ်။ အခုပြောသွားတဲ့သတင်းအချက်အလက်တွေ ဟာ အပြင်မှာကောလာဟလပုံစံနဲ့ ယုံနှံပြီးသားပါ။ ဒါပေမဲ့ ခိုင်မာ အောင်လုပ်ဖို့ ယုသီတာရဲ့အသိုင်းအဝိုင်းကတတ်နိုင်တယ်။ ယုသီတာ

မလား”

“ရတယ်ရှင် ကျွန်မကားပါလာတယ်... လှည်းတန်းမှာ ထားခဲ့တယ်... ကျွန်မကျောင်းရှေ့ကမပြန်ချင်ဘူး... အဲဒါပဲစိစဉ် ပေးပါ”

“အိုကေ - ခဏစောင့်”

ကျော်ကျော်ဝိုင်း ရုံးခန်းအပြင်ကိုထွက်သွားတယ်။ ယုသီ တာအကြောင်းကိုတွေးရင်း သဘောကျမိတယ်။ ဒီရက်ပိုင်းတွေမှာ ပိုပြီးသိုသိပ်လာတယ်။ ကျော်ကျော်ဝိုင်းရဲ့စည်းရုံးရေးကော်မတီမှာ အချိန်ပြည့်တာဝန်ယူရင်းက လျှို့ဝှက်အလုပ်တချို့ကို ပြောင်း လုပ်ခဲ့တာပါ”

“ချိုချိုလတ်နဲ့မိုးမြင့်ကျော်... ခဏလေး”

ကျော်ကျော်ဝိုင်းက ကော်မတီရုံးအဖွဲ့ဝင်နှစ်ယောက်ကို ခေါ်လိုက်တာဖြစ်တယ်။ ခပ်တိုးတိုးမှာကြားပြီး ကျော်ကျော်ဝိုင်း အပြင်ထွက်သွားတယ်။ ကျောင်းသားတွေနဲ့ အပြုံးချင်းဖလှယ်နှုတ် ဆက်နေရတယ်။ ရင်ထဲမှာတော့ မပေါ့မပါး။

“ဟေ့ - မယု”

“ဟယ် - ချိုချိုနဲ့မိုးမြင့်”

“မယု အလုပ်တွေများနေလား... ပျောက်သွားလိုက်တာ ... ချိုချိုကိုရောသတိရရဲ့လား”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ... စည်းရုံးရေးမှူးကြီးက တာဝန်ပေး လို့ပါ”

ဒီမှာတင် မိုးမြင့်ကဝင်ပြောတယ်။

“မယု - အဲဒီလိုမခေါ်နဲ့... ကိုကျော်က သိပ်မကြိုက်ဘူး ... ရဲဘော်ရဲဘက်မဆန်ဘူးလို့ သူထင်တဲ့အကြောင်းပြောဖူးတယ် ... သူငယ်ချင်းလိုပြောရင်ပြော... မဟုတ်ရင် မိတ်ဆွေရဲဘော်

လိုပြောပါတဲ့... မယုကိုတော့ သူမပြောသေးဘူး... ကျွန်တော်တို့ ကို သူ့သူငယ်ချင်းတွေလိုသတ်မှတ်တယ်တဲ့... တာဝန်ယူပုံမတူတာ ကလွဲလို့ ကျန်တာအတူတူပဲတဲ့”

ချိုချိုလတ်ကဝင်ထောက်တယ်။

“ဟုတ်တယ် မယုရဲ့... တစ်ယောက်က စည်း/မှူးကြီးလို့ သွားခေါ်မိတာ စိတ်တွေဆိုးလို့... နောက်တော့ သူတောင်းတောင်း ပန်ပန်ပြောပါတယ်... အဲဒီလိုမခေါ်ကြပါနဲ့... နာမည်ကိုကြိုက် သလိုခေါ်ကြပါတဲ့”

“တို့မရှိတဲ့အချိန် ဘာထူးခြားသေးလဲ ချိုချို”

လို့ ယုသီတာကမေးတော့ မိုးမြင့်ကျော်က ဝင် ဖွလိုက်တယ်။

“ဟား ဟား... ချိုချိုတို့အုပ်စုက ရွပ် ရွင်မင်းသား တစ်ယောက်ကို ရှိတ်လိုက်ရတယ်”

ယုသီတာက မျက်ခုံးတွေတွန့်လို့ ကန့်ကွက်တယ်။

“မနောက်စမ်းနဲ့ မိုးမြင့်”

“ဟုတ်တယ် မယု... ချိုချိုမျက်နှာကိုကြည့်ပါလား... အခုထိသဘောတွေကျနေတာ”

ချိုချိုလတ်က ရယ်ကျဲကျဲနဲ့လုပ်နေတယ်။ မိုးမြင့်က ဆက် ပြောတယ်။

“ကိုကျော်ဆီကို အဲဒီမင်းသားရောက်လာတယ်... သူ့ကို အလုံဟောပြောပွဲကဖိတ်ထားလို့ ကျောင်းသားတွေကိုယ်စား ဘာ ပြောပေးရမလဲတဲ့... ကိုကျော်က ဒီမင်းသားတွေတရားဟောရင် ကြမ်းတယ်ဆိုတာ သူသိတယ်... ဒါကြောင့် လူထုရှေ့မှာ ကြမ်း ကြုတ်တဲ့စကားလုံးတွေ အမူအယာတွေရှောင်ဖို့ ဒီဇိုကရေစီတရား တွေဟောပေးဖို့ မေတ္တာရပ်ခံတဲ့အကြောင်း ကိုကျော်ကပြောတယ် ... ပင်ကိုယ်သိမ်မွေ့တဲ့မင်းသားကလည်း လက်ခံပါတယ်... ပြီး

တော့ ကိုကျော်က ကျွန်တော့်ဘက်လှည့်ပြီး မင်းသားကို ရိက္ခာခန်း ထဲမှာ သွားဧည့်ခံဖို့ခိုင်းတယ်... ကျွန်တော်ကနားမလည်ဘူး... ခေါ်သာခေါ်သွားရတယ်... ကိုကျော်ဟာ အရင်ကဧည့်သည်တွေကို သူ့ရုံးခန်းမှာပဲ ဧည့်ခံတာပါ... ဘာဖြစ်လို့ဒီလိုလုပ်ရပါလိမ့်ပေါ့... ကျွန်တော်လည်း မင်းသားကိုရိက္ခာတာဝန်ခံ မထားထားလွင်တို့ဆီအပ်ခဲ့ပြီး ပြန်ထွက်လာတယ်... ကိုကျော်ဆီပြန်ရောက်တော့ သူကမေးတယ်... ထမင်းစားချိန်ရောက်ပြီဆိုတော့ ရိက္ခာခန်းထဲမှာ မိန်းကလေးတွေ အကုန်ရုံရဲ့လားတဲ့... ကျွန်တော်က အကုန်နီးပါး ရှိပါတယ်လို့ဖြေတော့ သူက ကောင်းတယ် ကောင်းတယ်... ဒီ မင်းသားတွေကို သာမန်အချိန်မှာ တို့မိန်းကလေးတွေ ဒီလိုမတွေ့ရနိုင်ဘူး... အခွင့်သာတုန်းတွေ့ရတာ... နာရီဝက်လောက်ကြာမှ မင်းသားကို ကျောင်းဝင်းအပြင်ပြန်ပို့ပေးလိုက်တာတဲ့... ချိုချိုတို့ကတော့ ပွဲပေါ်ဗျာ ဟား ဟား ဟား”

ချိုချိုက မျက်စောင်းထိုးရင်းပြောတယ်။

“ဒီမိုကရေစီဘက်က မင်းသားမို့လို့ ဂရုစိုက်တာပါနော်... ဟိုမ. ဆ. လမင်းသားကြီး အကယ်ဒမီသုံးထပ်ကွမ်းဆိုရင်တော့ တံတွေးနဲ့တောင်ထွေးလိုက်ဦးမယ်”

ယုသီတာကတော့ ပြုံးနေတယ်။ ခဏစကားတွေဖောင်ဖွဲ့ကြပြီး ကျောင်းအနောက်ဘက်ကနေ ယုသီတာကိုခေါ်ထုတ်လို့ လှည်းတန်းရောက်အောင်ပို့ပေးခဲ့ကြတယ်။

- ၅ -

* ၁၈. ၉. ၈၈ ညနေ(၄)နာရီမှာ စစ်တပ်က အာဏာသိမ်းပါတယ်။

* ၁၉. ၉. ၈၈ မှာ တံတားနီဆိုင်းဘုတ်ကြီးကို ရိုက်ချိုးခံရတယ်။ ပစ်ခတ်သတ်ဖြတ်မှုတွေဖြစ်တယ်။ (နိုင်ငံအနှံ့အပြားပြည်သူတွေပစ်သတ်ခံရ။)

* ကျော်ကျော်ဝိုင်းက ရ. က. သအဖွဲ့ဝင်တွေကို ကျောင်းထဲကနေ လှည်းတန်းရပ်ကွက်ကိုရွှေ့ပါတယ်။ ကျောင်းသားတစ်ထောင်ကျော်ရှိပါတယ်။

* ၁၉. ၉. ၈၈ ညနေခင်းမှာ လှည်းတန်းရပ်ကွက်ကို ခြိမ်းခြောက်လာတဲ့အတွက် ကျော်ကျော်ဝိုင်းက သူ့နေထိုင်ရာလှိုင် (၂)ရပ်ကွက်ကို ထပ်ရွှေ့ပါတယ်။ ရပ်ကွက်က တစ်ညလုံးကင်းစောင့်တာဝန်ယူပြီး ထမင်းကျွေးခဲ့ပါတယ်။

* ၂၀. ၉. ၈၈ မနက်ပိုင်းမှာ ကျောင်းသားတွေကို အသုတ်လိုက်ခွဲပြီး ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ပြန်ဖို့စီစဉ်ပေးပါတယ်။

* ကျောင်းသားတွေသိပ်တက်ကြွလွန်းတာကြောင့် မနည်းဖျောင်းဖျရပါတယ်။ တောထဲသွားပြီး လက်နက်ကိုင်တော်လှန်ချင်

တဲ့ ကျောင်းသားတချို့ကို ပဲခူးကနေပြန်ခေါ်ခဲ့ရပါတယ်။

* ရ. က. သခေါင်းဆောင်ပိုင်းက သန်းဝင်းအပါအဝင် လေးဦးကို လက်နက်ကိုင်တော်လှန်ရေးပြင်ဆင်ဖို့ ထိုင်းနယ်စပ်သို့ ထပ်လွှတ်ခဲ့ပါတယ်။ သန်းဝင်းရဲ့စိတ်ထက်သန်မှုလည်းပါပါတယ်။ (အရင်လွှတ်ခဲ့တဲ့လေးဦးဟာ မော်လမြိုင်ကနေ ရန်ကုန်ကိုတပ်ခေါက် ပြန်ခဲ့တာပါ။)

* ကျော်ကျော်ဝိုင်း၊ ဘကျော်၊ ဝေလင်းတို့က မြေပေါ်လှုပ်ရှားမှုတွေဆက်လုပ်ဖို့ ကျန်ခဲ့ပါတယ်။

- ၆ -

“အခြေအနေက သိပ်မချောင်ဘူးကွာ... ငါ့သဘောက တော့ နိုင်ငံရေးပါတီတစ်ခုထောင်ပြီး လုပ်မှရမယ်ထင်တယ်... အခုဘုန်းကြီးကျောင်းခြောက်ကျောင်းလောက်လှည့်ပြီး အစည်းအဝေးလုပ်နေရတာ... ကျောင်းသားတွေကလည်း အများကြီးဆိုတော့ ကြာရင်ပြဿနာတက်တော့မယ်... ဟိုနေ့ကလည်း စစ်တပ်ကဝင်ဝိုင်းသေးတယ်... ရပ်ကွက်ကကောင်းလို့ပေါ့”

ကျော်ကျော်ဝိုင်းကပြောလိုက်တာပါ။ ဝေလင်း၊ ဘကျော်တို့က လေးလေးနက်နက်စဉ်းစားနေတယ်။ ပြီးမှ ဘကျော်ကပြောတယ်။

“ငါတော့ ပါတီနိုင်ငံရေးစိတ်မဝင်စားဘူး... မင်းလုပ်ချင်ရင်တော့ လုပ်... ဝေလင်းကဇော...”

“လုပ်တော့လုပ်ချင်တယ် ဒါပေမဲ့”

အခြေအနေကိုရိပ်စားမိတဲ့ကျော်ကျော်ဝိုင်းက ဝင်ပြီးရှင်းပြပေးတယ်။

“ဒီလိုလုပ်ပါကွာ... ငါတစ်ယောက်တည်းလုပ်မယ်... မင်းတို့ကတော့ ရ. က. သမှာပဲနေခဲ့... ဒါပေမဲ့ တို့ပါတီရုံးခွဲတွေ

ဩရသ စာပေ

ဖွင့်နိုင်အောင်ကူညီပေး... ငါလည်း ကျောင်းသားတွေကို မေတ္တာ ရပ်ခံမယ်... ပါတီဝင်စရာမလိုဘူး... ကူညီရင်တော်ပြီ... သမဂ္ဂတွေလည်း အစည်းဝေးလုပ်စရာနေရာရလာမယ်... ဘယ် နှယ်လဲ”

ဝေလင်းနဲ့ဘကျော်က တစ်ပြိုင်တည်းသဘောတူတယ်။ တကယ်တော့ နိုင်ငံရေးပါတီထောင်ဖို့ဆိုတာ ကျောင်းသားတွေအနေ နဲ့ မလွယ်လှပါဘူး။ ကျောင်းသားအများစုကြီးဟာ နိုင်ငံရေးအား နည်းနေသေးတာကြောင့် နိုင်ငံရေးကိုပြန်ပြီးဆန့်ကျင်နေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ယုံကြည်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်တွေနဲ့ဆိုရင် ဖြစ်နိုင်စ ရာရှိတယ်လို့ ပဲ ကျော်ကျော်ဝိုင်းကောက်ချက်ချမိပါတယ်။ လတ်တလော ဆွေးနွေး ချက်ကရတဲ့အစီအစဉ်တွေကိုရေးချဖို့ မှတ်တမ်းစာအုပ်ကိုဖွင့်လိုက် တယ်။ ကြည့်စမ်း - မှတ်တမ်းမရေးနိုင်လောက်အောင် အခြေအနေ တွေ ယောက်ယက်ခတ်သွားတာ။ နောက်ဆုံးရေးခဲ့တဲ့မှတ်တမ်းက (၁၁၉)ဦးကော်မတီဝင်တချို့နဲ့ တခြားအဖွဲ့အစည်းတွေဆွေးနွေး ဆုံးဖြတ်ထားတဲ့ ၁၈. ၉. ၈၈ နေ့ကမှတ်တမ်းပါ။

ရ. က. သရဲ့တိုက်တွန်းချက်ပုံစံမျိုးပါပဲ။ ကြားဖြတ်အစိုးရ ကို ကြီးငါးကြီးနဲ့ဖွဲ့လို့မရတော့တာကြောင့် အစိုးရအဖြစ်လုပ်ရဲတဲ့လူ လုပ်ပါ။ ထောက်ခံပါမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ကြတယ်။ လုပ်ရဲတဲ့ လူက ဦးနုပဲ။ ဒါဆို ဦးနုကိုထောက်ခံကြတော့မှာ သေချာတယ်။ ၂၀ . ၉. ၈၈ မှာ အဲဒီလုပ်ရဲတဲ့လူခေါင်းဆောင်တဲ့ ကြားဖြတ်အစိုးရကိုဖွဲ့ မယ်။ ပြီးရင် အမျိုးသားညီလာခံခေါ်ရေး ဆုံးဖြတ်ကြတယ်။

ပြီးသွားခဲ့ပါပြီ။ အားလုံးနောက်ကျသွားခဲ့ပြီ။

ကျော်ကျော်ဝိုင်းမှတ်စရာရှိတာကို သေချာရေးမှတ်ပြီး စာ အုပ်ကိုပိတ်လိုက်တယ်။ တံခါးခေါက်သံတိုးတိုးလေးလာနေတယ်။ ဘကျော်ကထပြီးဖွင့်ပေးလိုက်တယ်။ ယုသီတာရဲ့ဖိတ်ခေါ်သံပေါ်

လာတယ်။ ခပ်တိုးတိုးရယ်ပါ။

“ထမင်းစားတော့မလား ကိုကျော်”

ဘကျော်က နောက်လိုက်တယ်။ ပြုံးစစနဲ့ပါ။

“ကိုကျော်ဆိုတာ ငါ့ကိုခေါ်တာလား... ကျော်ကျော်ဝိုင်း ကိုလား”

ယုသီတာ ကသိကအောက်နဲ့ရယ်နေတယ်။

“ကိုကျော်ကျော်ဝိုင်းကိုခေါ်တာရှင့်”

ကျော်ကျော်ဝိုင်းကထလာပြီး ပြောတယ်။

“အဲဒီလိုလုပ်ပါ ယုသီတာရယ်... နားဝင်ချီတာပေါ့... ကဲ စားမယ်ဟေ့... စားကြမယ်”

ယုသီတာရဲ့ အဖွဲ့ပေါ်မှာထားတဲ့သံယောဇဉ်ပါ။ ကျော် ကျော်ဝိုင်းတို့သုံးဦးကို သူပိုင်တဲ့တိုက်ခန်းအလွတ်တစ်ခုမှာ ဝှက်ထား ပေးတယ်။ နေ့ဘက်မှာရောက်လာပြီး ထမင်းဟင်းချက်ကျွေးတယ်။ ညနေဆိုရင် တံခါးကိုအပြင်ကသေ့ခတ်ပြီးပြန်တယ်။ ဒီအခန်းထဲ မှာ လူမရှိဘူးဆိုတဲ့သဘောပေါ့။

နိုင်ငံတော်ငြိမ်ဝပ်ပိပြားမှုတည်ဆောက်ရေးအဖွဲ့(နဝတ) ဟာ ဆန္ဒပြသပိတ်မှောက်မှုတွေကို အပြင်းအထန်နှိပ်ကွပ်နေပြီး တစ်ဖက်မှာ နိုင်ငံရေးပါတီတွေဖွဲ့ပါ။ ရွေးကောက်ပွဲလုပ်ပေးပါမယ်။ ကျောင်းသားတွေတော့မခိုပါနဲ့ မဖမ်းပါဘူး စတဲ့အာမခံချက်တွေ ပေးနေတယ်။ မြေပေါ်မှာ နိုင်ငံရေးဆက်လုပ်မယ်ဆိုရင် နိုင်ငံရေး ပါတီဖွဲ့တာပိုကောင်းမယ်လို့ ကျော်ကျော်ဝိုင်းယူဆတယ်။ အခုပဲ ကြည့်။ ဒီမိုကရေစီပါတီတို့လို အမျိုးသားဒီမိုကရေစီအဖွဲ့ချုပ်တို့လို ပါတီကြီးတွေပေါ်လာပြီ။ ဒါကြောင့် ကျော်ကျော်ဝိုင်းက ကျောင်း သားတွေကိုသေချာရှင်းပြဖို့စဉ်းစားရင်း ထမင်းစားနေတယ်။

“ကိုကျော် - ထမင်းထည့်ဦးလေ”

ယုသီတာက သတိပေးလိုက်တယ်။ ကျော်ကျော်ဝိုင်းက ပျော်ပျော်ပါးပါးပြန်ပြောလိုက်တယ်။

“ထည့်မှာ ထည့်မှာ... ငတ်နေတာလား... အရသာ သေချာမသိတော့တာလား မပြောတတ်ဘူး... အများကြီးတော့ စားမယ်”

ဘကျော်နဲ့ဝေလင်းတို့ကလည်း အတော်စားနိုင်တယ်။ ဘဝအခြေအနေက သင်ပေးလိုက်ပုံပဲ။ ဘယ်အိမ်မှာမဆို ထမင်းကိုမရှက်တမ်းစားတတ်သွားကြတယ်။ တာဝန်တွေဖိစီးမှုကြောင့် ပုံစံတွေကျလာတယ်။ လက်လွတ်စပယ်နေထိုင်ပြောဆိုမှုတွေ မရှိသလောက်ဖြစ်လာတယ်။ ကျော်ကျော်ဝိုင်း၊ ဘကျော်၊ ဝေလင်းတို့ဟာ ပထမနှစ်တည်းကပေါင်းသင်းလာတဲ့ အတွင်းသိအဆင်းသိအရင်းအချာတွေပါပဲ။ သူတို့ပြောင်းလဲလာကြပြီ။ ကောင်းသောပြောင်းလဲခြင်းတွေပါ။

လှည်းတန်းဈေးရွှေမှာ ယုသီတာရဲ့ကားရပ်ထားတယ်။ ကျော်ကျော်ဝိုင်းတို့သုံးယောက် ဝေငှါဝန်ဘုန်းကြီးကျောင်းကိုသွားတယ်။ ကျောင်းသား(၇၀၀)လောက် စုဝေးနေကြပြီ။ ကျောင်းက ဆရာတော်ကြီးကိုဝင်ဖူးပြီး ဓမ္မာရုံကြီးထဲမှာ အစည်းအဝေးလုပ်တယ်။ နိုင်ငံရေးအခြေအနေ ဘယ်လိုဖြစ်နေတယ်၊ ဘာရည်ရွယ်ချက်တွေနဲ့ နိုင်ငံရေးပါတီဖွဲ့ရတယ် စလို့ပေါ့။ သေသေချာချာရှင်းပြရတယ်။ ကျောင်းသားတွေကလည်း ကျော်ကျော်ဝိုင်းကိုတော့ ယုံကြည်ပုံရတယ်။ သိပ်မဆွေးနွေးလိုက်ရဘဲ သဘောတူကြတယ်။ ပါတီတော့မဝင်ဘူးလို့ဆိုတယ်။ ဒါပေမဲ့ အင်းစိန်၊ မှော်ဘီ နှစ်မြို့ကတော့ အင်အားအပြည့်နဲ့ ပါတီဝင်တွေဖြစ်လာပါလိမ့်မယ်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပဲ ဘကျော်နဲ့ဝေလင်းတို့ရဲ့ဦးဆောင်မှုနောက်မှာ ရ. က. သ တစ်ဖွဲ့လုံးရှိဖို့ ကျော်ကျော်ဝိုင်းကတိုက်တွန်းလိုက်တယ်။ သူဟာ

ပါတီကိုရောက်သွားပေမယ့် ရ. က. သအဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးဖြစ်နေသေးတဲ့အကြောင်း၊ လိုအပ်သလို အဖွဲ့နဲ့တွေ့ဆုံဆွေးနွေးနေမှာဖြစ်ကြောင်း စည်းရုံးဟောပြောရသေးတယ်။

အားဖြည့်ဖို့လည်း ဆုံးဖြတ်ထားတယ်။ လူ့ဘောင်သစ်ဒီမိုကရက်တစ် ပါတီဆိုတာဖြစ်လာတော့တယ်။

ပါတီကြီးလာတာနဲ့အမျှ ရုန်းကန်မှုတွေပြင်းထန်လာတယ်။

စိတ်ကြွင်း(တောင်အရပ်တိုင်းစကြဝဠာ)

- ၀ -

လူ့ဘောင်သစ်ဒီမိုကရေတစ်ပါတီ။

နေ့ချင်းညချင်းကြီးထွားလာတယ်။ ဥက္ကဋ္ဌမှီးသီးဝွန်အပါ အဝင် ပါတီထူထောင်သူတွေရဲ့စေတနာမှန်လို့ပေါ့။ နိုင်ငံရေးပါတီ အတွေ့အကြုံက အတော်ထူးခြားတယ်။ ကျော်ကျော်ဝိုင်းလည်း ပါတီစည်းရုံးရေးကို ဇောက်ချလုပ်ခဲ့တယ်။ အမှန်တော့ ဒီမိုကရေစီ အင်အားစုရဲ့စည်းရုံးရေးပါ။ ဒီစင်ပေါ်ကတက်ပြီး ရပ်ကြည့်လိုက် တော့ မြင်ကွင်းအစုံတွေ့ရတယ်။ နားမလည်သေးတာတွေက များ လှတယ်။ အချိန်တိုအတွင်း အသိပညာတွေတပ်ဆင်ကြရတယ်။

န. ဝ. တကလည်း အုပ်ချုပ်ရေးပုံစံအမျိုးမျိုးသုံးပြီး ဒုက္ခ ပေးတယ်။ တစ်ဖက်နဲ့တစ်ဖက် မယုံကြည်မှုတွေကြီးထွားနေတော့ ရွတ်ချက်တွေကပြင်းထန်နေတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျော်ကျော်ဝိုင်း ပျော်တယ်။ ပုံသဏ္ဍာန်အသစ်တွေ၊ နည်းပညာအသစ်တွေကိုရှာဖွေ တယ်။ အတိတ်က နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်များရဲ့အားသာချက် အား နည်းချက်တွေကို သုံးသပ်တယ်။ ကိုစွမ်းညဏ်စွမ်းရှိသမျှ ထောက်ပံ့

ဩရသ စာပေ

“ဟိတ် - ဟိတ် ကိုကျော်... ဟိတ် ကိုကျော်”
လှည်းတန်းဈေးရဲ့ တစ်ဖက်ခြမ်းပလက်ဖောင်းမှာရပ်နေတဲ့
ကျော်ကျော်ဝိုင်း အသံလာရာဘက်ကိုကြည့်လိုက်တယ်။

“ဟာ - နုသစ်”

ပတ်ဘလစ်ကာလီမွှော်ရောင်လေးပေါ်က နုသစ်ဆင်းလာ
တယ်။ ကျော်ကျော်ဝိုင်းကလည်း ကားဆီကိုခပ်သုတ်သုတ်သွားလိုက်
တယ်။ လန်းလန်းဆန်းဆန်းကံကော်ပန်းလေးပါ။ ဘာမှမပြောင်းလဲ
ဘူး။

“ကိုကျော် - အသားတွေမည်းသွားတယ်”

နုသစ်က စကားဦးသမ်းလိုက်တယ်။ ကျော်ကျော်ဝိုင်းက
ရယ်ရယ်မောမောတုန့်ပြန်တယ်။

“နဂိုကအသားဖြူတဲ့လူဆိုတာ သိသာသွားတယ်နဲ့တူတယ်
ဟဲဟဲ ဟဲဟဲ”

နုသစ်ကလည်း အတူရယ်လိုက်တယ်။

“နဂိုညိုရာက မည်းသွားတယ်လို့ပြောတာပါနော်...
အကြောင်းသိတွေ မကြားနဲ့”

ကျော်ကျော်ဝိုင်းကားပေါ်ကိုလှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ဒန်အိုး
ကြီးတွေတွေ့ရတယ်။ နုသစ်ကိုယ်တိုင်ကားမောင်းလေ့မရှိတာကိုသိ
ထားလို့ တစ်ခုခုထူးခြားနေသလိုခံစားရတယ်။ နုသစ်က ကျော်ကျော်
ဝိုင်းကိုမလွတ်တမ်းအကဲခတ်နေတယ်။ ကျော်ကျော်ဝိုင်းဘာမေးတော့
မလဲ ကြိုသိနေတာကြောင့် နုသစ်ကပဲအရင်ဖြေလိုက်တယ်။

“မနက် အိမ်မှာအလှူလုပ်မယ်... မမယဉ်အေးပါလာ
တယ်... အဒေါ်နဲ့ဈေးထဲမှာ ပစ္စည်းတွေဝယ်နေတယ်... ကားကို
နုသစ်ကိုယ်တိုင်မောင်းလာတယ်... အိမ်နဲ့နီးလို့... ဝေးရင်
မမောင်းဘူး... ကဲ ဘာမေးဦးမလဲ”

“ဟား ဟား ကြိုက်တယ်ကွာ... အဲဒါမှဘော်ဒါအစစ်ပဲ
... ဘာကျွေးမှာလဲ”

“မနက်လာခဲ့လေ... အဲဒီကျမှကြည့်ပေါ့”

ကျော်ကျော်ဝိုင်းစဉ်းစားသွားတယ်။ နာရီထဲကရက်စွဲကို
ကြည့်တယ်။ ပြီးမှ နုသစ်ကိုကြည့်ပြီးပြောတယ်။

“မနက် ကျွန်တော်မအားဘူး... အချိန်မရဘူး... နေ့ခင်း
လာရင်ရမလား... ချန်ထားပေးလေ”

နုသစ်ကရယ်တယ်။ သဘောအရမ်းကျနေပုံပဲ။

“ရပါတယ် ကိုကျော်ရယ်”

ကျော်ကျော်ဝိုင်း နာရီကိုတစ်ခါထပ်ကြည့်တယ်။ ပြီးတော့
နုသစ်ကိုနှုတ်ဆက်လိုက်တယ်။

“နုသစ်ရေ သွားရဦးမယ်... မမယဉ်အေးကိုပြောလိုက်
... ရထားပေါ်မှာကျွေးခဲ့တဲ့လက်ရာတွေကို မမေ့ပါဘူးလို့... အခု
လည်း ပစ္စည်းတွေကုသယ်ပေးချင်ပေမယ့် အချိန်မရတော့ဘူးလို့
... သူပုန်သွားထရဦးမယ်လို့ ဟုတ်ပြီလား... အိုကေနော် နုသစ်”
နုသစ်ကိုလက်ပြသွားတဲ့ဟန်တွေက အရင်ကျော်ကျော်ဝိုင်း

ပါပဲ။ အလုပ်တွေပိနေတဲ့ပုံကလွဲလို့ ရော့ကာကျော်ကျော်ဝိုင်းပါပဲ။ နုသစ်ပြုံးပြီးကျန်နေခဲ့တယ်။ အင်္ကျီဖြူဖြူလေးတွေ ကြိုက်တာလည်း နှစ်ယောက်တူတယ်။ ကံ့ကော်ကိုကြိုက်တာလည်း တူတယ်။ သမိန် ပေါသွပ်နဲ့တင်အောင်နီကိုလည်း အတူကြိုက်တယ်။ ကျော်ကျော်ဝိုင်း ပြောပြောနေတဲ့ ဟဲဗီးရော့ခ်၊ ဟဲဗီးမယ်တယ်ကိုတော့ နုသစ် သိပ်မခံစားတတ်သေးဘူး။ မော်ဒန်အနုပညာတွေကိုတော့ ကျော် ကျော်ဝိုင်းကြောင့် လေးလေးနက်နက်ခံစားတတ်လာပြီ။ ခက်တာက သူဟာ နုသစ်အနားမှာ တစ်ခါမှကြာကြာမနေဘူး။ တွေ့ရင်သူပြော မယ့်စကားက 'နုသစ်ကတော့ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေကောင်း... ဘော်ဒါအရင်းပဲ'တဲ့။ သူထူးထူးခြားခြားတစ်ခုခုလုပ်ပြီဆိုရင်တော့ လာပြောတတ်တယ်။ ဒီနေ့ သူ့ဘာသောက်စားလာတယ်။ ဘယ်လို ကောင်းတယ်။ ဘယ်လိုမကောင်းဘူး။ ယုဒဿန်ခန်းမမှာ ပန်းချီပြပွဲ ကဘယ်လိုကောင်းတယ်။ ဘယ်လိုမကောင်းဘူး စသဖြင့်ပေါ့။ လာ ပြောတတ်တယ်။ နုသစ်က လိုက်ပို့ခိုင်းရင်တော့ ဂျီဂျော့ဂျော့ ကျ တတ်တယ်။ ပြီးတော့ပြောလိုက်သေးတယ်။ 'နုသစ်က သိပ်သန့်နေ တယ်... ကျွန်တော်ကပေါက်... တွဲသွားတဲ့လာဆိုရင် သိပ်မသင့် တော်ဘူး... နုသစ်ကိုဝိုင်းလိုက်နေတဲ့ဘဲတွေ တာ့တာပြသွားလိမ့် မယ်'တဲ့။ တကယ်တော့ နုသစ်စိတ်ထဲမှာရှင်းနေပါတယ်။ ချစ်ရေး ချစ်ရာစိတ်မဝင်စားဘူး။ ပညာရေးကိုစိတ်ဝင်စားချင်တယ်။ ခင်ခင် မင်မင်အသိုင်းအဝိုင်းလေးနဲ့ပဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေချင်တယ်။ ဒါ ကြောင့် နုသစ်မှာ မိတ်ဆွေသစ်များပေမယ့် အတူနေခင်မင်သူက တော့ တစ်ယောက်နှစ်ယောက်ထက်မပိုဘူး။ ကျော်ကျော်ဝိုင်းကိုတော့ နှစ်နှစ်ကာကာခင်မိတယ်။ ငယ်ငယ်ကကျွမ်းခဲ့လို့လားတော့မသိဘူး။ အတော်တော့ပေါက်ကရစ်တဲ့ လူငယ်လေးပါ။ ရပ်ကွက်ရန်ပွဲ အကြောင်းကနေ ဟိုးအင်းလျားလိတ်ဟိုတယ်ရေခဲမုန့်ကြောင့် ဝမ်း

တွေလျှောက်ကုန်တဲ့အထိ။ ကမ္ဘာ့နိုင်ငံရေး၊ လူမှုရေးကိစ္စတွေပါ စုံလို့ ပဲ။ ဟုတ်လားမဟုတ်လားတော့မသိဘူး။ နားထောင်လို့တော့ ကောင်း တယ်။ ပျော်စရာကောင်းတယ်။ ဒါမျိုးတွေမကြားရတော့တာ ကြာ ခဲ့ပြီပဲ။ ၁၆. ၃. ၈၈ နေ့က နုသစ်နဲ့စကားခဏပြောနေတုန်း ကျောင်း ပေါ်ကဝုန်းခနဲဆင်းပြေးသွားခဲ့တယ်။ ဇွန်လ(၁၇)ရက်နေ့မှာတော့ တရားဟောစင်မြင့်ပေါ်မှာတွေ့လိုက်ရတယ်။ ဇွန်လ(၂၆)ရက်နေ့မှာ တော့ ရန်ကုန်-မန္တလေးရထားပေါ်မှာဆုံခဲ့တယ်။ ကျော်ကျော်ဝိုင်းရဲ့ သတင်းကို မျက်ခြည်အပြတ်မခံခဲ့ဘူး။ ဘာလုပ်နေသလဲဆိုတာ နုသစ်သိပါတယ်။

ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားများသမဂ္ဂရဲ့သတင်းစာရှင်း လင်းပွဲမှာ အဓိကရှင်းပြနေတဲ့ ကျော်ကျော်ဝိုင်းရဲ့ဓာတ်ပုံကို သတင်း စာတွေပေါ်မှာ နုသစ်တွေ့လိုက်ရတယ်။ ဘယ်လိုကြည့်နူးမိမှန်းမသိ ဘူး။ လမ်းစဉ်ပါတီကို အမြဲတမ်းဝေဖန်နေတတ်တဲ့ကျော်ကျော်ဝိုင်း ဟာ ခရီးတစ်ခုတော့ရောက်သွားပြီလို့ နုသစ်ခံစားခဲ့ရတယ်။ ဒီ လမ်းစဉ်ပါတီဦးနေဝင်းအစိုးရကို ပြည်သူတစ်ရပ်လုံးကလက်မခံ တော့တဲ့အတွက် ကျောင်းသားတွေနဲ့အတူ ဖြုတ်ချပစ်လိုက်ကြပြီ။ ဒီမိုကရေစီဆိုတာ ရတော့မယ်လို့ ယုံကြည်နေတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ပဲ စစ်တပ်ကအာဏာသိမ်းသွားပြန်တယ်။ ဒီမိုကရေစီမရတော့ပြန် ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျော်ကျော်ဝိုင်းဆက်လုပ်နေတယ်။ လူ့ဘောင်သစ်ဒီမို ကရက်တစ်ပါတီဖွဲ့စည်းပြီး ဆက်လုပ်နေတယ်။ ကျောင်းသားတွေ ဆက်လုပ်နေတယ်။ ဒါဆို ဒီမိုကရေစီရနိုင်သေးတယ်။ နုသစ် အဲဒီ လိုပဲယုံနေပြန်တယ်။ နုသစ်ကတော့ ဘာမှမတတ်ဘူး။ သိပ်လည်း မသိဘူး။ အများနည်းတူပါဝင်ဆန္ဒပြဖို့တောင် ဖိုးဖိုးဖွားဖွားကမလွတ် ဘူး။ ရှိတာက မြေးမလေးနှစ်ယောက်တည်း။ နုသစ်က အငယ်ဆုံး ဆိုတော့ တစ်ခုခုများဖြစ်သွားရင် ဖိုးဖိုးဖွားဖွားသေရပါလိမ့်မယ်လို့

ဆိုတယ်။ တကယ်တော့ နုသစ်နေတဲ့ အင်းလျားလမ်း(ဖိုးဖိုးဖွားဖွား အိမ်)ဟာ ပင်မတက္ကသိုလ်နဲ့နီးနီးလေး။ ကျော်ကျော်ဝိုင်းရွှိတယ် လို့သတင်းကြားတော့ သိပ်လာချင်ခဲ့တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကလေး တစ်ယောက်လိုပဲချုပ်နှောင်ခံထားရတယ်။ ဖိုးဖိုးက နိုင်ငံခြားသတင်း ဌာနကို အမြဲနားထောင်ပြီး ဘာတွေဖြစ်တော့မယ်ဆိုတာတော့ ပြော ပြပါတယ်။ သူတို့လည်း အရင်ခေတ်တွေကလှုပ်ရှားခဲ့ပါတယ်လို့ ပြောတယ်။ ဦးနေဝင်းကိုတော့ အရမ်းကြောက်တယ်လို့လည်း ပြော တယ်။ မာယာများတယ်၊ လှည့်စားတယ်၊ ရက်စက်တယ်လို့ ရှင်းပြ ဖူးတယ်။ ဘာမသိညာမသိ နုသစ်လိုမြေးမလေးကို ရက်ရက်စက်စက် နှိပ်ကွပ်ပစ်မှာတွေးရင်းနဲ့တောင် သွေးပျက်တဲ့အကြောင်း မျက်ရည် ကျခမန်းပြောပြတယ်။ နုသစ်ဖေဖေကတော့ သိပ်မစိုးရိမ်ဘူး။ ဒါ ပေမဲ့ ဖိုးဖိုးဖွားဖွားကို ကျော်လို့မရဘူး။

- ၃ -

ပြည်လမ်းက နုသစ်တို့အိမ်။
 နေ့ခင်းတစ်နာရီကျော်မှပဲ ကျော်ကျော်ဝိုင်းရောက်လာ တယ်။ အိပ်ပွဲစုံများနဲ့ မမယဉ်အေးကိုတွေ့ရတယ်။
 “ဟေး ကျော်ကျော်... လာကွ လာ... မင်းကလည်း မည်းပြီးပိန်လိုက်တာကွာ”
 မမယဉ်အေးက ပဋိသန္တာရပြောတော့ ကျော်ကျော်ဝိုင်း ကလည်း အရွန်းသောတော့တယ်။
 “ဟာ - ပြဿနာပဲ... မမယဉ်အေးကတော့ ကျွန်တော့် ကို ငါးကျည်းဆိုပြီး မုန့်ဟင်းခါးထဲထည့်ချက်တော့မယ်နဲ့တူတယ် ... ကျွန်တော့်ကိုတစ်ခုခုကျွေးပြီးမှပဲ လုပ်ပါဗျာ”
 ကျော်ကျော်ဝိုင်းတို့စကားသံအဆုံးမှာ နုသစ်ရောက်လာ တယ်။ နုသစ်နောက်က အိပ်ပွဲကိုပါတွေ့ရတယ်။
 “နိုင်ငံရေးသမားကြီး ကြွပါ ကြွပါ”
 အိပ်ပွဲရဲ့ဖိတ်ခေါ်ချက်ပါ။ အားလုံးရယ်ရယ်မောမောနဲ့ စားပွဲမှာထိုင်မိကြတယ်။ နုသစ်ဖခင် ဆရာဝန်ကြီးက ခဏလာနှုတ် ဆက်ပြီး ပြန်ထွက်သွားတယ်။ သူ့စကားတွေထဲမှာတော့ ဒီမိုကရေစီ

ရေးကိုထောက်ခံတဲ့သဘောတွေ အများကြီးတွေ့ရတယ်။ ကျေနပ်စရာပါပဲ။

အုန်းထမင်းနဲ့ကြက်သားဟင်းကျွေးတယ်။ ကျော်ကျော်ဝိုင်းကတော့ အများကြီးစားတယ်။ မနက်တည်းက ဘာမှမစားရသေးဘူး။ ထမင်းလွတ်တဲ့ရက်တွေတောင်ရှိလာတယ်။ ကြုံရာမှာစားတယ်။ အဆင်ပြေတဲ့နေရာမှာအိပ်တယ်။ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ပြန်မရောက်တာတောင်ကြာခဲ့ပြီ။ အဝတ်အစားတွေကလည်း ဘယ်သူ့ဟာမှန်းမသိတော့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ လူကတော့ တက်ကြွလန်းဆန်းနေတယ်။ ထမင်းစားပြီးစကားပြောကြတယ်။ ကျောင်းအကြောင်းကတော့ ဦးစားပေးခေါင်းစဉ်ပေါ့။ ပျော်စရာအတိတ်တွေ ဇာတ်ပြန်ခင်းကြတယ်။ လွမ်းကြတယ်။ နုသစ်က ရုတ်တရက်ကြီးမေးလာတယ်။

“ကိုကျော် - ကျောင်းတွေဘယ်တော့ပြန်ဖွင့်မလဲ... ဖွင့်ရင်ကောပြန်တက်ရမလား”

ကျော်ကျော်ဝိုင်းက ခပ်ဆဆလေးဖြေတယ်။

“ကျွန်တော်တို့ဖိအားပေးနေတယ်... ဘယ်တော့မှပြန်ဖွင့်မယ်ဆိုတာတော့ မသိရဘူး... ကျွန်တော်တို့ကတော့ ကိုယ့်ကျောင်းကိုယ်ဖွင့်ရေးပုံစံမျိုးလေး စမ်းကြည့်ချင်တယ်... အခုပဲ မူလတန်းအဆင့်တွေမှာ ကျောင်းသားကြီးတွေကတာဝန်ယူပြီး ‘ဖြည့်ဆက်ပညာသင်ကြားရေးအစီအစဉ်’ကို ဘုန်းကြီးကျောင်းတွေမှာလုပ်နေတယ်... ပါတီပေါင်းစုံပါဝင်ဆောင်ရွက်ကြတာပေါ့... မော်လမြိုင်မှာဆိုရင် တော်တော်အောင်မြင်တယ်... စစ်အစိုးရကတော့ ထုံးစံအတိုင်းမကျေနပ်ဘူးပေါ့... သူတို့ကို သိက္ခာချတာလို့ စွပ်စွဲတယ်... စောင့်တော့ကြည့်ရဦးမယ်”

အိသူကတော့ စိတ်ပျက်တဲ့လေသံနဲ့ညည်းညူတယ်။

“ငါကတော့ နိုင်ငံခြားထွက်မယ်ကွာ... ဟိုမှာ ကျောင်း

တက်ဖို့လုပ်မယ်... အလုပ်လည်းလုပ်မယ်”

နုသစ်ကဝင်နောက်တယ်။

“အိ - နင်သွားရင် အာရပ်နိုင်ငံတွေကိုသွားပေါ့... အဲဒီမှာ အာရပ်သူဌေးတွေရှိတယ်... နင်နဲ့လည်း ဘာသာအတူတူပဲလေ”

အိသူကလည်း ရွဲ့တယ်။

“အေး - ငါလည်းစဉ်းစားနေတာ... ခေါင်းမြီးခြုံဖို့ကျတော့ ငါက အိုက်တတ်တယ်ဟဲ့... အဲဒါကြောင့် ငါလေ့ကျင့်မလားလို့ဟင်း ဟင်း”

ကျော်ကျော်ဝိုင်းကလည်း သဘောကျနေပါတယ်။ အိသူက မွတ်ဆလင်ဘာသာဝင်တစ်ဦးပါ။ ဒါပေမဲ့ သိဖို့ခက်တယ်။ ရုပ်ရည်၊ နေပုံထိုင်ပုံကအစ လွတ်လပ်ပွင့်လင်းလွန်းတယ်။ မျိုးရိုးကလည်း ပညာတတ်တွေနဲ့တည်ဆောက်ထားတာ။ ကျော်ကျော်ဝိုင်းတောင် အမှတ်မထင်သိလိုက်ရတာဖြစ်တယ်။ ဘက္ကရီးအိဒ်စ်ပြီး နောက်တစ်နေ့ကျောင်းကိုလာတော့ ကုလားမုန့်အချိုတွေယူလာတယ်။ ကျော်ကျော်ဝိုင်းသွားလည်တဲ့အချိန်နဲ့တိုက်ဆိုင်နေတော့ မုန့်ကျွေးဧည့်ခံတယ်။ ကျော်ကျော်ဝိုင်းကလည်း မုန့်တစ်လုံးကို တစ်လုတ်တည်းစားမိတော့ ချိုလွန်းတဲ့ဒုက္ခနဲ့ရင်ဆိုင်ရတယ်။ ထွေးရခက်၊ မျိုရခက် နောက်ဆုံး ရအောင်မျိုချပစ်လိုက်တယ်။ ပြီးမှ အိသူက မွတ်ဆလင်လားလို့မေးတော့ ဟုတ်တဲ့အကြောင်းရှင်းပြတယ်။ အဲဒီလိုတွေရှိတာကြောင့် နုသစ်က အာရပ်တွေဆီလွတ်နေတာပဲဖြစ်တယ်။

ကျော်ကျော်ဝိုင်းကတော့ တစ်ဆက်တည်းတွေးနေမိတယ်။ လူငယ်တွေအနာဂတ် ဘာလဲ။ နိုင်ငံရေးလား၊ ပညာရေးလား၊ ဒါမှမဟုတ် စီးပွားရေးလား။ မေးခွန်းတွေစီရီလွန်လူးထလာတယ်။ ဟို

တစ်နေ့ကပဲ လှည်းတန်းဈေးမှာ ဆိုင်လေးတွေဖွင့်ရောင်းနေတဲ့သူ
ငယ်ချင်းတွေကိုတွေ့တယ်။ စက်မှုတက္ကသိုလ်ကကျောင်းသားတွေ၊
သူတို့ကလည်း နုသစ်တို့လိုပဲ နိုင်ငံရေးနဲ့ဝေးတယ်။ နိုင်ငံရေး
တာဝန်ခံတဲ့သူတွေကရောလို့ မေးစရာရှိတယ်။ နောက်တစ်နေ့မှာ
တော့ ဆင်မလိုက်ထိပ်မှာ ကျော်ကျော်ဝိုင်းတို့(ရ. က. သ)က အမာခံ
လူ(၅)ယောက်ကိုတွေ့ခဲ့တယ်။ နိုင်ငံခြားသင်္ဘောလိုက်ဖို့ပြင်ဆင်နေ
ကြတဲ့အကြောင်း ပြောသွားတယ်။ လူငယ်တွေရဲ့ဘဝကိုတွေးရင်
ပထမဆုံး ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်ပဲတွေးကြည့်ရတော့တယ်။ ဘယ်လို
အခြေအနေဆိုးတွေပဲကြုံပါစေ။ ကျော်ကျော်ဝိုင်း နိုင်ငံရေးဆက်
လုပ်နိုင်ပါ့မလား။ မသေချာတဲ့အဖြေတွေထွက်နေပါတယ်။ လုပ်တော့
လုပ်ကြည့်ရမှာပဲဆိုတာမျိုး ဖြေမိပါတယ်။ ထောင်ကျမှာရော
မကြောက်ဘူးလားဆိုတဲ့အမေးကိုတော့ ဟိုလိုလိုဒီလိုလိုဖြစ်နေပါ
တယ်။ ထောင်ကျမခံဘဲ တောထဲထွက်သွားရင် ပိုမကောင်းဘူးလား
ဆိုရင် ဟုတ်သလိုကောင်းသလိုပါပဲ။

နိုင်ငံရေးဆိုတာ စိတ်ရှည်ခွဲသန်ရမှန်းတော့သိပါတယ်။
ဒါပေမဲ့ မျှော်လင့်ချက်တွေကသိပ်မြင့်မားလွန်းတော့ မဖြစ်လာရင်
စိတ်ပျက်အားလျော့ချင်သလိုလို၊ ပေါက်ကွဲပြီး ထင်ရာစွတ်လုပ်ချင်
သလိုလိုဖြစ်တတ်ပါတယ်။ ဒီမိုကရေစီအလေ့အကျင့်ကို ခုမှစမိတ်
ဆက်ခွင့်ရခဲ့တဲ့ ကျော်ကျော်ဝိုင်းဟာ မရင့်ကျက်သေးပါဘူး။
ဒေါသတွေ၊ အာယာတတွေ၊ အမုန်းတွေရှိနေပါတယ်။ ဒါတွေဟာ
စိတ်ရှည်သည်းခံတဲ့အရည်အသွေးကို ပျက်ပြားစေတတ်ကြောင်း။
အမှားအယွင်းများတတ်ကြောင်း နောင်ကျမှကျော်ကျော်ဝိုင်းသိရ
ပါလိမ့်မယ်။ ခုတော့ အိသုရဲ့စကားသံကိုကြားရပြန်ပါတယ်။

“ငါက ဂျာမနီသွားချင်တာ. . . ဟိုမှာ ငါ့အစ်မဝမ်းကွဲတွေ
ရှိတယ်. . . ဒါပေမဲ့ ဒယ်ဒီကနီးနီးနားနား ဂျပန်ကိုပဲသွားဖို့ပြော

တယ်. . . နင်ပါလိုက်ရင်ကောင်းမယ် နုသစ်”

“အိုး - မလိုက်ချင်ပါဘူး. . . ဖိုးဖိုးတို့က ဘယ်လွတ်မလဲ
. . . ဟိုနားဒီနား တစ်ယောက်တည်းသွားတဲ့ကိစ္စတောင် ကလေးလို
အပြောခံနေရတာ. . . နောက်တစ်ခုက ငါ့ကိုယ်တိုင်လည်း နိုင်ငံခြား
မထွက်ချင်ဘူး”

“နင်က ဘာလို့မထွက်ချင်ရတာလဲ. . . ဒီမှာရော ဘာ
အလုပ်ဖြစ်မှာလဲ”

အိသုက ခပ်ဆတ်ဆတ်လေးမေးတာကို နုသစ်က ခဏတွေ
နေပြီးမှဖြေတယ်။

“ကိုယ်လွတ်ရုန်းပြေးသလိုဖြစ်နေမလားလို့”

“ရှင်. . . အောင်မလေးရှင်. . . ဘယ်လို နုသစ်”

အိသု အံ့အားသင့်ဟန်နဲ့ အော်လိုက်တယ်။ ကျော်ကျော်
ဝိုင်းကလည်း စိတ်ဝင်စားသွားတယ်။

“ဒီလိုပါဟယ်. . . ငါ့မှာ ကျောင်းသားစိတ်ရှိနေတယ်. . .
သူများတွေပါဝင်ဆန္ဒပြတဲ့အချိန် ငါကအိမ်မှာပဲနေရတယ်. . . နင်
တောင်မှ ဆန္ဒပြပွဲတွေမှာ လိုက်ခွင့်ရခဲ့တယ်မဟုတ်လား အိသု. . .
ငါက သူများတွေလိုဘာမှလည်းမလုပ်ဘူး. . . လုပ်ခွင့်လည်းမရဘူး
. . . ငါ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း မလုပ်တတ်ဘူး ကြောက်တတ်တယ်. . .
ဒါပေမဲ့ အများစုကြီးခံစားရတဲ့ဒုက္ခကိုတော့ ငါပါခံစားပေးချင်တယ်
. . . ငါ့ရှောင်မထွက်သွားချင်ဘူး. . . ငါ့ကိုယ်ငါတော့ မသေချာဘူး
. . . တတ်နိုင်သလောက်တော့ အတူခံစားကြည့်မယ်”

အိသုမျက်လုံးတွေက နုသစ်ရဲ့စကားလုံးတိုင်းကို လက်လွတ်
မခံဘဲ စိုက်ကြည့်နေတယ်။ ပြီးမှ ခပ်ဖြည်းဖြည်းပြောတယ်။

“နုသစ် - နင်ကဗျာရွတ်နေတာတော့မဟုတ်ပါဘူးနော်
. . . နင့်အကြောင်း ငါသိလှပြီထင်နေတာ. . . ငါမှားသွားပြီ”

နုသစ်ကပြုံးပြီး ကျော်ကျော်ဝိုင်းကိုကြည့်နေတယ်။ ကျော်
ကျော်ဝိုင်းက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ရင်းပြောတယ်။

“ဒါလည်း ရပ်တည်ချက်တစ်မျိုးပဲ... ကောင်းပါတယ်
... အားလုံးကောင်းပါတယ်... မမယဉ်အေးရဲ့အုန်းထမင်းကလွဲ
လို့ အားလုံးကောင်းတယ်”

ကျော်ကျော်ဝိုင်းလမ်းကြောင်းလွဲပြီး စကားသံကိုကျယ်လိုက်
တယ်။ အိမ်ခန်းထဲက မမယဉ်အေးရဲ့တုန့်ပြန်သံထွက်လာတယ်။

“ဘာဆိုလို့လဲဟဲ့ ငါ့အုန်းထမင်းနဲ့... ပြောစမ်း ဘာ
မကောင်းတာလဲ”

ကျော်ကျော်ဝိုင်းက ရယ်ကျဲကျဲနဲ့ဖြေတယ်။

“နည်းသွားလို့... ကျွန်တော့်အတွက်ချန်ထားတာနည်းလို့”
မမယဉ်အေးရဲ့ ခပ်ရွှင်ရွှင်ရန်တွေ့သံကိုဆက်ကြားရတယ်။

“ဟဲ့ - နင့်တစ်ယောက်စာက ဘီလူးသုံးကောင်ကျွေးလို့ရ
တယ်”

“သေကွာ”

ဝိုင်းပြီးရယ်မောလိုက်ကြတယ်။

“ညီညွတ်ရေးဆိုတဲ့စကားဟာ ကြာကြာပြောလာရင် ဘာ
ဖြစ်မလဲမသိဘူး... လိုအပ်နေတာကလည်း အမှန်ပဲကွ... တို့
ရှစ်လေးလုံးလုပ်ခဲ့တုန်း စကားသိပ်ပြောစရာမလိုဘူး... လုပ်ဟေ့
ဆိုရင် ထလုပ်ဖြစ်တော့တာပဲ... အခုကတော့ အစိတ်စိတ်အမွှာ
မွှာပဲကွာ... ဒီမိုကရေစီကျင့်စဉ်ကို မဏ္ဍိုင်မပြုနိုင်သရွေ့တော့ ဒီ
လိုပဲဖြစ်နေဦးမှာပဲ... မင်းတို့လူ့ဘောင်သစ်ပဲကြည့်ကွာ...
အတော်အားရစရာကောင်းခဲ့တယ်... တပ်ပေါင်းစုတွေဖွဲ့တယ်
... နိုင်ငံရေးထိုးစစ်တွေမပြတ် ဆင်ထားနိုင်တယ်... အန်တိုကို
လူထုက ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းသမီးဆိုပြီး အားကိုးတယ်... လူ
ဘောင်သစ်ကိုတော့ မျိုးဆက်သစ်အင်အားစုဆိုပြီး လူထုကချစ်ခင်
တယ်... အခု အဲဒီအင်အားစုမှာ သဘောထားစကွဲနေပြီ... ဘယ်
လိုလုပ်ကြမလဲ... ဒါပေမဲ့ မင်းစိတ်ဓာတ်မကျပါနဲ့ကွာ”

ကျော်ကျော်ဝိုင်းအစ်ကိုကြီးမျိုးမင်းက အိပ်ရာထဲကနေ
လူမမာလာကြည့်တဲ့လူကို အားပြန်ပေးနေတယ်။ သူကမကြာခဏ
ဖျားတတ်တယ်။ အသည်းရောင်ရောဂါသည်ပေါ့။ အိမ်မရောက်တာ
ကြာတဲ့ ကျော်ကျော်ဝိုင်းကို အစ်ကိုကြီးနေမကောင်းတဲ့အကြောင်း

သတင်းရလို့လာခဲ့ရတာ။ ကျော်ကျော်ဝိုင်းရဲ့အမိကစိတ်ဓာတ်ရေးရာ ထောက်ပံ့ပေးသူ အစ်ကိုကြီးပါ။ ကျော်ကျော်ဝိုင်းလုပ်ချင်တာကို အမြဲတမ်းကူညီပေးတယ်။ အစ်ကိုလို၊ သူငယ်ချင်းလို အမျိုးမျိုး ရပ်တည်ပေးတယ်။

ကျော်ကျော်ဝိုင်းမှာ ပြောစရာတစ်ခုရှိတယ်။ ရိုင်းတယ်လို့ ပြောမလားပဲ။ 'မင်းနဲ့ငါ'လို့ပဲပြောတယ်။ အလားတူခေတ်ပြိုင်နိုင်ငံ ရေးကျောင်းသားတွေထဲမှာ ကျော်ကျော်ဝိုင်းက အငယ်ဆုံးလောက်ရှိ တယ်။ ဒါပေမဲ့ လူတော်တော်များများကို 'မင်းနဲ့ငါ'ပဲပြောတယ်။ ကျော်ကျော်ဝိုင်းက အစ်ကိုကြီးကို တစ်လျှောက်လုံး 'မင်းနဲ့ငါ'ပြော ခဲ့လေတော့ ကျန်တဲ့အစ်ကိုအရွယ်တွေကို မခန့်သလိုဖြစ်တာလား။ ဒါမှမဟုတ် ခေတ်ပြိုင်မာနလား။ အရင်းအချာဖြစ်ကြောင်းပြချင် တာလား။ ဘာမှန်းမသိပါ။ နှုတ်ကတော့ကျိုးနေပါပြီ။ အစ်ကိုကြီး ကတော့ ကျော်ကျော်ဝိုင်းကိုသတိပေးပါတယ်။ ဒီတော့ ကျော်ကျော် ဝိုင်းကလည်း "ငါကြိုးစားပြီးပြင်ပါ့မယ်ကွာ"တဲ့။

စိတ်ကြွင်း(မြောက်အရပ်တိုင်းစကြဝဠာ)

- ၁ -

မျိုးဆက်သစ်ကမ္ဘာမကြေသီချင်း

* (ကမ္ဘာမကြေဘူး xxx ငါတို့သွေးနဲ့ရေးခဲ့ကြတဲ့ မော်ကွန်းတွေ xxx

တော်လှန်ရေး xxx ဒီမိုကရေစီတိုက်ပွဲအတွင်းမှာ ကျဆုံးသော xxx

အော် - သူရဲကောင်းတို့တွေ xxx အာဇာနည်တွေနေတဲ့တိုင်း ပြည်)၊

ရဲရဲတောက်တို့ဗမာတွေ xxx

* ကိုယ်တော်မှိုင်း xxx ရာဇဝင်တွေလည်း ရိုင်းခဲ့ရပြီ အဖိုးရေ xxx

သခင်အောင်ဆန်း xxx နိုင်ငံတော်လည်း သွေးစွန်းခဲ့ပြီ အဖရေ xxx

အော် - လုပ်ရက်ကြပေ xxx ပေတစ်ရာပေါ်မှာ ပြည်သူ့
အလောင်းတွေ)၂

အတုံးအရုံးထပ်၍ လဲပြိုကာနေ xxx

ရေး - နိုင်မြန်မာ

ဆို - မြောက်ဥက္ကလာပလူငယ်များ

(မူရင်းအင်္ဂလိပ်သီချင်းသံစဉ် - Dust in the wind)

ရှစ်လေးလုံးအရေးတော်ပုံကာလတွင် ထွက်ပေါ်ခဲ့သည်။

နောင်တွင် မြန်မာကျောင်းသားများ၏တိုက်ပွဲဝင်သီချင်းတစ်ပုဒ်ဖြစ်
လာတော့သည်။

- J -

၁၉၈၉ သင်္ကြန်ပွဲတော်။

မြန်မာတွေဟာ အပျော်ကိုသိမ်သိမ်မွေ့မွေ့နှစ်သက်တယ်။

အပျော်ဟေ့ဆိုရင် ဆတ်ခနဲ ဖျင်းခနဲ လူးလွန်တယ်။

ဒီနှစ်သင်္ကြန်ကတော့ နိုင်ငံရေးဆန်ပါရဲ့။

ဒါ ကျော်ကျော်ဝိုင်းအမြင်ပါ။

ကုက္ကိုင်းလမ်းဆုံနားက အန်တီတို့ NLD ရုံးချုပ်ရှေ့မှာ
မဏ္ဍပ်ကြီး။

သံချပ်ပြိုင်ပွဲတွေနဲ့ လူစည်ကားလှတယ်။

မြို့တစ်ခွင်တစ်ပြင်မှာ နိုင်ငံအဖွဲ့အစည်းတွေ၊ ပုံသဏ္ဍာန်
မျိုးစုံနဲ့ နိုင်ငံရေးအနှစ်သာရထည့်သွင်းနေကြတယ်။

လူ့ဘောင်သစ်ဒီမိုကရက်တစ်ပါတီရဲ့ လှုပ်ရှားမှုပုံသဏ္ဍာန်
ကိုတွေ့ရပါပြီ။

အင်းလျားမြိုင်လမ်း(လောင်းဝစွလမ်းလိုလည်းဆိုတယ်။)

ခြံနံပါတ်(၄၄)ရှေ့မှာ စတိတ်ရှိုးစင်ကြီး။

အဲဒီစတိတ်အောက်နားမှာ ရေပက်တဲ့စင်။

ရေပက်စင်ကနေ ပြန်ထွက်လာတဲ့ကားတွေမှန်သမျှ နဖူး

ဩရသ စာပေ

စည်းစာတန်းတစ်ခုကို မြင်ရမယ်။

ဖမ်းဆီးထိန်းသိမ်းခံကျောင်းသားများနှင့် နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားများအားရည်စူး၍ ဇီဝိတဒါန ဘေးမဲ့လွတ်ပွဲ လူ့ဘောင်သစ်ဒီမိုကရက်တစ်ပါတီ(D.P.N.S)	
ငါး	• ၈၈၈၈ ကောင်
ငှက်	• ၈၈၈၈ ကောင်
ဂဏန်း	• ၈၈၈၈ ကောင်

ဒီဘေးမဲ့လွတ်ပွဲအတွက် တတ်အားသရွေ့လှူဒါန်းနိုင်ကြ
တယ်။ ရေပက်ခံကားတွေကလည်း တက်တက်ကြွကြွထည့်ဝင်ကြ
တယ်။

ကျော်ကျော်ဝိုင်းက အလှူခံရဲဘော်တွေရဲ့ အနီးဝန်းကျင်မှာ
လှည့်ပတ်လျှောက်ရင်း လုံခြုံရေးကိုဂရုစိုက်နေတယ်။ တခြားရဲဘော်
နှစ်ယောက်ကလည်း လမ်းဟိုဘက်ထိပ်ဒီဘက်ထိပ်မှာ ပတ္တရောင်
စစ်ကားတွေကို စောင့်ကြည့်နေတယ်။ ဒီလိုမလုပ်ရင် မရဘူး။
တစ်ချိန်လုံး စိန်ပြေးတမ်းကစားနေရတယ်။ လူ့ဘောင်သစ်ပါတီဝင်
ရောက်အလှူခံတဲ့နေရာမှန်သမျှကို စစ်ကားတွေ အင်အားနဲ့ရောက်
လာတတ်တယ်။

ပျော်စရာတော့ကောင်းပါတယ်။ လူငယ်စိတ်နဲ့ပြောရင်ပေါ့။
လူ့ဘောင်သစ်ပါတီခေါင်းဆောင်တွေ အသက်ကလည်း အကြီးဆုံး
က(၂၆)နှစ်၊ အငယ်ဆုံးက(၂၀)နှစ်။ တကယ့်လူငယ်ကျောင်းသား
တွေပါ။ ဒီတော့ စိတ်လှုပ်ရှားစရာတွေကို သဘောကျတတ်ပါတယ်။

ကျော်ကျော်ဝိုင်းကတော့ ဒီနေ့(သင်္ကြန်ဒုတိယအကြိမ်နေ့)

မှာ ဘောင်းဘီးရှည်နဲ့ရှူးဖိနပ်နဲ့။ မနေ့က ကချင်လုံချည်နဲ့၊ အင်္ကျီ
လည်ကတုံးနဲ့ဝတ်တာ ကံမကောင်းခဲ့ဘူး။ စစ်ထောက်လှမ်းရေးက
ပန်းဘဲတန်းမ. ၀. တရုံးထဲဖမ်းခေါ်သွားပြီး စစ်လားမေးလားလုပ်
တာခံခဲ့ရသေးတယ်။ ကျော်ကျော်ဝိုင်းရယ်၊ ရင်ထွေးရယ်၊ နေရိန်
ကျော်ရယ်ကို နှစ်နာရီလောက်ဖမ်းပြီးမှ ပြန်လွတ်ပေးလိုက်တယ်။
ဒီနေ့တော့ မဆိုးလှပေဘူး။

မြန်မာလူငယ်တွေကလည်း တော်တော်ထူးခြားပါတယ်။
ကျော်ကျော်ဝိုင်းတို့ အင်းလျားမြိုင်ထဲကိုမလာခင် ရေတာရှည်လမ်း
က မင်းဇင်တို့ရဲ့ အ. က. သ(အခြေခံပညာကျောင်းသားများသမဂ္ဂ)
မဏ္ဍပ်ကို ခဏဝင်ခဲ့သေးတယ်။ သူတို့ကလည်း ဖမ်းဆီးထိန်းသိမ်း
ခံရသူတွေကိုရည်စူးလို့ မုန့်လုံးရေပေါ်(၈၈၈၈)လုံးကျွေးတယ်။ ဝင်
လာတဲ့ကားတွေကို ပိတောက်ခက်နဲ့ရေပက်တယ်။ မျိုးဆက်သစ်ကမ္ဘာ
မကြေသီချင်းဆိုပြတယ်။ ပြီးရင် မုန့်လုံးရေပေါ်ကျွေးတယ်။ ဂျစ်ကား
တစ်စီးဆိုရင် တော်တော်ရယ်စရာကောင်းတယ်။ လူငယ်(၁၂)
ယောက် လောက်ပါပြီး အနောက်တိုင်းဝတ်စုံပြောင်ပြောင်လက်လက်
တွေနဲ့ မဏ္ဍပ်ရှေ့မှာ ဒိုးဒိုးဒန်ဒန်ကလို့လာရပ်တယ်။ မင်းဇင်တို့အုပ်စု
(အဖြူအစိမ်းယူနီဖောင်း)ကိုလည်းတွေ့ရော ရှိုးတို့ရှန်းတန်းတွေဖြစ်
ပြီး ကားပေါ်မှာကုတ်ကုတ်ကလေးတွေထိုင်သွားကြတယ်။

ဒီမှာလည်းကြည့်ပါဦး။ ရေပက်မဏ္ဍပ်ရှေ့ဝင်ပြီး စတိတ်ရှိုး
သီချင်းသံနဲ့ ပုံစံမျိုးစုံကကြတယ်။ အဲဒီကထွက်လိုက်တာနဲ့ ဘွားခနဲ
လူ့ဘောင်သစ်နဖူးစည်းကိုတွေ့တယ်။ နိုင်ငံရေးရဲဘော်မလေးတွေ
က ငွေဖလားနဲ့ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးအလှူခံနေတယ်။ ကားပေါ်က
လူတွေအားလုံး ကိုယ်ရှိန်တိခနဲရိခနဲသတ်ကြ၊ မျက်နှာပိုးတွေသတ်
ကြ၊ အလှူငွေတွေထည့်ကြ။ မင်းကိုနိုင်ဖမ်းခံရလို့ စိတ်မကောင်း
ကြောင်းတွေပြောကြ။ (မင်းကိုနိုင်ကို ၂၃. ၃. ၈၉ မှာ ဖမ်းခဲ့တယ်)

ဒီမိုကရေစီကို အားပေးထောက်ခံတဲ့ အကြောင်းတွေ ပြောကြားနဲ့ အားလုံးတည်တည်ခန့်ခန့်ဖြစ်ကုန်ကြတယ်။ အလှူခံကိစ္စပြီးလို့ ကားတွေထွက်သွားပြီး ကျောခိုင်းခါစရှိသေး။ အဲဒီကားပေါ်ကလူတွေ ခိုးခိုးခန့်ခန့်တွေပြန်ဖြစ်ကုန်ကြတယ်။ ခုနကအတည်အခန့်တွေ ရေထဲကျပျောက်သွားတော့တယ်။ ကျော်ကျော်ဝိုင်းကတော့ သဘောကျနေပါတယ်။ တိုင်းပြည်ပြောင်းလဲရေးကိုလုပ်တဲ့ လူကလုပ်။ ကိုယ့်ဘာသာပဲ အပျော်ရွှာတဲ့လူကရွာ၊ ဒါမျိုးတွေက ခေတ်တိုင်းမှာရှိတတ်တာပါ။ တစ်ခါသား ကျော်ကျော်ဝိုင်းနဲ့ရင်ထွေးတို့ ဗိုလ်ချုပ်ပန်းခြံ ရွှေမှာ လမ်းလျှောက်လာရင်း ရင်ထွေးကပျော်မြူးနေတဲ့ ချစ်သူစုံတွဲတစ်တွဲကို ခပ်နာနာလေးစလိုက်တယ်။

“ခင်ဗျားတို့ကတော့ ပျော်လို့... ကျောင်းသားတွေကတော့ ဖမ်းခံနေရပြီဗျာ” ဆိုတော့

“အဲဒီလိုလုပ်ပေးမယ့်လူတွေရှိလို့ ကျွန်မတို့ပျော်နိုင်တာပါ” တဲ့။

ကျော်ကျော်ဝိုင်းအတွေးစတွေးနဲ့ သဘောကျနေရင်း လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ရဲဘော်တစ်ယောက်က ‘တာဝန်’တံဆိပ်ကပ်ထားတဲ့ စစ်ကားတစ်စီးကို အလှူသွားခံနေတယ်။ ကားနောက်ခန်းမှာ ရှိတဲ့စစ်သားတစ်ယောက်က ငွေတစ်ကျပ်ထည့်ရှာတယ်။ ကားခေါင်းခန်းထဲမှာ အရာခံဗိုလ်ကြီးကတော့ မျက်နှာကြီးသုန်မှုန်နေတယ်။ ကျော်ကျော်ဝိုင်းသဘောပေါက်လိုက်ပြီ။ အဲဒီကားပျောက်သွားတာနဲ့ ကျော်ကျော်ဝိုင်းကပြောလိုက်တယ်။

“မမိတို့၊ မိသူတို့၊ စန္ဒာတို့ နားကြရအောင်... သိမ်းလိုက်ပါလား”

ယောက်ျားလေးတွေက ဆိုင်းဘုတ်တွေ၊ နဖူးစည်းတွေ အားလုံး သပ်သပ်ခတ်ခတ်သိမ်းပြီး ဥက္ကဋ္ဌကိုမိုးသီးဖွန်တို့ရှိရာ သစ်ပင်

အောက်ကိုလာခဲ့ကြတယ်။

“ဘာဖြစ်လို့သိမ်းလာကြတာလဲ”

ကိုမိုးသီးဖွန်ကမေးတယ်။ ကျော်ကျော်ဝိုင်းက အခြေအနေကို ခပ်တိုတိုရှင်းပြလိုက်တယ်။ လူ့ဘောင်သစ်တစ်ဖွဲ့လုံး ခြံနံပါတ် (၄၄)ထဲမှာဝင်နေလိုက်ကြတယ်။ (ခြံနံပါတ်(၄၄)ကအိမ်သားအားလုံး လူ့ဘောင်သစ်/ဗ. က. သနဲ့ အတော်ရင်းနှီးတယ်။) မကြာပါဘူး။ လက်နက်ကိုင်အပြည့်နဲ့စစ်ကားနှစ်စီးရောက်လာတယ်။ ဘာမှမတွေ့ရတော့ ယောင်တောင်ပေါင်တောင်နဲ့ပြန်သွားတယ်။

ကျော်ကျော်ဝိုင်းနဲ့ခြံနံပါတ်(၄၄)ပိုင်ရှင်ရဲ့သားကြီးတို့က ရေပက်မဏ္ဍပ်ဘေးမှာရပ်ပြီး အခြေအနေကိုအကဲခတ်နေတယ်။ သူတို့ရဲ့ရွှေ့နားကပ်ကပ်လေးကနေ ရေပက်ခံကားတန်းကြီးတန်းစီပြီး တလိုမ့်လို့မ့်လိုက် ရပ်လိုက် သွားလိုက် အလှည့်စောင့်နေကြတယ်။

“ဟိတ် မိုးကျော်”

“ဟား ကိုကျော်”

ကျော်ကျော်ဝိုင်းပခုံးကို ခပ်ပြင်းပြင်းလေးလာရိုက်ရင်း ဝမ်းသာအားရထွက်လာတဲ့အသံတွေပါ။ ကျော်ကျော်ဝိုင်းရွှေ့မှာရပ်လာတဲ့ လိမ္မော်ရောင်ပတ်ဘလစ်ကာအမိုးဖွင့်ကားဆီကပါ။

“ဟာ ဝင်းဖုန်း... အိသူ”

ကျွန်တဲလေးငါးယောက်ကိုတော့ မျက်မှန်းတန်းမိရုံပဲရှိတယ်။ အိသူက ရွှေခန်းကိုလက်ညှိုးထိုးရင်း ခပ်လောလောလေးပြောတယ်။

“ရွှေခန်းမှာ ညိမြပါတယ်... ညိမြ ခုထိရေမစိုသေးဘူး... သွား သွား ကိုကျော်အတွက်အပိုင်ပဲ”

ကျော်ကျော်ဝိုင်းသဘောပေါက်သွားဟန်နဲ့ ကားရွှေခန်းကို သွားတော့ မှန်အလုံပိတ်ပြီး ရွှေခန်းမှာလက်ပိုက်ထိုင်နေတဲ့နုသစ်ကိုတွေ့တယ်။ ဂျင်းဂျာကင်အနက်ရောင်လေးနဲ့။

“ကိုကိုလေး - ကျွန်တော်ကိုရေတစ်ဖလားလောက် ကူညီပါလား။”

ကျော်ကျော်ဝိုင်းက ခြံပိုင်ရှင်ရဲ့သားကြီးကို အကူအညီတောင်းတယ်။ ညီအရင်းတစ်ယောက်လိုဖြစ်နေတဲ့ကျော်ကျော်ဝိုင်းကို ကိုကိုလေးက အာလေးလျှာလေးနဲ့ပြောတယ်။

“ရတာပေါ့ကွာ... ပါရမီဖြည့်ပေးရမှာပေါ့”

တံခါးမှန်ခေါက်သံကြောင့် ရှေ့စတိတ်ရှိုးကိုငေးနေတဲ့ နုသစ်လန်ပြီးလှည့်ကြည့်တယ်။ ကားက ရှေ့ကိုတလိမ့်လိမ့်တိုးသွားတယ်။

နုသစ်မျက်နှာ ဝင်းခနဲဖြစ်သွားပြီး တံခါးကိုဖွင့်ပေးတယ်။ ကျော်ကျော်ဝိုင်းက ရေဖလားကိုပြတော့ အောက်ကိုဆင်းလာတယ်။

“ဟဲ့ - ညိုမြ... အခုကျတော့ ဘာဖြစ်လို့ရေစိုခဲလဲ... လာ လာ နောက်မှာလာစီး”

အိသုက ခပ်ကဲကဲအော်ဟစ်နေတယ်။

ဖလားကြီးကို နောက်ထပ်ရေပြေးဖြည့်ပြီး နုသစ်ကိုပေးတော့ အပြန်အလှန်မေတ္တာရေကစားပွဲလေးဖြစ်သွားတယ်။ ဒီအချိန်မှာ ခြံတံခါးနားရပ်နေတဲ့ လုပ်ဖော်တိုင်ဘက်တွေ ပြုံးပြုံးကြီးလှမ်းကြည့်နေကြတယ်။ ကျော်ကျော်ဝိုင်းက နုသစ်ကို တိုးတိုးလေးပြောပြီး သူတို့ဆီခေါ်လာတယ်။ မိတ်ဆက်ပေးတယ်။ ကားဆီကိုပြန်ပို့ပို့သွားတော့ ကားကရေပက်ခံဝင်စပြုနေပြီ။

နုသစ်က ကျော်ကျော်ဝိုင်းမျက်နှာနားအထိ မသိမသာကပ်ပြီး တစ်စုံတစ်ခုကိုစူးစမ်းသလိုတွေ့ရတယ်။

“နိုးခင်ဗျာ... နိုး နိုး... ဘာအရက်မှမသောက်ထားပါဘူး... နိုင်ငံရေးစလုပ်ကတည်းက ဘာမှူးယစ်ဆေးမှမစမ်းသပ်တော့ပါဘူး... ပြီးသွားခဲ့ပါပြီ... အရက်ကတော့ ကွယ်ရာမှာ

သောက်တတ်ပါတယ် ဝန်ခံပါတယ်... လူရှေ့မှာတော့မလုပ်ပါဘူး”

နုသစ်က မျက်လုံးကိုဝင့်လို့ ဆူဆောင့်ဆောင့်လေးသတိပေးတယ်။ သင်္ကြန်ရေကြောင့်ထင်ပါရဲ့။

“ကွယ်ရာမှာလည်းမသောက်နဲ့... ကိုကျော်အတွက်ပြောတာ... ကိုကျော်ပြောတဲ့ ဇာကဘုခေ န အများနဲ့ဆိုင်တဲ့ဘဝဆိုတာကို သတိပေးနေတာ”

“ကျေးဇူးပါ နုသစ်”

“မလိုပါဘူးရှင်”

ပြိုင်တူရယ်မိကြတယ်ထင်ရဲ့။ သေချာတာတော့ နှစ်ယောက်လုံးပြုံးနေတယ်။ ရေပက်ခံမဏ္ဍပ်ကအလှည့်ပြီးလို့ထွက်သွားတဲ့ နုသစ်ရဲ့ကားလေး ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာရပ်ထားတယ်။ နုသစ်နဲ့ကျော်ကျော်ဝိုင်း ပခုံးချင်းထိကပ်ရင်း ရေပက်စင်ရှေ့ကဖြတ်လျှောက်သွားတော့ ရေပိုက်နှစ်ခုက မဆီမဆိုင် သူတို့နှစ်ယောက်ဆီကျလာတယ်။ ရေပန်းတွေက ခပ်ပြင်းပြင်းရယ်။

“အိုး”

နုသစ် ရုတ်တရက်မို့လန့်သွားရင်း ကျော်ကျော်ဝိုင်းလက်မောင်းကိုဖက်တွယ်မိတယ်။ ကျော်ကျော်ဝိုင်းမော့ကြည်တော့ (၄၄) မိသားစုဝင် မိမော်နဲ့မိချိုလေးပြုံးရယ်ရင်း ရေပိုက်ကိုတရစပ်ထိုးထားတယ်။ ကျော်ကျော်ဝိုင်းမှန်းသိလို့ စနောက်နေတာပါ။ တရစပ်ရေပန်းတွေကြားက နုသစ်ကိုတွဲထုတ်သွားရတယ်။ မဏ္ဍပ်လွန်ခါနီး ရေပန်းလည်းခပ်ပျော့ပျော့ပဲမှီတဲ့နေရာရောက်မှ နုသစ်ခေါင်းဖော်နိုင်တယ်။

“ဟူး - ဟမလေး လေး... ခေါင်းတွေပါရွဲတာတော့”

ဆံပင်တွေကိုဆွဲစုလို့ ညာဘက်ပခုံးကကျော်ပြီး ရှေ့ဘက်ကိုချလိုက်တယ်။

အတာရေဆမ်းတဲ့ ကံ့ကော်ပန်းငယ်။

“သင်္ကြန်ရေကတော့ စိုပေးရတယ် နုသစ်ရ”

ကျော်ကျော်ဝိုင်းက အားပေးတယ်။

“ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါတယ်... ဒီလိုမျိုးကြီးတော့ မလည်ချင် ပါဘူး... အခု ဟိုမိန်းမအိသူရီကျလို့လေ... သူ နိုင်ငံခြားမသွား ခင် အလွမ်းတွေယူသွားချင်လို့တဲ့... နေဦး - ကိုကျော်တို့အဖွဲ့က ရော ဒီမှာဘာလာလုပ်နေတာလဲ”

“အလှူခံထွက်လာတာ”

“ရှင် - အလှူခံထွက်တာ ဟုတ်လား”

စကားတပြောပြောနဲ့ စောင့်နေတဲ့ကားဆီရောက်ခဲ့ကြ တယ်။ နုသစ်ကို အလှူခံအကြောင်း ခပ်တိုတိုရှင်းပြတော့ ဝမ်းသာ အားရပဲ ကားရှေ့ခန်းကပိုက်ဆံအိတ်လေးကိုထုတ်ဖွင့်ပြီး ပါသမျှ အားလုံးလိုလို ကျော်ကျော်ဝိုင်းကိုပေးတယ်။ ပြီးတော့ အိသူတို့၊ ဝင်းဖုန်းတို့ကိုပါ နုသစ်ကပဲဆက်ပြီး အလှူခံတယ်။ သူတို့လည်း အား တက်သရောလှကြပါတယ်။ ကိစ္စတွေပြီးလို့ နုသစ်ကိုကားရှေ့ခန်းထဲ ပြန်ပို့ရင်း အဖွဲ့ကိုယ်စား ကျေးဇူးတင်ကြောင်းပြောတော့

“ကိုကျော်ပါတဲ့အဖွဲ့ဆိုရင် နုသစ်က အမြဲအားပေးသွားမှာ ပါ”

တဲ့။ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးဆန်လှပေါ့။

ကားလေးထွက်ဖို့အရှိန်ယူပြီးမှ တစ်ခါပြန်ရပ်သွားတယ်။ နုသစ်က လက်ယပ်ခေါ်ပြန်တယ်။ ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်သွားပြီး နားထောင်မိတော့

“သင်္ကြန်ပြီးရင် အိမ်လာလည်ပါဦး”

တဲ့။ ဘာတွေနဲ့ပျော်မှန်းမသိဘူး။ ကျော်ကျော်ဝိုင်း ထူးထူး ခြားခြားပျော်နေတယ်။ အလှူငွေတွေကို (၄၄)ခြံထဲကရဲဘော်ဆီအပ်

နံ့ပြီး အိမ်မကြီးဘက်ကိုလှည့်လာတော့ ဆင်ဝင်အောက်မှာ (၄၄) ခြံပိုင်ရှင်မာမီကိုတွေ့တယ်။ ချစ်စရာသိပ်ကောင်းတယ်။ ကျောင်း သားတွေကို သားအရင်းတွေလို ပျူငှာတယ်။ မာမီကြီးကို ကျော် ကျော်ဝိုင်းက ပခုံးကနေသိုင်းဖက်လိုက်တယ်။ ကလေးတစ်ယောက် လိုပဲ စိတ်ထဲမှာခံစားရတယ်။ မာမီကြီးကလည်း သဘောကျနေတုန်း မာမီကြီးရဲ့သားကြီး ကိုကိုလေးက ဝီဒီယိုကင်မရာနဲ့လိုက်ရိုက်ပြီး ကျော်ကျော်ဝိုင်းတို့ကိုမှတ်တမ်းတင်နေတယ်။ စတိတ်ရှိုးသီချင်းသံ ကလည်း ခပ်မြူးမြူးလေးလာနေတယ်။ မာမီကြီးကရော ကိုကိုလေး ပါ ကျော်ကျော်ဝိုင်းကို ကခိုင်းတဲ့အတွက် (နဂိုပိုးကလည်း မသေသေး တဲ့အတွက်) စိတ်ပါလက်ပါကပြခဲ့သေးတယ်။ အမေရိကန် လူမည်း ကကွက်တစ်မျိုးပါ။)

တကယ်တော့ မြန်မာပြည်ရဲ့သားသမီးအရင်းအချာတွေ အားလုံး သင်္ကြန်ကိုချစ်ကြပါတယ်။ ပျော်တတ်ကြပါတယ်။ အရင် တုန်းက ပါတီရဲဘော်တွေအမြင်မှာ ကျော်ကျော်ဝိုင်းဟာ မျက်နှာ ထားရှူးတည်တည်၊ စကားလုံးတွေက ရဲရဲတောက်၊ လှုပ်ရှားမှုက ခပ် သွက်သွက်ရှိလှတယ်။ နိုင်ငံရေးဘဝနဲ့ စတင်မိတ်ဆက်တည်းက ဒီလို ဟန်ပန်တွေဖြစ်သွားပုံပဲ။ ခွပ်ဒေါင်းကွ... ဖိုက်တာကွ... ဆိုတဲ့ တက်ကြွလူငယ်တွေမှာဖြစ်တတ်တဲ့ရောဂါ ကျော်ကျော်ဝိုင်းမှာလည်း ရှိခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီလို(လုပ်ယူထားတဲ့)ဟန်ပန်တွေဟာ သင်္ကြန်ရဲ့ဒဏ် ကိုတော့ ခံနိုင်ပုံမရဘူး။ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး အဖွဲ့သားတွေကို ရင်းရင်းနှီးနှီးစနောက်နေတယ်။ ကျော်ကျော်ပေါ့ရဲ့အတိတ်တချို့ကို လှစ်ဟပြခဲ့တယ်။

ကျော်ကျော်ဝိုင်းခရီးစဉ်တချို့အတွက် လိုအပ်သလိုကူညီခဲ့တယ်။ ဆေးလိပ်ခုံပိုင်ရှင်ကြီးတွေပါ။ အဖိုးကြီးဦးအောင်ခင်သန်းက ဖဆပလ ခေတ်မှာ နိုင်ငံရေးတက်ကြွလှုပ်ရှားမှုဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်။ ဒီမိုကရေစီကို သိပ် အားသန်တယ်။ ရေဒီယိုအမြဲနားထောင်တယ်။ ကျော်ကျော်ဝိုင်းလာ ပြီဆိုရင် အားပါးတရဆွေးနွေးတော့တယ်။ ခုလည်း ထမင်းအတူ စားမယ်ဆိုတော့ စကားဝိုင်းကကြာဦးမယ်လို့ ကျော်ကျော်ဝိုင်းသေ ချာသိနေတယ်။

ဦးအောင်ခင်သန်းနဲ့ဇနီး သားသမီးတွေအားလုံး ဒီမိုကရေ စီအပေါ် စိတ်ခိုင်ကြတယ်။ လက်တွေ့ပါဝင်ဖို့ မစွမ်းနိုင်ကြပေမယ့် ရဲရဲတင်းတင်းထောက်ခံကြတယ်။ (မြန်မာပြည်မှာ ဒီလိုပရိသတ်များ တယ်ထင်ရဲ့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လုပ်ရတာတော့ အားရှိပါတယ်။ ကိုယ် တိုင်ကိုယ်ကျပါဝင်လာကြရင်တော့ ကောင်းမှာပဲလို့ အမြဲတွေးမိသေး တယ်။)

ရေမိုးချိုးပြီးလို့ အဝတ်အစားလဲနေတုန်း သူငယ်ချင်း သူရ ကျော်က ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နဲ့ အားပေးရှာတယ်။

“ငါ့သူငယ်ချင်းလည်း အတော်ပင်ပန်းပုံပဲကွာ... ပါတီ အခြေအနေကြားရတာ ငါတို့လည်းစိတ်မကောင်းဘူး... ကော်မရှင် က အဆက်အသွယ်ဖြတ်တဲ့ကြေငြာချက်ကို တီဗီကကြားလိုက်ရတာ ကွ... အဖိုးကြီးက မင်းနဲ့အရမ်းတွေ့ချင်လို့ တဂျီဂျီလုပ်နေတာ” ကျော်ကျော်ဝိုင်းအားယူပြီးပြုံးတယ်။

“အေးကွာ - ငါကလည်းမအားဘူး... ပြီးတော့ အဖိုးကြီး ကို ပဲခူးမှာပဲရှိနေတယ်လို့မှတ်တာကွ... တို့ပါတီကိစ္စကတော့ တို့ မှာတာဝန်ရှိတာပေါ့ကွာ”

စကားတပြောပြောနဲ့ ထမင်းစားခန်းဆီသွားခဲ့ကြတယ်။ ခေတ်အမီဆုံးပုံစံနဲ့ဆောက်ထားတဲ့ အိမ်တစ်လုံးဖြစ်တာကြောင့် နေ

- ၃ -

သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရဲ့ အိပ်ခန်းမှာ ကျော်ကျော်ဝိုင်း ပက်လက်လှန်ရင်းစဉ်းစားနေတယ်။ ဘေးမှာတော့ နုသစ်ရဲ့လက် ဆောင်တွေ။

- (၁) ရှုပ်အကျီတစ်ထည်
- (၂) ပင်နီ(ချော)တိုက်ပုံတစ်ထည်
- (၃) ယောလုံချည်အညိုတစ်ထည်

သင်္ကြန်ပြီးတာနဲ့ ပါတီတွင်းကိစ္စတွေရှုပ်ထွေးနေလို့ မေလ ဆန်းမှာပဲသွားဖြစ်ခဲ့တယ်။ ရောက်တော့လည်း ခဏတဖြုတ်ပဲစကား ပြောပြီး အလုပ်ရှိရာပြေးရပြန်တယ်။ လက်ဆောင်တွေကိုတော့ မငြင်းပယ်တမ်းယူခဲ့တယ်။ အခုလိုနားရမယ့်အချိန်တောင် စိတ်က အလုပ်လုပ်နေရတယ်။ ဘယ်လိုခရီးဆက်ရပါ။

“ကျော်ကျော် - မင်းရေချိုးလေကွာ... ရှစ်နာရီထိုးရင် ထမင်းစားမယ်... အဖိုးကြီးလည်းအတူစားမယ်ပြောနေတယ်”

ကျော်ကျော်ဝိုင်းသူငယ်ချင်း(ရ. က. သ အဖွဲ့ဝင်ဖြစ်ဖူး တယ်)က ပြောနေတာပါ။ ဒီမိသားစုကျေးဇူးကလည်း မသေးဘူး။

ရထိုင်ရတာသက်တောင့်သက်သာရှိလှတယ်။

“အန်ကယ် - နေကောင်းတယ်နော်”

“အေးကွာ ကောင်းပါတယ်... ထမင်းအရင်စား... ပြီးရင်စကားပြောရအောင်... ငါ့မှာ ပြောစရာတွေအများကြီးပဲကွ”
ကျော်ကျော်ဝိုင်းကျေကျေနပ်နပ်ပြုံးလိုက်တယ်။ ဦးအောင်ခင်သန်းက သတင်းထူးတွေကိုစုထားပြီး ကျော်ကျော်ဝိုင်းလာရင် အားရပါးရပြောတယ်။ တစ်ခါသား ရွှေကျင်ဘက်ကခရီးပန်းပြီးပြန်လာတဲ့ကျော်ကျော်ဝိုင်းဟာ ပဲခူးကဦးအောင်ခင်သန်းတို့အိမ်ကို ဝင်အိပ်တယ်။ ပင်ပန်းလွန်းလို့ စကားလည်းမပြောနိုင်ဘူး။ နားလည်းမထောင်နိုင်တော့ဘူး။ မျက်ခွံတွေစိုက်စိုက်ကျနေပြီ။ ဦးအောင်ခင်သန်းကတော့ ‘ဟေ့ကောင် သီလား၊’ ‘ဟေ့ကောင် သီလား’နဲ့ အားရပါးရပြောနေလိုက်တာ ဘယ်အချိန်ထိပြောသွားလဲမသိဘူး။ ကျော်ကျော်ဝိုင်းကတော့ တုန်းခနဲပျော်လို့။ မနက်ကျမှပဲတောင်းပန်ရတယ်။

ခုလည်းထမင်းစားနေရင်းနဲ့ကို စပြောနေပါပြီ။

“စိတ်တော့ရှည်ပေါ့ကွာ... လူငယ်တွေ ဒီလောက်လုပ်နိုင်တာကိုပဲ ငါကတော့ချီးကျူးမိ တယ်”

ဦးအောင်ခင်သန်းက စတင်အားပေးစကားပြောတယ်။ ကျော်ကျော်ဝိုင်းက အမှန်အတိုင်းဝန်ခံတယ်။

“ကျွန်တော်တော့ တော်တော်စိတ်ပျက်နေတယ်... ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော်လည်း မသေချာတော့ဘူး အန်ကယ်... စစ်တိုက်ဖို့ဝါသနာမပါပေမယ့် တောထဲဆင်းချင်စိတ်တွေပေါက်လာတယ်... ရဲဘော်တွေကတားနေတာကြောင့် ဘာလုပ်ရမှန်းကိုမသိတော့ဘူး... ကိုယ့်အချင်းချင်းပြဿနာကြောင့် ရွှေ့ကိုမဆက်နိုင်တော့ဘူးဗျာ”

တကယ်စိတ်ဓာတ်ကျနေတဲ့ကျော်ကျော်ဝိုင်းကို သူရကျော်က စိတ်မကောင်းပုံနဲ့ငေးကြည့်နေတယ်။ ကျော်ကျော်ဝိုင်းဆိုတာ အမြဲတမ်းရဲရဲတောက်တက်ကြနေခဲ့သူလို့ သူရကျော်မှတ်ယူခဲ့တယ်။ ဒီတစ်ခါတော့ တကယ်ခံစားနေရပုံပဲ။

ကျော်ကျော်ဝိုင်းက ဆက်ပြောတယ်။

“အခု ကျွန်တော့်ကိုလှန့်ထုတ်နေပြီ... ကျွန်တော့်အိမ်မှာ တစ်ညအိပ်တော့ စစ်ထောက်လှမ်းရေးတွေက ရဝတကို ဟိုမေးဒီမေးလုပ်တယ်... ကျွန်တော့်အိမ်ပတ်ဝန်းကျင်ကလူတွေကို ကျွန်တော့်အကြောင်းစုံစမ်းတယ်... အိမ်ကိုတော့ တိုက်ရိုက်မလာဘူး... လှည်းတန်းရပ်ကွက်တွေက ကျွန်တော်တည်းတတ်တဲ့အိမ်ကို သီးသန့်ဧည့်စာရင်းဝင်စစ်တယ်... ကျွန်တော့်လမ်းထိပ်မှာ ညတိုင်း လက်နက်ကိုင်စစ်ကားနှစ်စီးလာစောင့်တယ်... ဖမ်းစရာရှိလည်း ဖမ်းပစ်လိုက်ပေါ့ဗျာ... ကျွန်တော့်ရုံးမှာ နေ့တိုင်းရှိနေတာပဲ”

ကျော်ကျော်ဝိုင်း ဖျော်ရည်ကိုတဂွပ်ဂွပ်သောက်ပစ်တယ်။ ဘာအရသာမှန်းလဲမသိဘူး။ သူရကျော်ကတော့ ကျော်ကျော်ဝိုင်းပခုံးကိုဖက်ပြီးသတိပေးရှာတယ်။

“ကျော်ကျော် - မင်းအေးအေးဆေးဆေးတော့လုပ်ပါကွာ... မင်း နိုင်ငံရေးမလုပ်တော့ဘူးဆိုရင်လည်း ငါနဲ့စီးပွားရေးလာလုပ်... မင်းအတွက် အဆင်သင့်ပဲ... မင်းစွတ်တော့လျှောက်မလုပ်နဲ့”

အဖိုးကြီးဦးအောင်ခင်သန်းက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်နေတယ်။ ပြီးမှ

“ဟေး ဟေး ကောင်းပါတယ်ကွာ... ဘာဆက်လုပ်မလဲ”

“ကျွန်တော်လား... တောထဲနဲ့ထောင်ထဲ တစ်ခုခုရွေးနေတယ်... ဘယ်ထဲမှမသွားခင် တစ်ခုခုတော့လုပ်သွားဦးမယ်”

အဖိုးကြီးက ဆေးလိပ်အသစ်တစ်လိပ်ထပ်မှာရင်းပြော
တယ်။

“အေးကွာ - သတိကြီးကြီးနဲ့သာလုပ်ပါ. . . မင်းနောက်ကို
စုံထောက်တွေဘာတွေလိုက်နေလောက်ပြီနဲ့တူတယ်”

ကျော်ကျော်ဝိုင်းက ရယ်ရယ်မောမောပြောတယ်။

“အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော်လည်း ဒီအိမ်ကိုရွေးပြီး လာအိပ်
တာ. . . သမ္မတဟောင်းကြီးအိမ်နဲ့ နီးနီးနားနားဆိုတော့ လုံခြုံတာ
ပေါ့”

အဖိုးကြီးကျေနပ်အားရပုံနဲ့ ထွက်သွားတယ်။

ကျော်ကျော်ဝိုင်းကတော့ နောက်တစ်နေ့ဘယ်မှာနေရင်
ကောင်းမလဲစဉ်းစားနေတုန်း လက်ခနဲအကြံတစ်ခုရလာတယ်။ လော
လောဆယ်ချောက်လှနဲ့ခဲနေရတဲ့ပြဿနာကိုရှင်းဖို့ပါ။ အိပ်ခန်းထဲ
ပြန်ဝင်လာတော့ သူ့ရကျော်အောက်က အငယ်ဆုံးကောင် ကိုကို
ကျော်ကိုတွေ့တယ်။ ကီးဘုတ်အသစ်ကိုစမ်းနေတယ်။ ဒီကောင်
လည်း ကျော်ကျော်ဝိုင်းနဲ့သွယ်ချင်းလိုပါပဲ။ အတန်းကတော့ ကျော်
ကျော်ဝိုင်းညီမနဲ့တစ်တန်းတည်း။ ကျော်ကျော်ဝိုင်းကို သီချင်းတွေ
တီးပြရင်း ဖျော်ဖြေတယ်။ ဒီအိမ်ကြီးကိုရောက်ရင်တော့ အားလုံး
ပြည့်စုံအောင်လုပ်ပေးထားတယ်။

ကျော်ကျော်ဝိုင်းက သူ့လိုပဲစိတ်သောကဖြစ်နေကြမယ့် လုပ်
ဖော်ကိုင်ဘက်တွေကို သွားသတိရမိတယ်။ တတ်နိုင်ဘူးလေ။ ဒီ
တစ်ညတော့ ဒီလိုပဲနေလိုက်မိတော့တယ်။

မေလဆန်းမှာ ။

ကျော်ကျော်ဝိုင်းရုတ်တရက်ပျောက်သွားပါတယ်။

သတင်းတချို့က တောခိုသွားပြီ။

သတင်းတချို့ကတော့ ဘုန်းကြီးဝတ်သွားပြီ။

ကျော်ကျော်ဝိုင်းစောင့်ကြည့်နေသူတွေလည်း မျက်ခြည်ပြတ်
သွားတဲ့အတွက် ခဏကြောင်သွားပုံရပါတယ်။ နောက်မှ သူတို့ရှင်း
ရှင်းလင်းလင်းသိရအောင် လှုပ်ရှားလာပါတယ်။

ကျော်ကျော်ဝိုင်းဘုန်းကြီးဝတ်နေတာပါ။

ကျန်းမာရေးကောင်းခါစအစ်ကိုကြီးနဲ့အတူ ရွှေပေါ်ကျွန်း
(မလှိုင်မြို့နယ်)ဆရာတော်ကျောင်းမှာ မိသားစုအလှူပေးခဲ့ပါတယ်။

ကျော်ကျော်ဝိုင်းစိတ်ကူးအောင်မြင်ပါတယ်။

အသက်နှစ်ဆယ်ပြည့်သွားတဲ့သားတွေကို ရဟန်းဘောင်
တက်ပေးလိုက်ရတဲ့မိဘတွေ ဝမ်းသာကြပါတယ်။

ကျော်ကျော်ဝိုင်းကိုတော့ ချောက်ထုတ်နေသူတွေလည်း ဘာ
ဆက်လုပ်ရမှန်းမသိဘဲ ဆရာတော်ဦးပညာသာမိကို မယောင်မလည်
လာဖူးရင်း တပ်ခေါက်သွားကြပါတယ်။

(ဦးပညာသာမိ - ကျော်ကျော်ဝိုင်းရဲ့ရဟန်းဘွဲ့ပါ)

ရက်ပေါင်း(၂၀)လောက်နေခဲ့ပါတယ်။

ရန်ကုန်သတင်းရပ်ကွက်မှာတော့ နှစ်လလောက်ကြာမယ်
လို့လုပ်ထားပါတယ်။

စိတ်ကြွင်း(အောက်အရပ်တိုင်းစကြဝဠာ)

- ၁ -

၁၉၈၉၊ ဩဂုတ်လ ကောင်းကင်ကြီးမှာထုနဲ့ထည်နဲ့စုစည်း
ထားတဲ့ မှောင်မည်းမိုးတိမ်တွေသာ ကြီးစိုးနေရဲ့။ မြေပြင်ဆီမှာ
တဖျောက်ဖျောက်ကြွေတဲ့မိုးစက်ရယ်။ ခပ်ကြမ်းကြမ်းအအေးငွေ့ရဲ့
ဟောဒီဝန်းကျင်ရယ်။ ကျော်ကျော်ဝိုင်းအတွက်တော့ အိပ်မက်ဆိုး
တချို့ကိုသာ အဖော်ပြုနေရတယ်။ အရပ်ဝတ်စုံထောက်(၁၀)
ယောက်လာတယ်။ ခဏလေးပါတဲ့။ အမေက ရဲစခန်းထိလိုက်လာ
တယ်။ အမေ့ကိုကန်တော့တော့ ငွေဆယ်ငါးကျပ်တန်တစ်အုပ်
ထုတ်ပေးတယ်။ ကျော်ကျော်ဝိုင်းက တစ်ရွက်ပဲဖြုတ်ယူခဲ့တယ်။
ကျော်ကျော်ဝိုင်းကို တီ ၂၀၀၀ အမျိုးအစားကားပေါ်တင်ပြီး
မောင်းအထွက် အမေထီးလေးကိုင်လို့ နောက်ဆုံးပြေးထွက်ကြည့်
တယ်။ မျက်ရည်ရယ်ဝိုင်းလို့နေပေါ့။ အမေ... အမေ... အမေ။

ဩရသ စာပေ

ကြိမ်ထက်မကမေးလာတော့ ပိုပြီးစိတ်တိုလာတယ်။ ဒီတော့ အမှောင် ခန်းထဲကိုပြန်ပို့ခံလိုက်ရပြန်တယ်။ အစာရေစာကတော့ ဘယ်နှနပ် တွေလွတ်ကုန်ပြီလဲမသိတော့ဘူး။ အားအင်တွေနုံးချိလာတယ်။ မှေး ခနဲပျော်သွားပြန်တယ်။

- J -

သံမဲတလင်းအေးစက်စက်ပေါ် လက်နှစ်ဖက်လုံး ကျောပြင် အောက်ရောက်လို့ ကျင်နေတယ်။ လက်ထိပ်နောက်ပြန်ခတ်ထားပြီး အမှောင်ပိတ်အသံလုံအခန်းထဲမှာတောင် ခေါင်းစွပ်ကြီးကိုဝတ်ဆင် ပေးထားတယ်။

ဒီနေရာဟာ ကျော်ကျော်ဝိုင်းကိုစစ်ကြောတဲ့ ဒုတိယမြောက် စခန်း။ (နောင်တော့ စစ်ထောက်လှမ်းရေးအမှတ်(၆)လို့သိရတယ်။ ပထမခေါ်သွားတဲ့စခန်းကတော့ စစ်ထောက်လှမ်းရေးအမှတ်(၁၂) လားမသိဘူး။ မြေတိုက်ခန်းကြီးတွေထဲမှာ အစစ်ခံခဲ့ရတယ်။)

စစ်ဆေးခံနေရစဉ်မှာပဲ ကျော်ကျော်ဝိုင်းက မေတ္တာရပ်ခံ နေတယ်။ လူဆိုးသူခိုးမဟုတ်တဲ့လူတစ်ယောက်ကို လက်ထိပ်ဖြုတ်၊ ခေါင်းစွပ်ချွတ်ပြီး စစ်ဆေးပါလို့ အကြိမ်ကြိမ်ပြောတယ်။ မရခဲ့ပါဘူး။

“ကျုပ်တို့ တရားဝင်နိုင်ငံရေးပါတီထောင်ပြီး လုပ်စရာရှိ တာကို ထင်ထင်ပေါ်ပေါ်လုပ်နေတာဗျ... ခင်ဗျားတို့လူကြီးတွေ ဆီမှာ ကျုပ်တို့ပို့ထားတဲ့ ကန့်ကွက်စာတွေ၊ တောင်းဆိုချက်တွေရှိ တယ်... တောင်းကြည့်ပေါ့ဗျာ”

ကျော်ကျော်ဝိုင်းစိတ်တိုလာတယ်။ ကိုယ်ရေးရာဇဝင်ကို နှစ်

အန်တီဟာ ထိပ်တိုက်ဆန့်ကျင်နေပါတယ်လို့
 နဝတကအော်တယ်။
 နောက်ဆုံးတော့
 အန်တီအပါအဝင်
 မတရားတဲ့အမိန့်အာဏာကိုဆန့်ကျင်သူတွေ
 ဖမ်းဆီးခံရတော့တယ်။
 အန်တီကိုတော့ နေအိမ်မှာအကျယ်ချုပ်နဲ့ထားလိုက်တယ်။
 နောက်ဘာတွေဆက်ဖြစ်မလဲမသိဘူး။
 ကျော်ကျော်ဝိုင်းလည်း ။

- ၃ -

မိုးတွေတဝုန်းဝုန်းခုပ်ချလို့ နေဖျက်နှာတောင် မသာမယာ
 ကွယ်ဝှက်နေရတယ်။
 တိုက်ပွဲရာသီတောင်ပံခတ်တယ်။
 မတရားတဲ့အမိန့်အာဏာဟူသမျှ တာဝန်အရဖိဆန်ကြ။
 အန်တီဒေါ်အောင်ဆန်းစုကြည်ခေါင်းဆောင်တဲ့တိုက်ပွဲပါ။
 လူ့ဘောင်သစ်က အပြည့်အဝထောက်ခံပါဝင်တယ်။
 ပါတီ(၁၀၀)ကျော်ထောက်ခံတယ်။
 လက်ရှိအမျိုးသားရေးပြဿနာတွေကို
 နဝတနဲ့ဆွေးနွေးဖို့ အန်တီကိုကိုယ်စားလှယ်
 ခန့်အပ်ခဲ့ကြတယ်။
 နဝတက ဆင်ခြေတွေနဲ့ရှောင်ထွက်တယ်။
 အန်တီက လူထုလှုပ်ရှားမှုနဲ့ဖိအားပေးတယ်။
 ၁၉၈၉ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်(၁၉)မှာ အာဇာနည်ဗိမာန်ကို လူထု
 တစ်သိန်းကျော်နဲ့ချီတက်အလေးပြုဖို့ပြင်ဆင်တယ်။
 (န. ဝ. တ)က မာရှယ်လောစစ်ဥပဒေကိုထုတ်ပြန်ပြီး ပစ်
 ခတ်နှိမ်နင်းမယ့်အရိပ်အယောင်တွေပြတယ်။

ဩရသ စာပေ

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်အားပေးရင်းအားရ
သူတို့လည်းကျေနပ်သွားပုံပေါ်တယ်။

- ၄ -

မျက်နှာတွေ... အသံတွေ အားလုံးမသဲကွဲ။
အဖေ... အမေ... ညီမလေး... အစ်ကိုကြီး...
သူငယ်ချင်းတွေ... ရဲဘော်တွေ
“ကိုကျော် သတိထားနော်”
“ကိုကျော် အဖမ်းမခံပါနဲ့... ပြေးပါ”
နုသစ်လား... ယုသီတာလား... ခပ်ဝါးဝါး...
“ဟေ့ကောင် ကျော်ကျော်ဝိုင်း... ထ လျှောက်”
ခပ်မာမာအသံနဲ့ ခပ်ကြမ်းကြမ်းခေါ်ဆောင်မှုတွေ...

တံခါးဖွင့်ပိတ်သံတွေ... ။

နုံးချိနေတဲ့ကြားက လေသံကိုမာထားရတယ်။
အဖြေမရှိတဲ့မေးခွန်းတွေ
မေးခွန်းဖြစ်သွားတဲ့အဖြေတွေ
လိပ်ခဲတည်းလည်းအယူအဆတွေ
အပြန်အလှန်ပါးနပ်မှုတွေ
ကြားချပြီးညှိယူတာတွေ
သတိနော်... သတိ

ဩရသ စာပေ

၄၈ နာရီကျော် စုံလုံးကန်းရာက ပထမဦးဆုံးအလင်းကိုတွေ့ရပါပြီ။ ကျော်ကျော်ဝိုင်းဝမ်းသာသွားတယ်။

လက်နှစ်ဖက်ကို ရှေ့မှာထားပြီး လက်ထိပ်ခတ်ပေးလိုက်တာမို့ အမှောင်ခန်းထဲပြန်ရောက်တော့ ခေါင်းစွပ်ကိုအသာလေးပင့်ပြီး ကြည့်မိတယ်။ ကြည့်စမ်း။ တံခါးကြားထဲကဝင်လာတဲ့အလင်းတန်းမျှင်မျှင်လေး။ အသက်ရှူလိုက်တာလို့ ကျော်ကျော်ဝိုင်းစိတ်ထဲမှာ အားတက်သရောပြောမိတယ်။ သော့သံကြားတော့ ခေါင်းစွပ်ကိုပြန်ဖုံးပြီး ဟန်မပျက်ဆက်နေလိုက်တယ်။

မီးဖွင့်သံကြားတယ်။ ခေါင်းစွပ်လာချွတ်တယ်။ ကျော်ကျော်ဝိုင်းမျက်လုံးတွေကို မှိတ်ထားတယ်။ ဒလဟောဝင်လာမယ့်အလင်းဒဏ်ကို ကာကွယ်ဖို့ပါ။ မျက်လုံးကိုဖြည်းဖြည်းဖွင့်နေတုန်း စကားသံကြားရတယ်။ ချိုချိုသာသာပါပဲ။

“ညီလေး လက်ဖက်ရည်သောက်မယ်”

ကျော်ကျော်ဝိုင်းမျက်လုံးတွေပွင့်တော့ တံခါးကြားက အလင်းတန်းရယ်၊ မီးရောင်ရယ်ကိုပဲ ရတယ်။ မျှော်လင့်ထားသလောက် အလင်းမများဘူး။ အရပ်ဝတ်စစ်သားနှစ်ယောက်၊ တစ်

ယောက်ကလက်ဖက်ရည်အချိုတစ်ခွက်ကိုကိုင်လို့။ မျက်နှာထားတွေကလည်း ရှင်တယ်။ သူတို့က စာဖိုးဆောင်တာဝန်ကျတွေ့မှန်း နောက်မှသိရတယ်။ အကြည့်တွေကအစ ကွာတယ်။ ဖမ်းဆီး၊ စစ်ကြောလုပ်တဲ့မောင်တွေကတော့ အုပ်ချုပ်ရေးမျက်လုံးတွေနဲ့ အပေါ်စီးကကြည့်တတ်တယ်။

“ဖြည်းဖြည်းသောက် ညီလေး... ပူတယ်... ပေး ပေး - အစ်ကိုကိုင်ပြီးတိုက်မယ်”

အရသာလည်းကောင်း၊ စေတနာလည်းရှိဆိုတော့ ဝမ်းသာရပြန်တယ်။ လက်ထိပ်ကြောင့်ညောင်းချိနေတဲ့ ကျော်ကျော်ဝိုင်းလက်တွေ လက်ဖက်ရည်ခွက်တစ်လုံးကို မနည်းမ-နေရတယ်။ လက်ဖက်ရည်ပူပူကိုသောက်လိုက်နားလိုက်လုပ်ရင်း ကျော်ကျော်ဝိုင်းဆေးလိပ်သောက်ချင်လာတယ်။

“ဆေးပေါ့လိပ်မရနိုင်ဘူးလား”

လက်ဖက်ရည်တိုက်တဲ့လူက ကျန်တဲ့တစ်ယောက်ကိုမော့ကြည့်ရင်း ပြောတယ်။

“ဟေ့ကောင် မင်းဆေးလိပ်ရော”

“ပါတယ်အစ်ကို... ဒါပေမဲ့ သောက်လက်စကြီး”

“ပေးကွာ... ဒီကောင်လေးသိပ်သောက်ချင်နေပုံရတယ်... မင်းအပြင်ထွက်ပြီး နည်းနည်းစောင့်ကြည့်နေ... တို့ကိုပေးထားတဲ့အမိန့်မှာ ဆေးလိပ်တိုက်ဖို့မပါဘူး”

ဇာတ်တိုက်ထားလား။ ဘာလားတော့မသိဘူး။ လိုချင်တာကိုလုပ်ပေးတဲ့အတွက် ကျော်ကျော်ဝိုင်းကျေးဇူးတင်တယ်။ သူတို့စေတနာဖြူစင်မှာပါ။

ကိစ္စပြီးတော့ ကျော်ကျော်ဝိုင်းတို့ ခေါင်းစွပ်ပြန်ဝတ်ပေးထားပြီး ထွက်သွားပြန်တယ်။ အခြေအနေကိုနားစွင့်ပြီး ခေါင်းစွပ်

ကိုပင့်တင်လိုက်တယ်။ မျက်လုံးနှစ်လုံးပေါ်အထိပါ။ ခုနကအလင်း ဖြူနေရာမှာ အပြင်မှာတောင်မြင်ရခဲ့တဲ့နေ့ခြင်တန်းမျှင်လေးက တန်းခနဲဝင်နေပြီး ကျော်ကျော်ဝိုင်းကိုအားသစ်လောင်းပေးတယ်။ ခုမှမှီးလင်းတယ်ထင်ရဲ့။ ကျော်ကျော်ဝိုင်းရက်တွေကိုပြန်ထွက်ကြည့် တော့ ဩဂုတ်လ(၁၈)ရက်လောက်ရှိသွားပြီ။ အလင်း သိပ်အရေး ကြီးတဲ့အလင်း။ အလင်းပျောက်သွားတာနဲ့ နေ့တွေမရှိတော့ဘူး။

မျက်ကန်းတစ်ယောက်ဟာ
အလင်းတန်ဖိုးပိုသိတာကြောင့်
ကမ္ဘာကြီးနဲ့မိတ်ဆက်ပေးပါ။

ခဏကြာတော့ သော့ဖွင့်သံကြားတယ်။ ကျော်ကျော်ဝိုင်း ပုံမပျက်နေတယ်။ လူနှစ်ယောက်ကတွဲပြီး ခေါ်သွားပြန်တယ်။ တစ် နေရာရောက်တော့ လက်ထိပ်ဖြုတ်တယ်။ ခေါင်းစွပ်ချွတ်တယ်။

ကျော်ကျော်ဝိုင်းမျက်စိစုံမှိတ်ထားဆဲမှာပဲ ဖိနပ်ရှုပ်တိုက် ထွက်ခွာသံ၊ တံခါးသော့ပိတ်သံတွေကြားတယ်။ အားလုံးတိတ်သွား ပြန်တယ်။ မျက်လုံးတွေ ဖြည်းဖြည်းချင်းဖွင့်တော့ အုတ်နံရံဖြူညစ် ညစ်လေးကိုတွေ့ရတယ်။ (၆)ပေပတ်လည်တိုက်ခန်းကျဉ်းလေး။ အလင်းတွေပြည့်လို့ပဲ။ ဒီလိုစဉ်းစားနေရာက လက်ထိပ်မရှိတော့ဘူး ဆိုတဲ့အသိဝင်လာပြီး မြူးပျော်သွားပြန်တယ်။ လက်တွေကိုကွေးလိုက် ဆန့်လိုက်လုပ်ရင်း တစ်ဆင့်တော့ဟုတ်သွားပြီလို့ အားပေးမိတယ်။ ကွပ်ပစ်လေးတစ်လုံးပေါ်မှာ ကော်ဇောကြမ်းခင်းထားပေးတယ်။ ခြုံစရာလည်း ကော်ဇောကြမ်းပဲ။ လှဲချ၊ အကြောဆန့်ရင်း တုန်းကနဲ့ ပျော်သွားတယ်။

တစ်ရေးနိုးတော့ အားတွေပြည့်နေပြီ။ တံခါးပေါက်ဆီကို လှမ်းကြည့်မိတော့ ၆ လက်မပတ်လည်အပေါက်ဖောက်ထားတဲ့နေ ရာမှာ မျက်နှာတစ်ခုကိုတွေ့ရတယ်။

“ထမင်းစားမလား”

လေသံကသိပ်မဆိုးလှဘူး။ ဒီတော့ သူ့လေသံမျိုးနဲ့ပဲ တုန့် ပြန်လိုက်တယ်။

“စားမယ်”

တံခါးပွင့်လာတယ်။ ပုံစံခွက်ထဲမှာ ထမင်း၊ ပဲဟင်း၊ ဝက် သားဟင်းပါလာတယ်။ မတွေ့ဖြစ်တာတောင် ကြာသွားသလိုပဲ။

“ကျွန်တော်ဝက်သားမစားဘူး”

“ဟုတ်လား ဘာမစားတာရှိသေးလဲ”

“ခြေလေးချောင်းသားမစားဘူး”

“ခဏစောင့်နော်”

ခဏကြာတော့ လက်ဖက်သုတ်တစ်ပွဲပါလာတယ်။ အမေ့ ကိုသတိရတယ်။ အမေ့ကိုသတိရတယ်။ စိတ်ထဲကအမေ့တမ်းတ အော်မိတယ်။ သူတို့ကျွေးမှသာ စားရလေပြီလို့ နိမ့်ခနဲခံစားလိုက် ရတယ်။

တကယ်တော့ အပြင်မှာတုန်းကလည်း ကျော်ကျော်ဝိုင်းဟာ ပေပေတေတေသမားပါ။ အိမ်မကပ်ဘဲ လျှောက်လည်တတ်တယ်။ ကျောင်းပိတ်ရင်သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ မြန်မာပြည်အနှံ့လျှောက်သွား တယ်။ အမေကစိတ်ပူရင် အဖေလုပ်သူက ‘မင့်သားကချေးကျရာ ပျော်တဲ့ကောင်... စိတ်ပူလည်းအလကားပဲ’လို့ပြောတတ်တယ်။ အဖေကိုယ်တိုင်လည်း သောကကြီးတတ်သူပါ။ ကျော်ကျော်ဝိုင်းက ရွှေပေါ်ကျွန်းဆရာတော်ကြီးရဲ့အလိုအရ မေတ္တာသဘောနဲ့ အသား ငါးတွေရှောင်ပေးမယ့် အစားအသောက်က ကြုံရာစားသောက်တတ် တယ်။ အမေကချက်လို့မပြီးသေးဘူး။ ကျော်ကျော်ဝိုင်းက တွေ့ရာ ဟင်းကျန့်တွေနဲ့ စားလို့ဝသွားပြီ။ အမေတို့၊ ကြီးတော်တို့က ခဏ ခဏဆူတယ်။

ဒါပေမဲ့ အခုဟာက ဘယ်လိုဖြစ်တယ်မသိဘူး။ နှိပ်စက်ပြီး မှုကျွေးတယ်ဆိုတဲ့ အသိကြောင့်လား။ အမေ့အိမ်ကိုလွမ်းလို့လား မပြောတတ်တော့ဘူး။ အမေ့ကိုတမိတာတော့သေချာတယ်။ စားရင်းက အသိတစ်ခုဝင်လာတယ်။ ဒါ သူတို့ထမင်းဟင်းမဟုတ်ဘူး။ ပြည်သူထမင်းဟင်း။ စားမယ်။ ဝအောင်စားမယ်။ ပြီးရင် မင်းတို့ကို အနိုင်ယူမယ်။ မင်းတို့လက်နဲ့ကျွေးရတဲ့ပြည်သူထမင်းဟင်းကို စားပြီးတိုင်း မင်းတို့ကိုငါအနိုင်ရပြီလို့မှတ်တယ်။ ကျော်ကျော်ဝိုင်း ဘယ်တော့မှအရှုံးမပေး။ ဒီလိုမျိုး ကိုယ့်ဘာသာအားပေးမိတယ်။

ထမင်းစားသောက်ပြီးတော့ ပန်းကန်တွေလာသိမ်းသွားတယ်။ နံရံတွေကို သေချာကြည့်မိမှ စာတွေတွေ့ရတယ်။ “ဘဝဝဋ်ကြွေး ပေးဆပ်နေတယ်လို့သာ အောက်မေ့ကြဟေ့”ဆိုတဲ့ စာလုံးက ကြီးတယ်။ နောက်တော့ နာမည်တွေရေးထားတယ်။ ပြက္ခဒိန်တစ်ခု ဆွဲထားတယ်။ အင်း - ငါ့ရှေ့ကလူဟာ ဒီအခန်းကျဉ်းထဲမှာ (၁၄) ရက်တောင်နေသွားရတယ်။ ငါလည်း အဲဒီလောက်တော့တွက်ရမှာပဲလို့ စိတ်ထဲမှာရေရွတ်မိတယ်။ ကွပ်ပစ်ပေါ်မှာခဏလှဲနေရင်း ခံတွင်းချဉ်လာတယ်။ ဆေးပေါ့လိပ်ကိုသွားသတ်ရတာကြောင့် တံခါးဆီသွားပြီး ၆ လက်မအပေါက်လေးကကြည့်လိုက်တော့ သတင်းစာဖတ်နေတဲ့ အစောင့်စစ်သားကိုတွေ့ရတယ်။ ရာထူးကတပ်ကြပ်။

“တာဝန်ရှိတပ်ကြပ်ဗျာ... ကျွန်တော့်ကို ဆေးပေါ့လိပ်ပေးပါလား... ဖြစ်နိုင်ရင် ခင်ဗျားလက်ထဲကသတင်းစာလည်း ဖတ်ချင်တယ်”

ကိုတပ်ကြပ်က ထလာပြီးပြောတယ်။

“သတင်းစာတော့ယူထားကွာ... ဆေးလိပ်ကတော့ အထက်ကိုသွားမေးဦးမယ်”

ခဏကြာတော့ သူပြန်ရောက်လာတယ်။ ဆေးပေါ့လိပ်(၅၀)

စည်းတစ်စည်းလည်း ကိုင်လို့။

“မင်းနာမည် ကျော်ကျော်ဝိုင်း ဟုတ်လား... အေး - သောက်ခွင့်ပေးလိုက်တယ် ရော့”

ကျော်ကျော်ဝိုင်းက ဆေးလိပ်တွေကို ကွပ်ပစ်ပေါ်မှာဖြေပြီးရေတယ်။ အလိပ်(၅၀)ကွက်တိပဲ။ ဆေးလိပ်ကိုပြန်စုပြီး သားရေကွင်းနှစ်ထပ်နဲ့စွပ်ချလိုက်တယ်။ တစ်ထပ်က အလိပ်(၅၀)လုံးစွပ်မိသွားပြီး နောက်တစ်ထပ်က(၄၅)လိပ်ကိုပဲစွပ်မိတယ်။ ကျန်နေတဲ့ သားရေကွင်းနှစ်ပင်ကြားက(၅)လိပ်ကို အရင်စသောက်မယ်။ ချွေချွေတာတာသောက်မယ်။ အဲဒီငါးလိပ်ကုန်ရင် ဒီအခန်းကလွတ်ရမယ်လို့ အဓိဋ္ဌာန်ပြုလိုက်တယ်။ ဝတ္တီရတော့ဆန်ရဲ့။

နေ့လယ်နှစ်နာရီလောက်မှာ လက်ဖက်ရည်ချိုတိုက်ပါတယ်။ ညနေထမင်းမစားခင် ရေပေးချိုးတယ်။ တစ်ကိုယ်လုံးညစ်ပတ်နဲ့စော်နေတာကို ဂရုမစိုက်အားဘဲ တိမ်မည်းညိုကောင်းကင်ကြီးကို တရှိုက်မက်မက်ငေးကြည့်မိတယ်။ သူနဲ့ကျော်ကျော်ဝိုင်းကွဲသွားခဲ့ကြတာ ကြာပြီကိုး။

ညပိုင်းမှာ တစ်ခါခေါင်းစွပ်နဲ့ စစ်ကြောခံရပြန်ပါတယ်။ လက်ထိပ်တော့မခတ်တော့ဘူး။ စစ်ကြောတိုင်းမှာ ကျော်ကျော်ဝိုင်း အတွေးတစ်ခုဝင်မိတယ်။ ဒီလူတွေဘာကြောင့် ငါ့ကိုမြင်ခွင့်မပေးတာလဲ။ မှတ်မိသွားမှာစိုးလို့လား။ မေးကြည့်ရင်ကောင်းမလား။ တွေးမိတိုင်း အကျိုးမထူးကြောင့်သိလာရတယ်။ ကြိုက်သလိုသာစစ်ပါစေတော့လို့ပဲ ထားလိုက်တယ်။

ဒီနေ့တော့ ဆေးလိပ်ငါးလိပ်မြောက်ကိုသောက်နေတာ တစ်ဝက်ကျိုးသွားပြီလို့ တွေးနေတုန်း တံခါးလာဖွင့်တယ်။

“ကျော်ကျော်ဝိုင်း မင်းပစ္စည်းတွေ ဘာပါသေးလဲ” ကိုတပ်ကြပ်ကမေးတယ်။

“ငွေ(၁၅)ကျပ်၊ လည်သာဦးထုပ်တစ်လုံး၊ မီးခြစ်တစ်လုံး၊ ဆရာတော်ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ”

“ဒါပဲလား”

“ဟုတ်တယ်... ခင်ဗျားတို့ခဏခေါ်မယ်ဆိုကတည်းက အဖိုးတန်ပစ္စည်းအားလုံး အိမ်မှာထားခဲ့တယ်”

ကိုတပ်ကြပ်ကပစ္စည်းတွေကို ပြန်ပေးတယ်။ အိတ်ကပ်ထဲ ကထည့်တော့မှ စာရွက်တစ်ရွက်အိတ်ထဲမှာရှိပါသေးလားလို့ သတိ ရတယ်။ စိတ်ထဲမှာ ပြုံးမိတယ်။ နိမိတ်ကိုကမကောင်းတာ။ အဖမ်း ခံရဖို့ အိမ်ပြန်ခါနီး သွားသားတို့အိမ်မှာ သီချင်းတစ်ပုဒ်ဝင်ကူးရေး ခဲ့မိသေးတယ်။ သီချင်းနာမည်က ‘ခဏဝေးတော့ ပိုကောင်းမယ်’တဲ့။ အခု အဲဒီစာရွက်လေးက တောက်လျှောက်ပါလာတယ်။

ကျော်ကျော်ဝိုင်းကို ပလတ်စတစ်အနောက်ခပ်ပိတ်ပိတ် မျက်မှန်ပုံစံလုပ်ထားတဲ့အရာလေး တပ်ဆင်ပေးတယ်။ ဘာမှမမြင် ရတော့ပြန်ဘူး။ ငွေလို့ပြောရင် ငွေပေးလိုက်၊ ကျော်လို့ပြောရင် ကျော် ပေးလိုက်၊ တက်လို့ပြောရင် တက်ပေးလိုက်။ ဒီလိုနဲ့ကားတစ်စီးပေါ် ရောက်သွားပြန်ပြီ။ ဘယ်ကိုလဲ။ လွှတ်မှာလား။ စိတ်လှုပ်ရှားစရာ တွေဖြစ်လာပြန်ပါပြီ။

- ၆ -

ဝုန်းဂျိမ်းတံခါးဖွင့်ပိတ်သံတွေ ငြိမ်သွားတဲ့နောက် ကျော် ကျော်ဝိုင်းကားပေါ်ကဆင်းရပါပြီ။ ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ခိုင်းပြီး ပလတ် စတစ်မျက်ပိတ်မှန်ကိုချွတ်ပေးပါတယ်။

“ဟေ့ကောင် ထ”

အမိန့်ပေးသံနဲ့အတူ ရှုဖိနပ်ချွန်က ကျော်ကျော်ဝိုင်းရဲ့ ပေါင်ကို ကန်ထည့်လိုက်ပါတယ်။ ကျော်ကျော်ဝိုင်း တင်းခနဲဖြစ်သွား ပြီး မော့ကြည့်လိုက်တော့ ပခုံးပေါ်မှာ ငွေကြယ်တစ်ပွင့်နဲ့ထောင် မှုးဝဝတစ်ယောက်။ ရင်ထိုးနာမည်ကဒ်မှာ ဝင်းသိန်းလို့ရေးထား တယ်။ ကျော်ကျော်ဝိုင်းက လိုက်ပို့တဲ့စစ်ထောက်လှမ်းရေးတွေကို ဘယ်လိုသဘောလဲဆိုတဲ့အထာနဲ့ မေးငေါ့ပြလိုက်တယ်။ စစ်ထောက် လှမ်းရေးတွေက ပျာရီပျာယာရောက်လာပြီး ထောင်မှုးဝင်းသိန်းကို တစ်ခုခုပြောလိုက်တော့မှ အချိုးပြောင်းသွားတယ်။

ကျော်ကျော်ဝိုင်း အင်းစိန်ထောင်ကြီးကိုရောက်ခဲ့ပြီ။

“မင်းတို့ကို ၉၀%လျှော့ပေးထားတယ်... ဒါပေမဲ့ စည်း ကမ်းတော့ရှိကြ”

တိုက်ဝင်းထောင်မှုးမောင်ပြုံးရဲ့ ကြုံးဝါးသံပါ။ ကျော်ကျော်

ဝိုင်းနဲ့ တစ်နေ့တည်းထောင်ရောက်လာတဲ့ ဗ. က. ပ ယူဂျီလို့ စွပ်စွဲ ခံရသူနာမည်ကြီးဒေါက်တာဇော်မင်းနဲ့ အခြားငါးဦးကို မိန့်ခွန်းချွေ တယ်။ မောင်ပြုံးရဲ့ဘေးမှာ တန်းစီးလို့ယူဆရတဲ့ လူတွေရပ်နေတယ်။ သူတို့ရင်ဘတ်မှာ အနီလိုင်းနှစ်လိုင်းနဲ့ အဲဒီထဲက အကြီးဆုံးလို့ယူဆ ရတဲ့ မောင်မောင်လွင်ဆိုသူက စကားဆက်ပြောတယ်။ ရန်သူတွေ မဟုတ်တဲ့အတွက် ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ဆက်ဆံကြဖို့၊ တတ်နိုင် သလောက်လိုအပ်တာကို လုပ်ပေးမှာဖြစ်တာကြောင့် ဆူဆူပူပူ မလုပ်ဖို့ အာကောင်းကောင်းနဲ့ပြောကြတယ်။ ပြီးတော့ ကျော်ကျော် ဝိုင်းရဲ့မြဲမာလာတံဆိပ် သားရေဖိနပ်ကြီးကိုလည်း လှမ်းလှမ်းကြည့် နေတယ်။ ဒေါက်တာဇော်မင်းတို့အုပ်စုတွေကတော့ တိုက်ဝင်းထဲ မဝင်ခင်တစ်နေရာမှာတည်းက သူတို့သားရေဖိနပ်တွေကို သိမ်း နိုင်တယ်လို့ အကျဉ်းသားတချို့ကပြောလိုက်တာကြောင့် အဲဒီအကျဉ်း သားတွေဆီက ရာဘာဖိနပ်တွေကိုယူခဲ့ပြီး သူတို့ဖိနပ်တွေကိုပေးခဲ့ တယ်။ ကျော်ကျော်ဝိုင်းကတော့ မပေးတော့ဘဲ သိမ်းချင်လည်းသိမ်း ပါစေဆိုတဲ့သဘောနဲ့ စီးလာခဲ့တယ်။

ကံကောင်းသွားပုံပဲ။ နာမည်တွေတစ်ယောက်ချင်းခေါ်ရာ က မောင်မောင်လွင်(သူ့ကိုယ်သူရုပ်ရှင်မင်းသားတစ်ယောက်ရဲ့ အစ်ကိုလို့ ပြောတာပဲ)တုန့်ခနဲရပ်သွားတယ်။

“ကျော်ကျော်ဝိုင်းက ဇော်ဇော်ဝိုင်းနဲ့ဘာတော်လဲ”

လို့ ဖြတ်မေးလာတယ်။

ကျော်ကျော်ဝိုင်းကလည်းပါးတယ်။

“ဘာမှတော့မတော်ဘူး... ရင်းနှီးတယ်... ကျွန်တော်တို့ တစ်ကျောင်းတည်းပဲ... သူက အများကြီးစီနီယာကျတယ်... သိ လို့လား”

မောင်မောင်လွင် ခေါင်းတစ်ချက်ညှိတ်လိုက်တယ်။

“သိတာပေါ့ကွာ... ကဲ ကဲ - သွားကြမယ်ဟေ့... ကျော် ကျော်ဝိုင်းကို လေး(ရှည်)ထဲထည့်လိုက်”

လေးရှည်ဆိုတာ ဘာပါလိမ့်လို့စဉ်းစားရင်းလိုက်သွားတယ်။ ကျော်ကျော်ဝိုင်းဖိနပ်ကတော့ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်ရသွားပြီ။ ဇော် ဇော်ဝိုင်းဆိုတာ ဒါရိုက်တာကြီးတစ်ယောက်ရဲ့သား ဘိန်းစားကြီး၊ ဒီလူတွေနဲ့ ဘိန်းစားဖော်စားဖက်ဖြစ်နိုင်တယ်။

နာမည်ဆင်တူက ဒီနေရာမှာ သိပ်မဆိုးလှဘူး။ “လေးရှည် လေးခန်း”လို့ အော်သံကြားရပြန်တယ်။ ဟား - တိုက်ခန်းလေးတွေ ထဲမှာ လူတွေမနည်းပါလားလို့ မှတ်ချက်ချမိတယ်။ လေးရှည်ဆိုတာ ကတော့ နောက်မှပဲသိရတော့တယ်။ တိုက်နံပါတ်(၄)မှာ အခန်း(၃၀) ရှိတယ်။ အခန်းနံပါတ်(၁)ကနေ(၁၈)ထိ အုတ်ရိုးကာလိုက်ပြီး လေး ရှည်လို့ခေါ်လိုက်တယ်။ ဟိုဘက်ခြမ်း (၁၉)ကနေ(၃၀)အထိကိုတော့ လေးတိုလို့ခေါ်တယ်။

(၄)ခန်းထဲမှာကြည့်ပါဦး။ သက်န်းဝါထိန်ထိန်ရဟန်း တစ်ပါး။ (မိုးကောင်းကျောင်းတိုက်ကပါ။ ငွေကြာယံရပ်ကွက်အရေး တော်ပုံကာလအတွင်း ခေါင်းဖြတ်သတ်တဲ့ကိစ္စမှာ ပါဝင်ပတ်သက် တယ်လို့ စွပ်စွဲခံထားရပါတယ်။) နောက်တစ်ယောက်က နဝတကို မကျေမနပ်ပြောခဲ့မိတဲ့ တက္ကစီဒရိုင်ဘာတစ်ဦး၊ ကျန်တဲ့နှစ်ယောက် က ဗ. က. ပယူဂျီတွေတဲ့။ ဒီနှစ်ယောက်ထဲမှာ ထူးထူးခြားခြားတစ် ယောက်က တပ်မတော်အကြီးစားပစ္စည်းစက်ရုံက စစ်သားတစ် ယောက်ဖြစ်နေတယ်။ ကျော်ကျော်ဝိုင်းပါထည့်ပေါင်းလိုက်တော့ ၁၂ ပေ x ၈ ပေ အခန်းကျဉ်းထဲမှာ ငါးယောက်။ (လေးယောက်နဲ့ တစ်ပါး) ကွပ်ပစ်တစ်ချပ်၊ ဖျာကြမ်းနှစ်ချပ်၊ မိလ္လာဂန်ဖလားတစ် ခွက်၊ ဆီးဂန်ဖလားနှစ်ခွက်။

* လွတ်လူလာခေါ်ပြန်ရင်လည်း ကိုယ်များပါလေမလား လို့ စိတ်လှုပ်ရှားရသေးတယ်။ အချုပ်ဘဝကနေ ထောင်ကျကြ။ အချုပ်ဘဝကနေလွတ်မြောက်သွားကြ။ ကံကြမ္မာမဲဖောက်ပွဲတစ်ခု လို့ပဲ။

* ဒီတစ်ခါ ဘကျော်တို့အုပ်စု ထောင်ကျပြန်ပြီတဲ့။ ခြင်း ထဲကကြက်တွေကို တစ်အုပ်ပြီးတစ်အုပ် ဈေးဖြတ်ရောင်းနေသလို ပဲ။

* လာပြီ။ ကျော်ကျော်ဝိုင်းအလှည့်။ စစ်ခုံရုံးအမှတ်(၂)။ ထောင်ဒဏ်(၇)နှစ်။ ထောင်ကျသွားရင်တော့ တိုက်ပြောင်းရတော့ တယ်။ အချုပ်တွေနဲ့အတူမထားတော့ဘူး။

- ၇ -

* အချုပ်ဘဝ ဒုက္ခတွေများပေမယ့် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် တွေ တစ်ပျော်ကြီးပြန်ဆိုကြရတယ်။

* တစ်နေ့လုံးနေမှ မိလ္လာချ၊ ရေချိုး(၁၅)မိနစ်ပဲ ဆင်း ခွင့်ရတယ်။ ပြေးပြေးလွှားလွှားအော်ဟစ်နှုတ်ဆက်အားပေးကြရ တယ်။

* အပြင်နိုင်ငံရေးက ရွေးကောက်ပွဲလုပ်ဖို့ရှိသေးတာ ကြောင့် နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားတွေကို အောင့်သက်သက်အလျှော့ ပေးထားပုံပဲ။

* ညဘက်ဆိုရင် ဖျော်ဖြေရေးအစီအစဉ်အရ တစ်ခန်း တစ်ယောက် အလှည့်ကျသီချင်းဆိုကြ။ ဝတ္ထုဇာတ်ကြောင်းတွေပြော ကြ။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကိုမတွေ့ရဘဲ စကားလက်ဆုံကျရ တဲ့ကိစ္စဟာ ပထမတော့ တစ်ခုခုလစ်ဟာနေသလိုပဲ။ နောင်တော့ ရိုးသွားတယ်။

* ဘယ်သူတွေတော့ ထောင်ကျသွားပြီ။ စစ်ခုံရုံးအမှတ် ဘယ်လောက်၊ ဘယ်နှုန်းတဲ့။ ကိုယ့်အလှည့်ကိုစောင့်ရင်း ပျော်ပျော် ရွှင်ရွှင်နေကြတယ်။

၁၉၈၀ မှာ ကွင်းလုံးကျွတ်လွတ်ပြီး ၁၉၈၈ မှာတစ်ခါပြန်ဖမ်းခံရတယ်။ အတွေ့အကြုံတွေ၊ ဘဝတွေကတော့ အလွန်စုံတယ်။ အများကြီး အကျိုးရှိခဲ့တယ်။

ထောင်တွင်းနေထိုင်မှုနဲ့ပတ်သက်လို့ ဖထီးမန်းကပြောပြ တယ်။

“ငါတို့က ခေတ်အဆက်ဆက်ထောင်ကျခဲ့သူတွေဆိုတော့ ထောင်ထဲမှာမူချပြီးနေကြတယ်... လိုလည်းလိုအပ်တယ်... လူမှု ရေးနဲ့နိုင်ငံရေးအပိုင်းတွေခွဲထားရတယ်...”

(၁) နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားအချင်းချင်း တန်းတူရည်တူလေး လေးစားစားဆက်ဆံရတယ်... ဒါဟာ တစ်ဖက်လူ ရဲ့ နိုင်ငံရေးကိုအသိအမှတ်ပြုတာပဲ... အသက်အရွယ်နဲ့မဆိုင်တော့ ဘူး... ငယ်သူက ကြီးသူကိုလေးစားပြီး လုပ်ကိုင်ပေးတာ ဦးစား ပေးတာက လူမှုရေးအပိုင်းပဲ... ဒါလည်းလိုအပ်တယ်...

(၂) အာဏာပိုင်အလိုကျမဖြစ်ရေး...

ဒီအချက်မှာ အရေးအကြီးဆုံးက ကိုယ်အချင်းချင်း မညီမညွတ်မဖြစ်ဖို့ဘဲ... သွေးကွဲရင်အာဏာပိုင်သိပ်သဘောကျ တယ်... သတိထားရမယ်...

(၃) နိုင်ငံရေးဆိုင်ရာ နေ့ထူးနေ့မြတ်တွေကို ရတဲ့ပုံစံနဲ့ ကျင်းပရေး... (မပျက်မကွက်)

ဒီအချက်ကတော့ စိတ်ဓာတ်မြင့်တင်ရေးအတွက်ပဲကွ... စိတ်ဓာတ်မြင့်တင်ရေးက ထောင်ထဲမှာအရေးကြီးတယ်... ဒါပေမဲ့ လုံခြုံရေးအသိ နဲ့ဆောင်ရွက်ရမယ်... အာဏာပိုင်သိစရာမလိုဘူး ... တချို့ကလေးတွေက အယူမှားနေတယ်... အပြင်မှာလို ကျယ် ကျယ်ပြန့်ပြန့်လုပ်ချင်တယ်... ဒီမှာကမရဘူး... တို့အချင်းချင်းသိ ရင်တော်ပြီပေါ့... နိုင်ငံရေးသီချင်းဆိုရုံနဲ့ အရေးယူခံရနိုင်တယ်

- ၈ -

ထောင်ကျသွားတဲ့နောက် ကျော်ကျော်ဝိုင်းကို လေးတိုဘက် ရွှေ့ပြီးထားတယ်။ မန်းဒါဝိတ်ဆိုတဲ့ သံမဏိနိုင်ငံရေးသမားကြီးနဲ့ နေရတယ်။ ကျော်ကျော်ဝိုင်းသိပ်ဝမ်းသာတယ်။ ထောင်က ဘယ် တော့လွတ်မယ်ဆိုတာကို မစဉ်းစားတော့ဘဲ ထောင်ထဲမှာဘယ်လို အကျိုးရှိအောင်နေသွားမလဲဆိုတာကိုပဲ အစီအစဉ်တွေချမှတ်နေ တော့တယ်။

- * နိုင်ငံရေးအတွေ့အကြုံတွေကိုလေ့လာမယ်။
- * အင်္ဂလိပ်စာလေ့လာမယ်။
- * လူတွေရဲ့အကြောင်းကိုလေ့လာမယ်။
- * ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်အဓိကထားလေ့လာမယ်။
- * သီချင်းတွေ၊ ကဗျာတွေရေးမယ်။

ဒါက ယေဘုယျအစီအစဉ်တွေဖြစ်တယ်။ သီချင်းတွေတော့ စရေးဖြစ်ပြီ။ ဖထီးမန်း(မန်းဒါဝိတ်)ဆီက သီချင်တာတွေမေးပြီး မှတ် သားရပြီ။ မန်းဒါဝိတ်က ၁၉၆၃ မှာ ကျောင်းသားလူငယ်ဘဝနဲ့ ထောင်ထဲမှာ(၈)နှစ်နေခဲ့ရတယ်။ ၁၉၇၆ မှာတော့ မန်းငွေအောင်နဲ့ အတူ (ဦးနေဝင်းကိုရှင်းပစ်ဖို့ကိစ္စပေါ်သွားလို့) သေဒဏ်ကျတယ်။

... မလိုအပ်ဘဲ အင်အားဆုံးရှုံးတာပေါ့... .

(၄) ထောင်တွင်းတိုက်ပွဲကြီးတွေကို ပြင်ပနဲ့ဆက်စပ်ပြုလုပ် သွားရေး... .

သိပ်အရေးကြီးတယ်... . ဖဆပလခေတ်က ရန်ကုန်ထောင် ဝက်သားအပုပ် တိုက်ပွဲတို့လိုပေါ့... . ငါပြောချင်တာက အတွင်း အပြင်ဆက်စပ်လှုပ်ရှားနိုင်ရင် ခရီးမြန်မြန်ပေါက်တယ်... . ပိုပြီး တော့ အားပါတယ်... . အတွင်းချည်းသက်သက်ဆိုရင်တော့ အရင်း အနှီးများတာပေါ့... . ရှုံးတာနိုင်တာကတော့ တစ်ပိုင်းပေါ့ကွာ... . အပြင်နဲ့မဆက်စပ်နိုင်ဘဲ အတွင်းကပဲ တိုက်သွားရတာတွေလည်း အများကြီးရှိပါတယ်... . ကိုယ့်ဘက်ကလမ်းကြောင်းမှန်နဲ့ စနစ်တကျ ရှိဖို့၊ ညီညွတ်နေဖို့ အရေးအကြီးဆုံးပါပဲကွာ”

ဖထီးမန်းရဲ့မူလေးချက်ဟာ အတော်ပြည့်စုံလှတယ်။ ကျော် ကျော်ဝိုင်းဘဝမှာ အမှတ်ရရထင်ကျန်ရစ်ခဲ့မယ့်ကျင့်စဉ်တွေဆိုလည်း မမှားပါဘူး။ ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်တစ်ဦးဖြစ်တဲ့ ဖထီးမန်းဟာ ဝိပဿနာထိုင်တာကို သဘောကျတယ်။

ကျော်ကျော်ဝိုင်းကတော့ မနက်စောစောထ ဘုရားရှိခိုးပြီး ပုတီးစိပ်လေ့ရှိတယ်။ ဝိပဿနာကိုသေချာလေ့လာပြီးမှ ထိုင်ချင် တယ်လို့ဆိုတယ်။ တကယ်တော့ ၈ ပေ x ၁၂ ပေ အခန်းလေးထဲ မှာ တစ်နေကုန်လိုပိတ်ဆို့ခံထားရတဲ့ဘဝတွေ။ ကြာလာရင် ဘာဖြစ် မလဲလို့ ကျော်ကျော်ဝိုင်းတွေ့မိသေးတယ်။ သက်ဆိုင်ရာတွေကိုတင် ပြပေမယ့် မာရှယ်လော(စစ်အုပ်ချုပ်ရေး)ရှိနေလို့ဆိုပြီး အကြောင်း ပြတယ်။ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေချင်ရင်တော့ အဆောင်ကိုပို့ပေး မယ်တဲ့။ အဆောင်တွေမှာလည်း နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားတွေရှိတယ်။ အပြင်ထွက်နေရတာတော့ လွတ်လပ်ကြပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ တင်းကြပ်တဲ့ စောင့်ကြည့်မှုအောက်မှာနေရတော့ ဘာမှလှုပ်မရဘူး။ စကားစု

ပြောတာ၊ ထမင်းစုစားတာတောင် ခွင့်မပြုဘူး။ စကားမှားရင်တောင် အရေးယူခံရတယ်။ အဲဒီကာလက ရာဇဝတ်သားတွေကိုပုံစံကိုင်ပြီး အုပ်ချုပ်နေတာ။ အဆောင်က ရာဇဝတ်သားတွေ ထောင်ဖွင့်ထောင် ပိတ်လူစစ်ဆေးရင် ပုံစံကိုင်ရတယ်။ တိုက်ထဲကလူတွေကတော့ သက် တောင့်သက်သာထိုင်ပေးရုံပါပဲ။ အဆောင်ပုံစံကတော့ တင်ပလ္လင် ခွေထိုင်၊ လက်မကိုအထဲသွင်းပြီး လက်သီးဆုပ်၊ ဒူးနှစ်ဖက်ပေါ် ဆန့် ဆန့်တင်ထား။ ဦးခေါင်းကို(၄၅)ဒီဂရီရှေ့ကိုစိုက်ထား။ “အေးစေ” လို့မအော်မချင်း မြွေကိုက်ရင်တောင်မလှုပ်နဲ့။ အဆောင်ရောက်သွား တဲ့ နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားတွေပါ ဒီစည်းကမ်းတွေကိုလိုက်နာရတယ်။ ဒီလိုဖိနှိပ်မှုတွေကို အာခံတဲ့ပွဲတွေဆက်တိုက်ဖြစ်တယ်။ တိုက်ပွဲဝင် နိုင်ငံရေးသမားတွေကို ဖြိုခွဲတယ်။ ထောင်ပြောင်းတွေရွှေ့ပစ်တယ်။ ဘကျော်တောင် မြင်းခြံထောင်ပါသွားတယ်။

ထောင်ရဲ့အဓိကမဟာဗျူဟာကတော့ နိုင်ငံရေးသမားတွေ အချင်းချင်းကြား အဆက်အသွယ်လုံးဝပြတ်တောက်အောင်ပိတ်ဆို့ ထားရေးပါပဲ။ အဆောင်နဲ့တိုက် မဆက်သွယ်ရေး၊ အဆောင်အချင်း ချင်း မဆက်သွယ်ရေး၊ တိုက်အချင်းချင်းမဆက်သွယ်ရေး(တိုက်ခန်း တစ်ခန်းနဲ့တစ်ခန်း စကားမပြောရဆိုတဲ့ အမိန့်တောင်ရှိတယ်။ လက်တွေ့လုပ်မရသေးလို့သာ နောင်တော့လုပ်ပါလိမ့်မယ်။)စတဲ့ လုံခြုံရေးစီမံချက်တွေချထားတယ်။ တစ်ခန်းတည်းနေသူအချင်းချင်း ကိုတောင် မတည့်အောင်လုပ်တယ်။ ဒါမှအုပ်ချုပ်ရလွယ်မယ်။

လူဆိုတာကလည်း ခက်သားရယ်။ အတ္တတွေ ဘယ်လိုပဲချိုး ထားထား၊ အချွန်အငုတ်လေးတွေကတော့ ပေါ်နေတတ်တာကြောင့် ထိုးမိဆူးမိတော့ ပြဿနာရှိကြတာပေါ့။ တစ်ယောက်ပေါ်တစ် ယောက် ခွင့်လွှတ်မယ်၊ နားလည်မှုနဲ့ပြုပြင်ကြမယ်ဆိုရင် ထာဝရ ချစ်ခင်သွားကြတာပါပဲ။ အပြင်မှာတုန်းက အသက်ပေးချစ်သူတွေ

လို့ကြွေးကြော်ခဲ့သူစုံတွဲတွေကို ဒီလိုတင်းကြပ်တဲ့အုပ်ချုပ်မှုအောက်မှာ တစ်ခန်းတည်းထည့်ထားကြည့်ရင် ဘာတွေဖြစ်လာမလဲမသိဘူးလို့ ကျော်ကျော်ဝိုင်းစဉ်းစားမိသေးတယ်။ အခုလည်း ဘဝတွေ၊ အသက်တွေစွန့်ကြဲဖို့အထိ ကြွေးကြော်ခဲ့တဲ့လူတွေစုဝေးနေထိုင်ရာ အကျဉ်းတိုက်ထဲမှာ ပြဿနာတွေရှိကြတာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ စေတနာဆိုးရှိသူတွေမဟုတ်တာကြောင့် ဖြစ်လိုက်၊ ရှင်းလိုက်၊ ပြေလည်သွားလိုက်ပေါ့။ ရွေးကောက်ပွဲပြီးရင် အပြောင်းအလဲတချို့ရှိမယ်လို့ အများစုကြီးက မျှော်လင့်မိကြတယ်။ အနာဂတ်မှာ ဘယ်လိုပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ကြမယ်ဆိုတဲ့ အတွေးအခေါ်တွေကြောင့် ညီညွတ်မှုတွေ ပိုအားကောင်းစေခဲ့တယ်။

အကဲဆတ်လွန်းတာလည်း မကောင်းဘူး။
 လိုက်လျောလွန်းတာလည်း မှားတယ်။
 သင့်တင့်လျောက်ပတ်တဲ့ အဆင့်မြင့်ဒီမိုကရေစီသာ
 အမှန်တရားဖြစ်တော့တယ်။

- ၉ -

သွားပြီ။
 ထိန်းမရအောင်ပေါက်ကွဲကုန်ကြပြီ။
 ၁၉၉၀၊ စက်တင်ဘာလ၊ ၂၅ ရက်နေ့မှာပေါ့။ တိုက်(၅)၊
 အခန်း(၁)မှာနေတဲ့ ကျော်ကျော်ဝိုင်းရဲ့အသံ။ (၄)ရှည်ဘက်ကို လှမ်း
 ပြီးအော်နေတယ်။
 “ရဲဘော်တွေအားလုံးညီပါစေ”
 တစ်ဖက်ကလည်း ပြန်အော်တယ်။
 “အေး အေး - စိတ်ချဟေ့”
 တိုက်ဝင်းကြီးတစ်ခုလုံးမှာ ကြွေးကြော်သံတွေဆူပူကပ်ညံနေ
 တယ်။ တိုက်ခြောက်တိုက်လုံး ပြိုင်တူဟစ်အော်လိုက်၊ တစ်တိုက်ချင်း
 စီအော်လိုက်။ တရားဟောပွဲတွေလုပ်လိုက်နဲ့ နိုင်ငံရေးတောင်းဆိုမှု
 တွေလုပ်နေကြပြီ။
 “ဒီမိုကရေစီရရှိရေး... ဒို့အရေး ဒို့အရေး”
 “အနိုင်ရပါတီကို အာဏာလွှဲပြောင်းရေး... ဒို့အရေး ဒို့
 အရေး”
 “နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားအားလုံး ချွင်းချက်မရှိလွတ်ပေးရေး”

ဒီတိုက်ပွဲကြီးမစခင်ကပဲ တိုက်ပွဲအသေးစားလေးတွေ မကြာခဏပေါ်နေခဲ့ပါတယ်။ အာဏာပိုင်တွေကလည်း အမျိုးမျိုးစည်းကမ်းတွေထုတ်တာကြောင့် ရင်ဆိုင်တွေ့မှုတွေက ခဏခဏပါပဲ။ ရွေးကောက်ပွဲမှာ အမျိုးသားဒီမိုကရေစီအဖွဲ့ချုပ်က ၈၀% ကျော် အပြတ်အသတ်အနိုင်ရသွားပြီးတဲ့နောက် လေသံပြောင်းလာတဲ့ နဝတကို ကျော်ကျော်ဝိုင်းတို့မျက်ခြည်မပြတ်စောင့်ကြည့်နေခဲ့ပါတယ်။ နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသား ရာပေါင်းများစွာပါတဲ့ ဂုဏ်ပြုလွှာတစ်စောင်ကို တောင် လက်မှတ်တွေ ထိုးပြီး အမျိုးသားဒီမိုကရေစီအဖွဲ့ချုပ်ဆီပို့လိုက်သေးတယ်။ အမျိုးသားဒီမိုကရေစီအဖွဲ့ချုပ်ကထုတ်ဝေတဲ့ မှတ်တမ်းလွှာသတင်းစာစောင်တွေ၊ ဂန္ဓိခန်းမကြေငြာချက်တွေကိုလည်း ခက်ခက်ခဲခဲသွင်းပြီး အမျိုးသားဒီမိုကရေစီအဖွဲ့ချုပ်ရဲ့ လှုပ်ရှားမှုတွေကိုစောင့်ကြည့်နေခဲ့တယ်။ ဂန္ဓိကြေငြာချက်ထဲမှာပါတဲ့ အတိုင်း စက်တင်ဘာလအတွင်း လွှတ်တော်ခေါ်ပေးရမယ်ဆိုတဲ့ အပေါ် စိတ်တက်ကြွနေကြတယ်။

ထောင်ဝင်စာကရတဲ့သတင်းအချက်အလက်တွေကိုလည်း ဝိုင်းပြီးသုံးသပ်ကြတယ်။

စက်တင်ဘာလ(၁၈)ရက်နေ့ရောက်တော့ အဆောင်နေ နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားတချို့က လွှတ်တော်ခေါ်ယူရေးဖိအားပေးတဲ့ အနေနဲ့ အစာငတ်ခံဆန္ဒပြပွဲ စတင်ခဲ့တယ်။ အဆက်အသွယ်ကလည်း ခက်ခဲတော့ သူတို့ဘာအတွက်တိုက်တယ်၊ ဘာကိုတောင်းဆိုတယ်၊ ဘယ်အခြေအနေရောက်နေတယ်ဆိုတာ တိတိပပမသိရဘဲ ကောလာဟလပုံသဏ္ဍာန်နဲ့သာ လွင့်မျောနေတော့တယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုခု ဖြစ်နေတာသေချာတယ်။ အစာငတ်ခံနေကြတာတော့ သေချာတယ်။ ဒီပြဿနာအပေါ်မှာ တိုက်အမှတ်(၅)မှာရှိတဲ့ တိုက်ကော်မတီ(၁၀) ဦး(လူကြီးငါးဦး+လူငယ်ငါးဦး)က အသေးစိတ်သုံးသပ်ပြီး ဟန်ချက်

ညီလှုပ်ရှားဖို့ပြင်ဆင်တယ်။ တိုက်ကရွေးချယ်တဲ့ကော်မတီထဲမှာ ကျော်ကျော်ဝိုင်းလည်း ပါဝင်ခဲ့တာကြောင့် ဆွေးနွေးပွဲတွေဆက်တိုက် လုပ်နေရတယ်။ ထောင်အာဏာပိုင်တွေကလည်း အခြေအနေအား လုံးကို သဘောပေါက်ပြီး ပြင်ဆင်ထားပုံပဲ။ နဝတအာဏာပိုင်တွေ ကိုယ်တိုင်ညွှန်ကြားချက်တွေ တိုက်ရိုက်ပေးနေတဲ့လက္ခဏာကိုတွေ့ ရတယ်။

တခြားတိုက်တွေမှာလည်း အစာငတ်ခံတိုက်ပွဲဝင်ရေးကို ဆုံးဖြတ်ဖို့ပြင်ဆင်နေကြတယ်။ ကျော်ကျော်ဝိုင်းကလည်း စိတ်အားထက် သန်နေတယ်။ ဖထီးမန်း(ကော်မတီဝင်လူကြီး)ကတော့ ပြဿနာကို သေချာသိရအောင် ပထမအဆင့် ထောင်အာဏာပိုင်တွေကိုမေးရမယ်။ သူတို့ငြင်းကောင်းငြင်းနိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ တို့လူတွေ(အစာငတ် ခံသူတွေ)နဲ့ တွေ့ခွင့်ပေးရမယ်လို့ ဖိအားပေးမယ်။ ဖိအားပေးတဲ့ ပုံသဏ္ဍာန်မှာတော့ အာဏာပိုင်အဆင့်ဆင့်နဲ့တွေ့ခွင့်တောင်းတာ မျိုး၊ တိုက်ခန်းထဲပြန်မဝင်ဘဲ ဆန္ဒပြတာမျိုးကစရမယ်။ ဒါကိုမှ နှိပ်ကွပ်တယ်ဆိုရင် အစာငတ်ခံတိုက်ပွဲကိုလုပ်သင့်တယ်လို့ ထောက်ပြ ခဲ့ပါတယ်။ ကျော်ကျော်ဝိုင်းတို့ကလည်း သဘောတူခဲ့ပြီး စက်တင် ဘာ(၂၅)ရက်နေ့မှာ စတင်အကောင်အထည်ဖော်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပါတယ်။

စက်တင်ဘာ(၂၄)ရက်ညပိုင်းမှာတော့ တိုက်အမှတ်(၂)က တရားဟောသံတွေ လက်ခုပ်သံတွေစကြားရပါတယ်။ တစ်ခုခုတော့ ထူးခြားနေပြီလို့ ကောက်ချက်ချမိကြပါတယ်။ (၂)တိုက်ဟာ သေဒဏ်ကျအကျဉ်းသားအများစုရှိပေမယ့် ထောင်ကျနိုင်ငံရေးသမား ကြီးများ(ဦးသော်က၊ ဦးကိုယု၊ အောင်ဇေယျ၊ ဦးမိုးသူ၊ ဗိုလ်အောင် နိုင်တို့ကို)ကိုလည်း ကြားညှပ်ပြီး တစ်ယောက်ကိုတစ်ခန်းသပ်သပ် စီထည့်ထားပါတယ်။ ညကိုးနာရီအိပ်ချိန်ပေးတဲ့အခါမှာတော့ အား လုံးတိတ်ဆိတ်သွားပြန်ပါတယ်။ တိုက်ဝင်းကြီးတစ်ခုလုံး ပဟေဠိတွေ

နဲ့ပါ။ (၂၅)ရက်မနက်မှာတော့ ထောင်အာဏာပိုင်တွေရဲ့လှုပ်ရှားမှုဟာ ပုံမှန်မဟုတ်တော့ဘူး။

တိုက်တာဝန်ကျဝန်ထမ်းကို ဝိုင်းမေးကြည့်တော့ အဖြေက မရေရာလှဘူး။

“ညက ဆူပူမှုတွေလုပ်လို့ဆိုလားမသိဘူး... ထောင်ပိုင်ရောက်နေတယ်”

ဝန်ထမ်းလေးရဲ့စကားဆုံးတော့ (၂)တိုက်ဘက်ကအော်သံတွေ ထွက်လာပြန်ပါတယ်။

ညကပွဲကိုပြန်ဆက်တာပါ။

တိုက်တွေအားလုံးတံခါးမဖွင့်ပေးတော့ပါဘူး။ ကြွေးကြော်သံတွေ ဆက်တိုက်ကြားနေရပါတယ်။ (၂)တိုက်ပြီးတော့ အမျိုးသမီးဆောင်ဘက်က သံပြိုင်သီချင်းသံကြားရပါပြီ။ မျိုးဆက်သစ်ကမ္ဘာမကြေသီချင်းပါ။ နောက်တော့ (၁)တိုက်၊ (၃)တိုက် ဆက်ပြီးတော့ တိုက်ပွဲဝင်သီချင်းတွေဆိုလာပါပြီ။ (၅)တိုက်ကလည်း အရင်အစီအစဉ်ကိုဖျက်ပြီး ဒီပွဲမှာပူးပေါင်းဖို့ ကော်မတီဝင်တွေ တစ်ခန်းနဲ့ တစ်ခန်းလှမ်းအော်ဆွေးနွေးဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတယ်။

“ကမ္ဘာမကြေဘူး xxx ငါတို့သွေးနဲ့ရေးခဲ့ကြတဲ့မော်ကွန်းတွေ xxx

လေးရှည်၊ လေးတို့၊ မြောက်တိုက် ဆက်ပြီးလိုက်လာပါတယ်။ အားလုံးသံပြိုင်ဖြစ်သွားပြီး ကောင်းကင်ထိအောင် ဟိန်းဟိန်းထနေပါတော့တယ်။

ကျော်ကျော်ဝိုင်းကလည်း တရားတွေဟောပါတယ်။ အခြေအနေတွေကို တစ်တိုက်နဲ့တစ်တိုက်အော်ဟစ်သတင်းပို့ကြပါတယ်။

အာဏာပိုင်တွေကလည်း နှိပ်ကွပ်ဖို့ပြင်ဆင်နေပါပြီ။ ဘယ်ညာ၊ ဘယ် ညာ အမိန့်ပေးချီတက်သံတွေနဲ့ တန်ပြန်ခြိမ်းချောက်နေ

ပါတယ်။ မနက် ၁၁:၃၀ လောက်မှာတော့ အင်းစိန်ထောင်ပတ်ပတ်လည်မျှော်စင်တွေပေါ်ကို အသံချဲ့စက်တွေတင်ပြီး သီချင်းတွေဖွင့်ချလိုက်ပါတယ်။ မြန်မာသံသီချင်းတွေပါ။ စတီရီယိုအဆိုတော်တွေ ပြန်ဆိုထားတဲ့ ‘မိသားစုကန်တော့ပွဲ’၊ ‘စာဥ’စတဲ့သီချင်းတွေက ကြွေးကြော်သံတွေကိုဖုံးအုပ်နေပါပြီ။

ရုတ်တရက်သီချင်းသံတွေရပ်သွားပြန်ပါတယ်။

“ကျော်ကျော်ဝိုင်းရေ”

လေးရှည်တိုက်က ဇော်ဇော်အောင်ရဲ့ခေါ်သံပါ။

“ဘာလဲဟေ့”

“သီချင်းသံတွေကြားလား”

“အေး ကြားတယ်ကွ”

“အေး ငါတို့ကလည်း ဒါပဲကွ”

ပြောဆိုနေတဲ့ကြားထဲက ဆူညံသံတစ်မျိုးထွက်လာပါတယ်။ ထမင်းစားဒန်ပန်းကန်ပြားတွေနဲ့ သံတိုင်တွေကို ဘယ်ပြန်ညာပြန်ဂစ်တာတီးသလိုတီးကြတာပါ။ ကျော်ကျော်ဝိုင်းတို့တိုက်ကလည်း လိုက်လုပ်ပါတယ်။ တိုက်ဝင်းတစ်ဝင်းလုံး ဒီအသံတွေနဲ့ဆူညံသွားပြန်ပါတယ်။ ကြွေးကြော်သံတွေပြန်ထွက်လာပါတယ်။ ဒီတော့ တစ်ဖက်ကလည်း သီချင်းသံနဲ့ပြန်အုပ်ပါတယ်။

ကျော်ကျော်ဝိုင်းရဲ့အခန်းနဲ့တည့်တည့်မှာ တိုက်ဝင်းတံခါးရို့နေတာကြောင့် လှုပ်ရှားမှုတွေကိုတွေ့ရပါတယ်။ ထောင်ပိုင်ကြီးဦးဆောင်လို့ ဝန်ထမ်းတွေ အင်နဲ့အားနဲ့၊ ဒုတ်တွေ၊ လက်ထိပ်တွေနဲ့၊ စတင်ဖြိုခွဲပါပြီ။

“ဟေ့ကောင်တွေ - တိတ်စမ်း... အားလုံးကြမ်းပြင်မှာ မှောက်ထား”

အော်ဟစ်အမိန့်ပေးသံတွေကိုကြားရတယ်။

“မမှောက်ဘူးကွာ... ရဲဘော်တို့ ဆက်တိုက်မယ်... ဒီမိုကရေစီရရှိရေး”

“ဒို့အရေး ဒို့အရေး”

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် အသံတွေကလျော့သွားပါပြီ။ တံခါးဖွင့်ပြီး တစ်ယောက်ချင်းစီဆွဲထုတ်ခေါ်သွားပါပြီ။

“ကျော်ကျော်ဝိုင်း ထွက်”

ခပ်ပြင်းပြင်းအမိန့်ပေးသံပါ။ တိုက်ပိတ်ဖြစ်ခဏအတွက် ကျော်ကျော်ဝိုင်းကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားပါတယ်။ အင်္ကျီသုံးထပ်၊ ဘောင်းဘီတိုနှစ်ထပ် ကြိုတင်ဝတ်ထားပါတယ်။

သံတံခါးကြီးကို ဂျောင်းခနဲမြည်အောင် ဝှေ့သတကြီး ဆွဲဖွင့်သံကြားရတယ်။ ကျော်ကျော်ဝိုင်းအထွက်မှာ ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်က ခေါင်းစွပ်စွပ်လိုက်တယ်။ လှေကားထစ်တွေကို စမ်းပြီး ဆင်းရတယ်။

တစ်ထစ်... နှစ်ထစ်... သုံးထစ်...

“ဖောင်း... ဖြောင်း”

ဝဲယာညှပ်ပြီးစောင့်နေတဲ့ဝန်ထမ်းဆယ်ယောက်က လက်စွမ်းစပြပါပြီ။

(၅)တိုက်ဝင်းလေးရဲ့အပြင် ရောက်တော့ပွဲကပိုကြမ်းလာတယ်။ ကျော်ကျော်ဝိုင်းစိတ်ထဲမှာတော့ ပြုံးနေမိတယ်။ အတွေ့အကြုံရပြီပေါ့။

“ဖောင်း... ဖြောင်း... ခွပ်... ခွပ်”

ဘာတွေနဲ့ရိုက်နှက်ထိုးကြိတ်မှန်းမသိတော့ဘူး။ ကျော်ကျော်ဝိုင်းစိတ်ထဲမှာ မပြုံးနိုင်တော့ဘူး။ တစ်ကိုယ်လုံးထူပူနာကျင်ပြီး အသက်တောင် ဘယ်လိုရှူရမယ်မသိတော့ဘူး။ ကြိတ်မှိတ်ပြီးခံကြည့်တယ်။ မရဘူး။

“မင်းတို့ လူတွေမှဟုတ်ရဲ့လားကွ”

နာကျင်မှုကိုအော်ဟစ်ပြီးဖွင့်ထုတ်မိတယ်။ ပြောမိခါမှ ပိုဆိုးတော့တယ်။

“အောင်မာ - မအေxx... နှမxx... ဒီကောင်လူပါးဝတာများပြီ. . . ချကွာ သေပစေ”

အတွဲလိုက် လက်သီးတွေ၊ ရိုက်ချက်တွေ။ ကျော်ကျော်ဝိုင်း သတိလစ်ချင်သလိုဖြစ်နေပြီ။

“ဟေ့ တော်တော့... မင်းတို့မလုပ်နဲ့... ငါလုပ်မယ်”

သိပ်တော့မဆိုးလှဘူး။ အုပ်စုပွဲပြီးသွားတော့ တစ်ကိုယ်တော်ပွဲ။ ဒုတိယတာဝန်ခံအရာရှိရဲ့အသံပါ။ ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်စီက လူနှစ်ယောက်ဝင်လာပြီး ကျော်ကျော်ဝိုင်းကိုချုပ်လိုက်တယ်။ လက်ထိပ်ခတ်ထားတာတောင် ချုပ်နေရသေးတယ်။ အတွေးမဆုံးခင်

“ဖောင်း ဖောင်း”

မျက်နှာပေါ်ကို လက်သီးနှစ်ချက် ခပ်ပြင်းပြင်းကျလာတယ်။ ပြီးတော့ အမိန့်ပေးတယ်။

“ဒီကောင်ကိုခေါ်သွားတော့”

ကျော်ကျော်ဝိုင်း ခေါင်းစွပ်နဲ့ပါသွားပြန်ပြီ။ သက်သာပြီလို့ စိတ်စိုးစိုးချလိုက်ချိန်မှာပဲ

“ဒုတ် ဒုတ်”

“အ့. . . အ့”

အရှိုက်တည့်တည့်ကို လက်သီးနှစ်လုံးပစ်ထည့်တာခံလိုက်ရတယ်။ အသက်ကိုမနည်းရှူဖို့ကြိုးစားရင်း ဒရွတ်ဆွဲလိုက်နေရတယ်။ အောက်စီဂျင်တွေ အဆုတ်နားရောက်လာပြီ။

“ဒုတ်. . . ဒုတ်”

နောက်ထပ်လက်သီးပြင်းနှစ်လုံး။ အရှိုက်ကိုပဲ။

“အူး”

မိုက်ခနဲလဲသွားတော့မယ်။ ကိုယ့်ဘာသာသတိပေးရင်း
ဒရွတ်ဆွဲဆက်လိုက်နေတယ်။ အသက်ရှူဖို့ပြန်ကြိုးစားတုန်း

“ဒုတ် ဒုတ်”

ကျော်ကျော်ဝိုင်းမအော်နိုင်တော့ဘူး။ ခပ်မျောမျောလေးပဲ
ဒရွတ်ဆွဲပါသွားတော့တယ်။

“အဲဒီကောင်ကိုမှောက်ထားစမ်း”

အမိန့်သံအဆုံးမှာ ကျော်ကျော်ဝိုင်းကိုယ်ကြီးမှောက်ရက်ကျ
သွားတယ်။

မိန်းဂျေး ဖိုဝိုင်းလို့ခေါ်တဲ့နေရာ။

အကျဉ်းဦးစီးညွှန်ချုပ်အပါအဝင် အရာရှိတွေ၊ ဆရာဝန်
တွေ၊ စစ်ထောက်လှမ်းရေးတွေ အားလုံးရောက်နေပုံပေါ်တယ်။
မမြင်ရပေမယ့် သတင်းပို့သံ၊ အော်ဟစ်သံ၊ ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေးကြား
မှာ ဒီရာထူးတွေပါနေတယ်။

ကျော်ကျော်ဝိုင်းဂုတ်ပိုးပေါ်ကို စစ်ဖိနပ်တစ်ဖက်ပိလာ
တယ်။ လက်ထိပ်နောက်ပြန်ခတ်ထားတာကိုဖြုတ်ပြီး လက်ကိုရှေ့
ပစ်ဆန့်ခိုင်းတယ်။ မှောက်လျက် လက်ဆန့်အနေအထားနဲ့ လက်ထိပ်
ပြန်ခတ်တယ်။

“မင်းနာမည်ဘယ်သူလဲ”

“ကျော်ကျော်ဝိုင်းပါ”

ဖြေသံကမာကျောဖို့အားမရှိတော့ဘူး။

“ထူးဆန်းလှချည်လား... ဘာလူမျိုးလဲ”

“အင်းသား”

“ဟေ - ဒါဆိုရင် အင်းဘောခုံမှ ဟိုဆရာဝန်ကြီးကိုသိလား”

“ဘယ်ဆရာဝန်ကြီးလဲ”

“ဟိုဆရာဝန်ကြီးရဲ့သားက ဟိုဟာဖြစ်နေတယ်လေ”

ကျော်ကျော်ဝိုင်းသဘောပေါက်သွားပါပြီ။ အရူးလုပ်နေတာ
ပဲဖြစ်ပါတယ်။

“မသိဘူးကွာ”

“အေး - မသိဦးကွာ”

ကျော်ကျော်ဝိုင်းရဲ့ကျောပြင်၊ တင်ပါး၊ ပေါင်၊ ခြေသလုံး
တွေပေါ် လုံးပတ်နှစ်လက်မနဲ့တစ်လံလောက်ရှည်တဲ့ အိကြာကွေးခေါ်
ရာဘာတုတ်ကြီးရဲ့ရိုက်ချက်တွေ တဝုန်းဝုန်းကြွေကျလာပါတော့
တယ်။ ဘယ်နှချက်ရယ် မသိဘူး။ အနာကျင်ဆုံးတစ်ချက်ကိုတော့
အသံထွက်အော်မိတယ်။

“အား...”

ဆက်မအော်နိုင်တော့ပါဘူး။ သေခြင်းတရားအထိ လက်ခံ
ဖို့ပြင်ဆင်ရပါပြီ။

“ဟေ့ကောင် ဖြည်းဖြည်းရိုက်... ခါးထိသွားမယ်”

အမိန့်ပေးသံနောက်ကျပါတယ်။ ခါးတည့်တည့်ကိုထိသွား
ပါတယ်။ အရှိန်လျော့တာတစ်ခု ကျော်ကျော်ဝိုင်းအတွက် ကံကောင်း
သွားပါတယ်။

“ရပြီ ရပြီ... ဒီကောင်ကိုနေရာရွှေ့”

ကျော်ကျော်ဝိုင်းကိုဒရွတ်ဆွဲပြီး တစ်နေရာပေးတယ်။ ဘေး
မှာ တိုးမိတိုက်မိမှ ငါ့လိုလူတွေဒီမှာရှိနေတယ်လို့ သတိရလာတယ်။
နောက်ထပ်ခေါ်ထုတ်လာတဲ့အသံတွေ၊ ရိုက်သံတွေ၊ ခြေ
ကျင်းခတ်ပြီး ကားပေါ်ဆွဲတင်သံတွေ၊ ဆဲသံဆိုသံတွေ ဝုန်းဝိုင်းကြ
နေတော့တယ်။ တဖြောင်းဖြောင်းရိုက်နေတဲ့တုတ်သံတွေကို ကြားရ
တာ မြစ်ဆိပ်မှာ တစ်ရွာလုံးအဝတ်ထွက်လျှော်နေကြသလိုပဲ။ နာကျင်

ညည်းညူအော်သံတွေကတော့ ဝက်သတ်ရုံနဲ့တူတယ်။

နှစ်တိုလို့ခေါ်တဲ့ (၂)တိုက်အတိုဘက်ခြမ်းမှာ ကျော်ကျော်
ဝိုင်းကို တိုက်ပိတ်လိုက်တယ်။ (စစ်ခွေးမှာပိတ်ခံရသူတွေကတော့
အဆိုးဆုံးပဲ။) ပုံစံကြီးလို့ခေါ်တဲ့ နေထိုင်သွားလာမှုတွေကို ကျော်
ကျော်ဝိုင်းတို့တွေ့ရတယ်။ နွမ်းလျော်နေတဲ့လူတစ်စုကိုတွေ့ခေါ်လာ
ပြီး ပြစ်ဒဏ်ကျနေတဲ့ကျော်ကျော်ဝိုင်းတို့ရဲ့အခြေအနေတွေကို ပြ
တယ်။

လေသံချိုနဲ့နဲ့မှာ ကျော်ကျော်ဝိုင်းနာမည်ပါလာတယ်။

“ကိုကျော်ကျော်ဝိုင်း”

ကျော်ကျော်ဝိုင်းမော့ကြည့်လိုက်တော့ လူ့ဘောင်သစ်ရဲ့
ဘော်ကြီး ဇော်ဇော်လှိုင်ကိုတွေ့ရတယ်။ နွမ်းဖတ်လို့နေတယ်။ ဝန်
ထမ်းနှစ်ယောက်ကတွဲထားတယ်။ ထောင်အရာရှိတစ်ယောက်
နောက်ကရောက် လာပြီး ပြောတယ်။

“အေး - မင်းတို့အစာငတ်ခံတဲ့အုပ်စုတွေ သေသေချာချာ
ကြည့်ထား... မင်းတို့နောက်ကို သူတို့လိုက်လာလို့ အရိုက်ခံထား
ရတယ်... မင်းတို့ထမင်းစားရင်စား... မစားရင် မင်းတို့လူတွေ
ကိုထပ်ရိုက်ဦးမယ်”

ကျော်ကျော်ဝိုင်းသဘောပေါက်လိုက်ပါပြီ။ အစာငတ်ခံ
တိုက်ပွဲဝင်သူတွေကို လက်နက်ချခိုင်းနေတာပါ။ ကျော်ကျော်ဝိုင်း
ဘာမှမပြောချင်တော့ဘူး။ ပါးစပ်တောင်မဟချင်တော့ဘူး။ ဇော်
ဇော်လှိုင်ကိုကြည့်ရင်း အားယူပြီးပြုလိုက်တယ်။ ဝန်ထမ်းတွေက
နောက်တစ်ခန်းမှာတိုက်ပိတ်ခံရသူတွေကိုဆက်ပြဖို့ ဇော်ဇော်လှိုင်
တို့ကိုဆွဲခေါ်သွားတယ်။

အားလုံးပဲ တစ်ခန်းရပ်သွားခဲ့ပါပြီ။

တကယ်ပဲ စစ်ဖိနပ်တွေအောက်မှာ ကြေမှု့ကုန်ပါပြီ။

ပြစ်ဒဏ်တစ်လပြည့်တော့ တိုက်(၅)ကိုပြန်ပို့ခံရတယ်။ ကျန်
တဲ့ရဲဘော်တွေလည်း သက်ဆိုင်ရာတိုက်တွေရောက်ကုန်တယ်။ သိပ်
တော့မထူးပါဘူး။ ထောင်ပြောင်းခံရတာမှ သက်သာဦးမယ်။ ခုတော့
တိုက်ဝင်းကြီးတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်၊ နှိပ်ကွပ်ထားလိုက်ပြီ။ ‘ပုံစံ’ကို
လိုက်ပြီ။ တစ်ခန်းနဲ့တစ်ခန်း စကားမပြောရ။ အခန်းထဲမှာတောင်
စကားမကျယ်ရ။ ရေချိုးရင် ရေကန်တန်းသွား။ ဘေးဘယ်ညာ
မကြည့်ရ။ ပန်းကန်ပြားနဲ့ချိုး။ ရပ်ဆိုရင်ရပ်၊ ဆပ်ပြာတိုက်နေတုန်း
တော်ဆိုရင်တော်။

အကုန်လုံးကျပ်တည်းကုန်ပါပြီ။

အမူအယာနဲ့တောင် အာမခံနဲ့၊ တုတ်ချက်တွေကျလာ
မယ်။

ရာဇဝတ်အကျဉ်းသားလူမိုက်တွေကို တန်းစီးတွေခန့်ပြီး
အုပ်ချုပ်ခိုင်းတယ်။

- တန်းစီး - ထောင်စည်းကမ်းထိန်းသိမ်းတဲ့ အကျဉ်း
- (တန်း/စည်း) သားအရာရှိ
- အမြဲဆင်း - တိုက်/အဆောင်တစ်ခုမှာ အမြဲတမ်း

တာဝန်(ဥပမာ - သန့်ရှင်းရေးမိလ္လာချ)
တစ်ခုရှိသူ။

ဘောက်ဆင်း - အမြဲတမ်းတာဝန်တစ်ခုမရှိဘဲ ကြုံရာ
ခိုင်းရာလုပ်ရသူ။

(တချို့ထောင်တွေမှာ အမြဲဆင်းကို 'ဘာယာ' ဘောက်
ဆင်းကို 'လုပ်အားပေး' လို့ခေါ်တယ်။)

နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားတွေရဲ့ဘဝဟာ အဲဒီလူမျိုးတွေရဲ့အုပ်
ချုပ်ခံအခြေအနေကိုရောက်သွားပြီ။ ဒီလူတွေက မျက်စိနဲ့မတွေ့ရင်
ထောင်ဝန်ထမ်းတွေကိုသွားတိုင်တယ်။ ဒါဆိုရင်တော့

“ခေါင်းစွပ်စွပ်... မှောက်ခိုင်းထား”

“ရွမ်း ရွမ်း... ဖောင်း ဝိုင်း”

ကြိမ်သံ၊ တုတ်သံမျိုးစုံထွက်လာတော့တယ်။

ပျော်စရာတစ်ချိန်တော့ရှိရဲ့။

ထောင်ဝင်စာတွေ ချိန်ပါ။ တိုက်တွေစုပြီးထွက်ရတယ်။
စကားပြောခွင့်ရတယ်။ သတင်းတွေဖလှယ်ခွင့်ရတယ်။ ဒီအချိန်မျိုး
မှာတော့ ထောင်ဘက်ကခွင့်လွှတ်ထားတယ်။ ပြီးရင်လာတော့မှာ
ကိုး။

“ညီလေး - ထောင်မှူးအတွက် ဟင်းကောင်းကောင်းလေး
လုပ်စမ်းကွာ”

ကျော်ကျော်ဝိုင်း တင်းခနဲဖြစ်သွားတယ်။

“မရဘူးဗျာ... ခင်ဗျားစားချင်ရင်တော့ရမယ်”

ဒီလောက်တော့ပြောမိတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တန်းစည်းတို့၊
အမြဲဆင်းတို့က ဟိုဘက်ခန်းဒီဘက်ခန်းတွေကို ပေးစရာယူစရာရှိ
ရင် လုပ်ပေးသေးတာကိုး။ ဒီတော့ ကျွေးစရာရှိရင်လည်း ကျွေးရ
တော့တယ်။ မတရားနှိပ်ကွပ်နေတဲ့ထောင်ဝန်ထမ်းတွေတော့ ဆက်

လည်းမဆက်ဆံဘူး။ ကျွေးလည်းမကျွေးဘူး။

“အေးပါတွာ... အစ်ကိုစားမှာပါ”

“ဒါဆို ရမယ်”

ပြီးမှ သူ့ဘာသာကျွေးချင်တဲ့လူကိုကျွေးပါစေ။ ခေါင်းစဉ်
တော့လာမတပ်နဲ့ဆိုတဲ့သဘောထားမျိုး ကျော်ကျော်ဝိုင်းစိတ်ထဲမှာ
ရှိခဲ့ပါတယ်။ မနက်ငါးနာရီဆိုရင် ထိုင်ခိုင်းပြီ။ ကျက်သရေတုံးတဲ့
အသံတွေလာပြီ။

“ထိုင်ထား... ပုံစံ”

လို့ အကျယ်ကြီးအော်ရင် ခေါင်းငုံ့ပေတော့။

အရှုံးသမား။ အရှုံးသမားဘဝ။

ဒေါသတွေလိပ်ပြီးတက်တက်လာတယ်။

အပြင်က အနိုင်ရပါတီခေါင်းဆောင်တွေကိုလည်း ဖမ်းလိုက်
ပြီ။ တစ်နိုင်ငံလုံးကို ခေါင်းမဖော်နိုင်အောင်နှိပ်ကွပ်လိုက်ပြီ။

“ကိုယ့်စောက်ပြစ်နဲ့ကိုယ် ကျလာတာနော်... ငါတို့ခေါ်လို့
မဟုတ်ဘူး... ဟိုကောင်တွေ ဝန်ဖလားကိုဒီအတိုင်းမဆေးနဲ့...
မင်းတို့ရေချိုးလို့ ကိုယ်ပေါ်ကျလာတဲ့ရေနဲ့ဆေး... ဝန်ဖလားတွေ
ကိုခွပြီး ရေချိုး... ဟိုဟာကျတော့ ခွတတ်တယ်... -----”

အသက်အရွယ်ကြီးတာတွေ၊ ငယ်တာတွေမရှိတော့ပါဘူး။

အားလုံးကိုစော်ကားချင်တိုင်းစော်ကားခွင့်ရသွားပြီ။

ရင်ထဲမှာမွန်းတယ်။ စိန်ခေါ်ပြီးထိုးပစ်လိုက်ချင်တယ်။

မဖြစ်နိုင်တာတွေစိတ်ကူးမိတော့တယ်။

ဒေါသ... အာယာတ... အမုန်း... ဒါတွေပဲ။ နာရီနဲ့

အမျှ ခံစားနေရတယ်။

“ငါတို့ကတော့ ဒုက္ခငရဲထဲမှာ... မင်းတို့ကတော့ ကောင်း
ပါတယ် ပျော်ကြ ပျော်ကြ”

ပုံစံထိုင်လို့ခေါင်းငုံ့လိုက်တိုင်း မဆီမဆိုင်ဝင်လာတဲ့အတွေးတွေ။ ဒီ ကြားထဲ ဒုတပ်ကြပ်ငွေးအောင်ဆိုတဲ့ ငှားဖျားအရွေးကလည်း မိန့်ခွန်းလာလာချွေတတ်သေးတယ်။

“မင်းတို့တွေ အသက်အရွယ်ကြီးရင် နောက်ပြီးမှ ထိုင်ကန်တော့လိုက်မယ်... ရိုက်စရာရှိရင် အရင်ရိုက်မယ်... နောင်ကာလမှာ မင်းတို့ဟာ ဗိုလ်မှူးကြီးတွေ၊ သမ္မတကြီးတွေဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်... ငါအလေးပြုပေးမယ်... အခုတော့ငါ့အမိန့်ကိုနာခံကြကြားလား... အသံတွေတိုးတယ်... ကြားလား... အေး ဟုတ်ပြီ... ဟေ့ကောင် မင်းတို့စာခန်းတည်းအော်စမ်း... ကြားလား... အေး ဒါမှပေါ့ကွ”

ရင်ထဲကတောက်ခေါက်သံတွေ၊ ဘယ်လောက်ထိမြည်တွန်နေဦးမှာလဲ။

ကျော်ကျော်ဝိုင်းကို ပုံစံခွက်ထဲထည့်နေပြီလား။ ကျော်ကျော်ဝိုင်းလက်မခံပါဘူး။ ခံနိုင်ရည်မွေးရတော့မယ်လို့သိနေပါတယ်။ ဘယ်လိုမွေးမြူမှာလဲ။ ယုံကြည်ချက်ကို ဘယ်လိုမပျောက်မပျက်ထိန်းသိမ်းမလဲ။ ငါဘယ်တော့မှအရှုံးမပေးဘူး။

စိတ်ကြွင်း(အရှေ့တောင်အရပ်တိုင်းစကြဝဠာ)

- ၁ -

အခန်းထဲမှာ လူသစ်တွေနဲ့နေရတော့ အသစ်အဆန်းတွေဖြစ်ရပြန်တယ်။ သူတို့အတွေ့အကြုံတွေက ကျော်ကျော်ဝိုင်းအတွက် မှတ်သားစရာတွေ။ ကျော်ကျော်ဝိုင်းအတွက် ကံကောင်းပြန်တယ်။

ဦးအုန်းကြိုင်ဆိုတဲ့ ဆရာအောင်ဝင့်။

ဗိုလ်တစ်ထောင်သတင်းစာမှာ တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း နိုင်ငံတကာဆောင်းပါးတွေကို ရေးနေသူပါ။ ကျော်ကျော်ဝိုင်းတို့ တစ်အိမ်သားလုံးသဘောကျတဲ့စာရေးဆရာပါ။

အမျိုးသားဒီမိုကရေစီအဖွဲ့ချုပ်ရဲ့ ဗဟိုဦးစီးတစ်ယောက်ဖြစ်နေပြန်တော့ နောက်ဆုံးအခြေအနေတွေအားလုံးသိရတယ်။ ထောင်စတင်ရောက်ကတည်းက လူကြီးတွေနဲ့ပဲ တစ်ခန်းတည်းအတူနေရတတ်တယ်။ သင်ခန်းစာတွေထပ်ရပါတယ်။ လူကြီးတွေကို ကြည့်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်အားပေးမိတယ်။ လူလွတ်လူငယ်ကျောင်းသားတစ်ယောက် ငါဟာ ဘာမှအားလျှော့စရာမလိုဘူး။ ဂုဏ်သိက္ခာကို ဘာနဲ့မှမလဲဘူးလို့ သန့်ရှင်းချစ်မိတယ်။

ကျော်ကျော်ဝိုင်းကို ပုဒ်မ(၁၀/က)နဲ့ချုပ်ထားတုန်းက စစ် အာဏာပိုင်တွေရဲ့ကမ်းလှမ်းချက်ကို ပယ်ချခဲ့ဖူးပါတယ်။ သူတို့က စိတ်ဓာတ်စစ်ဆင်ရေးအနေနဲ့ ဝီဒီယိုမှတ်တမ်းတွေ၊ သတင်းစာရှင်း လင်းပွဲစာအုပ်တွေပြတယ်။ ပြီးတော့ မေးခွန်း(၁၂)ခုကိုဖြေခိုင်းတယ်။ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းဆိုရင် ကူညီမယ်လို့ကမ်းလှမ်းတယ်။ ကျော်ကျော် ဝိုင်းကလက်မခံတဲ့အတွက် ထောင်ချပစ်လိုက်တာဖြစ်တယ်။

အိပ်မက်တွေဟာလည်း အသစ်အဆန်းကိုဖြစ်စေတယ်။ မိဘ၊ ညီအစ်ကိုမောင်နှမ၊ ဆွေမျိုး၊ သူငယ်ချင်း စတဲ့သူတွေကို စိ ကာပတ်ကုံးမြင်မက်ရရင် ပီတိတွေဖြာလို့၊ တချို့အိပ်မက်တွေက တော့ ဂမ္ဘီရဆန်ဆန်ပဲ နိမိတ်ကောက်စရာတွေရှိခဲ့တယ်။

တစ်ခန်းတည်းမှာ လူသုံးယောက်ကနေ ငါးယောက်အထိ နေရတတ်တယ်။ တစ်ယောက်ကို တခြားတစ်ယောက်က အနှောင့် အယှက်မဖြစ်ရလေအောင် နေထိုင်တတ်ဖို့ကြိုးစားရတယ်။ ရဲဘော် ရဲဘက်စိတ်ဆိုတာကိုအခြေခံပြီး ဆက်ဆံကြရတယ်။ တစ်ခန်းတည်း နေတဲ့လူပျိုကြီးဦးဘတင့်(၅၁ နှစ်ရှိပြီ)က ကျော်ကျော်ဝိုင်းကိုပြော တယ်။ (ကမန်အမျိုးသားပါ။)

“ငါ့အထင်ပြောရရင် လင်မယားတောင် တို့လိုနေရမှာ မဟုတ်ဘူးကွ”

ကျော်ကျော်ဝိုင်းသဘောကျပြီး အားရပါးရရယ်ခဲ့ဖူးတယ်။ အန်ကယ်ဦးအုန်းကြိုင်ရဲ့တွက်ချက်မှုတစ်ခုရှိသေးတယ်။

“ဒါဟာ အတွင်းရောအပြင်ရော စစ်ဆင်ရေးလုပ်ပစ်လိုက် တာပဲ... အထဲမှာကောင်းကောင်းနှိပ်ကွပ်ပြီး စိတ်ဓာတ်ကျအောင် လုပ်မယ်... ပြီးရင် လုပ်နည်းအဟောင်းအတိုင်း နိုင်ငံရေးမလုပ် တော့ပါဘူးလို့ ဝန်ခံလက်မှတ်ထိုးခိုင်းမယ်... ဒါဆိုရင် မင်းဘယ်လို လုပ်မလဲ ကျော်ကျော်ဝိုင်း”

ကျော်ကျော်ဝိုင်းမှာ အဖြေအသင့်ရှိနေတယ်။ “ဘယ်တော့မှမထိုးဘူး”

အဲဒီလို နိုင်ငံရေးဆွေးနွေးမှုတွေ တခြားခေါင်းစဉ်နဲ့ အကြောင်းအရာတွေပြောဖြစ်ကြတယ်။ ဒီလိုနဲ့ တစ်ယောက်ကိုတစ် ယောက် ပိုပြီးခွင့်လွှတ်လာကြတယ်။ အကြောင်းသိတွေဖြစ်လို့ ပို ရင်းနှီးလာတယ်။ ထောင်ကျနေတဲ့လူတွေမှာ သူ့အထွာနဲ့သူတော့ အပူတွေ၊ သောကတွေရှိနေကြတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံမှာ ဘယ်သူနဲ့မှ စကားပြောချင်စိတ်မရှိဘဲ ကိုယ့်အတွေးနဲ့ကိုယ်နေကြတယ်။ အလိုက် တသိမနှောင့်ယှက်ဘဲ ကူညီကြရတယ်။ အလွန်သိမ်မွေ့နက်နဲတဲ့ ဆက်ဆံရေးသဘောတွေကို သိအိုရီတွေထုတ်ပြီး ကျော်ကျော်ဝိုင်း ဆင်ခြင်လာတယ်။

သံသယရှိရင် ရှင်းပစ်ရမယ်။
ပွင့်လင်းခြင်းဟာ ရိုးသားခြင်းဖြစ်တယ်။
ပွင့်လင်းတဲ့နေရာမှာ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့မှုပေါင်းစပ်ပါ။ စိတ် ရှည်သည်းခံပါ။

ပြဿနာဆိုတာ ရှောင်လို့မရဘူး။
ဝေဖန်မှုကိုကြိုဆိုပါ။
စိတ်ကိုဖွင့်ထား။ အားလုံးကိုလက်ခံစိစစ်
အသိကိုဖွင့်ထား။ တရားသေမထားနဲ့။
ကိုယ့်အခြေအနေမှန်ကို သေချာသိပါ။
စိတ်ကူးနဲ့လက်တွေ့ပေါင်းစပ်ရာမှာ ခြုံငုံသုံးသပ်မှုရှိပါစေ။
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်အထင်ကြီးနေပြီလားလို့ မေးခွန်းတွေအမြဲ မေးပါ။

ဒေါသ... အာယာတ... အမုန်းတွေဟာ မိတ်ဆွေတွေ အပေါ်မှာရော ကင်းရဲ့လား။

ကိုယ့်နဲ့မတူရင် ကိုယ့်ရန်သူမလုပ်ပါနဲ့။
 ပညာဆိုတာ ဘာလဲ။ အတန်းပညာပဲလား။ မဟုတ်ဘူး။
 We Don't Need Education
 ဆိုတဲ့သီချင်းဟာ ငါတို့အတွက်လား။
 ဒါဆို ငါတို့ဘာအတွက် ဒီမှာနေတာလဲ။
 ငါတို့တကယ်ရှုံးနေပြီလား။
 အရှုံးထဲက ဘာတွေအမြတ်ရနိုင်မလဲ။
 အသိပညာတွေရှာမယ်။
 ကြိုက်သလောက်ပိတ်ဆို့တင်းကြပါပါစေ။
 ဖောက်ထုတ်မယ်။
 နည်းလမ်းသစ်တွေနဲ့ လိုတာကိုဖန်တီးမယ်။

- J -

ကျော်ကျော်ဝိုင်းလို အားကောင်းမောင်းသန်လူငယ် နိုင်ငံ
 ရေးအကျဉ်းသားတွေမှာ မကြာခဏမြင်မက်တတ်တဲ့ 'အချစ်အိပ်
 မက်'တွေကိုကြည့်ပါ။

အချစ်နဲ့ အနမ်းတစ်ချက်ကိုချဉ်းကပ်ခြင်း

- မင်း - စမ်းချောင်းဘေးရပ်လို့ တေးဆို
- မင်း - ပြေးထွက်ပြီး ကောင်းကင်ဆီဟစ်အော်။
 နိဗ္ဗာန်ဘုံပေါ်မှာ မင်းခြံလွှာကိုဖွင့်ချ။
- မင်း - လှိုင်းကြက်ခွပ်တွေပေါ် စကတ်ကိုဝေဝဲလို့ ဖြတ်ဖြတ်
 ခါ။ ဖွေးဥလက်တံက ဖြူနုတဲ့နဖူးကို ဖြည်းဖြည်းလေး
 သပ်ချ။ ခြေအစုံကြားမှာ မြေပေါ်တွေပြေးထွက်လေရဲ့။ မင်း
 ဦးထုပ်ထဲမှာတော့ ကောင်းကင်ပြာကြီးထိုင်နေတယ်။
 စာရေးသူပြန်ဆိုသည်။

(မူရင်း - Louis Aragon ၏ The approach of love
 and a kiss)

ပထမဆုံးအကြိမ်မို့ အမြဲတမ်းပါ

ပထမဆုံးအကြိမ်ကြောင်း အမြဲတမ်းပါ
 ငါတွေ့လိုက်စဉ်က မင်းကိုသိပ်မသိဘူး
 ညဘက်တစ်ချိန်ချိန်မှာ မင်းပြန်လာတယ်
 ခပ်စောင်းစောင်းအိမ်ကနေ ငါ့ဆီကိုပေါ့
 အလုံးစုံစိတ်ကူးအိမ်တစ်လုံး
 စက္ကန့်တိုင်းလို
 ပိန်းပိန်းပိတ်အမှောင်ထဲက
 ငါစောင့်ခဲ့မိတာ
 လာပြီးရင်းလာတတ်တဲ့
 ဆန်းပြားအကြောင်းကွဲလေးပါ
 မတူထူးတဲ့အကြောင်းကွဲလေ
 အယောင်ဆောင်ဟန်ပန်တွေထဲမှာ၊ ငါ့ရဲ့စိတ်ထဲမှာ
 မင်းဆီကို ပိုပြီးနီးကပ်နေတယ်
 အမှန်ပါပဲ
 မသိဖူးတဲ့အခန်းထဲမှာ သော့သံဟာပိုကျယ်လောင်ခဲ့
 ငါ့ရှေ့မှာ မင်းထီးတည်းပေါ်လာ
 ပထမတော့ တောက်ပမှုတွေ မင်းနဲ့လုံးထွေး
 ကားလိပ်ကျမှာ ဖြတ်ခနဲတွေးမိ
 စံပယ်တစ်ခင်းကို ဂရုစိုက်မြို့နားလမ်းပေါ်က
 အာရုဏ်အတက်မှာ ငါ့ငေးကြည့်တယ်
 ဆင်ခြေလျှောဘေး စံပယ်ခူးသူတွေ ကုန်းကုန်းကွကွ
 သူတို့နောက်မှာ အပင်ရိပ်တွေတစ်စစီမြင်ရ
 သူတို့ရှေ့မှာ ကျိန်းစပ်စပ်အလင်းတန်းက

ကားလိပ်ကိုမမြင်အောင်ပင့်တင်သွားပြီ
 မွန်ထူသွားတဲ့ပန်းလေးတွေ စုပုံလှန်လဲလို့
 အိပ်ချိန်မရောက်သရွေ့ မမှောင်တော့ဘူး
 မင်းစောင့်ပေဦးတော့
 မင်းစွမ်းသလောက်ရင်ဆိုင်လိုက်ပေါ့
 မင်းကိုငါ ထာဝရမတွေ့နိုင်တော့တာကလွဲလို့
 အားလုံးအတူတူပါပဲ။
 ငါ့ရဲ့စောင့်ကြည့်မှုကို မင်းမသိချင်ယောင်ဆောင်တယ်။
 မင်းသိမယ်လို့ အဆန်းတကြယ်ငါမသေချာတော့ဘူး
 မင်းရဲ့နဲ့မူယာ ငါ့ကိုမျက်ရည်ကျစေခဲ့
 မင်းဟန်ပန်တိုင်းမှာ အဓိပ္ပာယ်တွေဝန်းရံ
 ဝတ်ရည်မုဆိုးလိုက်ပွဲလိုပဲ
 ဟောဟိုတံတားပေါ်က လှုပ်တုတ်ခဲ့တွေ
 ဟောဟိုကသစ်ပင်ကိုင်းတွေ
 တောအုပ်ထဲမှာ မင်းကိုကုတ်ခြစ်ကြလိမ့်မယ်
 ဆွေးမြေ့စရာနေရာတာဒိန်းကျောင်းပြုတင်းတံခါးမှာတော့
 ခြေအိတ်ရှည်အစုံနဲ့ ချစ်စရာခြေနှစ်ချောင်းချိတ်လို့
 မဟာငြိမ့်ညောင်းမှုအလယ် ကျွမ်းလောင်ပွင့်ထွက်သွားတယ်။
 ပိုးသားလှေကားတစ်စင်း တိုက်ကပ်ပန်းတွေပေါ် ပြေလျှောကျ
 အဲဒါပါပဲ...
 အမှီပြုခဲ့တဲ့ကမ်းပါးယံမှာ
 မင်းရှိတယ်၊ မရှိဘူးဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်မဲ့ပျော်ဝင်
 ပေါင်းစည်းမှုဆီကနေ
 လျှို့ဝှက်ချက်ကိုငါသိပြီ
 မင်းကိုချစ်လို့ပေါ့

ပထမဆုံးအကြိမ်ကြောင့် အမြဲတမ်းဖြစ်ရပြီ၊
 စာရေးသူပြန်ဆိုသည်။
 (မူရင်း - Andre' Breton ၏ Always for the first time)

နံရံပေါ် စားတစ်လက်ရဲ့ရေအိမ်တွေထဲရေးတဲ့ကဗျာ

ကြယ်အလင်းကိုငြိမ်းသတ်တော့
 အိပ်ယာအစပ်နားမှာ
 နို့နှစ်ရောင်ဖြူဖြူဖွေးက
 အလျားလိုက်
 ချစ်စရာခါးသက်သက်ရယ်
 မင်းအိပ်ပျော်နေသလားကွယ်
 ဆောင်းဦးရဲ့ပါးစပ်မှာ
 မင်းသားမြတ်တွေပူလောင်ကျွမ်းလို့
 ညဟာ အဝတ်ဗလာကျင်းရဲ့
 ဒီမှာတိုးတိုးညင်းသံ
 မသိဖူးတဲ့ဘာသာစကားပေါ့
 ငါ့နားထဲ
 ငါ့အချစ်လိမ္မော်ရောင်ချယ်. . . အို
 ငါ့တစ်ပြည်သူလေး
 မင်းဟာ ငါ့ရဲ့ရွေးသွပ်မှုပေါ့
 ပြီးတော့. . . ငါ့ရဲ့တောအုပ်လေးရယ်
 ငါဝံပုလွေတစ်ကောင်ဖြစ်လို့
 အငမ်းမရမင်းကိုစားမိပြီ၊
 ခွေးတွေလေ

ဩရသ စာပေ

မင်းခြေထောက်ကိုလျက်သပ်
 ငါ့အောက်ပိုင်းဆီကနားစွင့်မိတော့
 ငါ့အုံကြွမှုတွေ
 မင်းဆီကိုခုန်တက်
 ငါ့မှာမင်းနာမည်ရှိတယ်
 မင်းဒေါသတွေရှိတယ်
 အကြီးအကျယ်လှုပ်ခတ်မိပေါ့
 ချစ်ခြင်းရဲ့အကြောင်းရယ်
 ဒီအချိန်လေးမှာ
 ပြီးတော့ အံ့အားတကြီးပဲ
 အော်မိတော့မယ်
 အော်ဖို့အတွက် အော်လိုက်မိတယ်
 အော်ဖို့အတွက် အော်လိုက်မိတယ်
 အော်စမ်း. . .
 အော်စမ်းပါ
 ငါလေ. . . ငါလေကွယ်
 ငါလေကွယ်
 အသက်ထွက်မတတ်ပါပဲ
 ငါ့အသက်ထွက်မတတ်ပါပဲ

စာရေးသူပြန်ဆိုသည်။

(မူရင်း - Louis Aragon ၏ The poem written in
 toilets with a knife on the wall)

ထောင်ကျနေတာဟာ တိုက်ပွဲတစ်ခုလို့ ကျော်ကျော်ဝိုင်းလက်ခံလိုက်ပါတယ်။ အဓိကအရေးကြီးဆုံးဖြစ်တဲ့ အတွင်းတိုက်ပွဲတစ်ခုကို တိုက်နေရတာဖြစ်ပါတယ်။ မနက်ခင်းဘုရားရှိခိုးပြီးလို့ မေတ္တာပို့လိုက်တိုင်း ပီတိတစ်ခုကိုရနေတတ်တယ်။ ဒါဘာဖြစ်တာလဲလို့ ကျော်ကျော်ဝိုင်းဆင်ခြင်မိတယ်။ ဘာတွေပီတိဖြစ်တာလဲ။

အမုန်းမရှိတော့တာ။

တွေ့ပါပြီ။ အမုန်းအာယာတတွေမရှိတော့တာ။ ချစ်သူ၊ မုန်းသူ၊ ရန်သူ စတဲ့သတ္တဝါအားလုံးကို တကယ်စိတ်ချမ်းသာကိုယ်ချမ်းသာစေချင်တဲ့စိတ်ဖြစ်ပေါ်လာတာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် ကျော်ကျော်ဝိုင်းအေးချမ်းလို့ ပီတိတွေရလာတယ်။ လုပ်ဆောင်မှုတွေအားလုံး စိတ်အေးအေးနဲ့တိကျလာတယ်။ ဒီအေးချမ်းမှုကို အရှည်ဆွဲဆန့်နိုင်ရင် အကျိုးရှိမှာ သေချာတယ်လို့ ကျော်ကျော်ဝိုင်းယုံကြည်လာတယ်။

အမုန်းဘယ်ကလာသလဲ။

ဒေါသက လာနေတယ်။

ဒေါသကိုမေတ္တာနဲ့နှိမ်နင်းရမယ်။

ဒါမှသာ အမှန်တရားနဲ့နီးစပ်မယ်။

ကျော်ကျော်ဝိုင်းသေချာလာပါပြီ။ ဘာသာရေးစာအုပ်တွေ အရမ်းဖတ်ချင်လာသလို ဗုဒ္ဓတရားတွေကိုလည်း မက်မက်စက်စက်နာယူချင်လာတယ်။ အခြေအနေက လုံးဝမလွယ်ဘူး။ စာရွက်အပိုင်း အစတစ်ခုတွေ့ရင်တောင် အရေးယူခံရဖို့သေချာတယ်။

ဒီတော့ သိမှတ်ခဲ့သမျှ မေတ္တာပို့ကိုသာ လေ့ကျင့်နေမိတယ်။

ကြိမ်းမောင်းဟိန်းဟောက်ခြိမ်းခြောက်သံတွေကို မေတ္တာနဲ့သာ ခုခံမိတော့တယ်။

ဘယ်အရာမှပုံသေမရှိဘူး။ ဖြစ်ပျက်နေတယ်။ ကံ၊ ကံရဲ့ အကျိုးတရားကို လုံးဝဥသယံလက်ခံယုံကြည်မိတော့တယ်။ ကိုယ်ပြုသမျှ ကိုယ့်ကံပါပဲ။ ဘယ်သူမှဝင်ခံ(သို့မဟုတ်)ဝင်စံလို့မရပါဘူးလို့ သဘောတွေ့လာတယ်။ အပြင်မှာနေစဉ်က ဂရုမထားမိခဲ့တဲ့ အသေးအမွှားတွေဟာ သေချာစဉ်းစားတော့ ကြီးကျယ်နေတာတွေ့ရသလို အပြင်မှာကြီးကျယ်ခဲ့တဲ့အရာတွေဟာ ဘာမှမဟုတ်တော့တာလည်း မြင်ရတယ်။

မိသားစုအပေါ် စိုးရိမ်ပူပန်မှုတွေလျော့ပါးလာတယ်။ အပြင်မှာတုန်းက မရှိခဲ့ဖူးတဲ့ စိုးရိမ်မှုတွေ အခုမှဘာလို့လာဖြစ်နေသလဲ။ သေချာဆန်းစစ်မိတော့ စိတ်ရဲ့အလုပ်ဟာ နေရာမှားယွင်းနေခဲ့လို့ပါ။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်မြင်အောင်ကြည့်ရင်း အမြင်တွေပြောင်းလဲလာတယ်။ အမှန်တရားကို ပိုပြီးချစ်တတ်လာတယ်။ ယုံကြည်ချက်တွေ ပိုပြီးခိုင်မာလာတယ်။

ဒေါသ၊ အမုန်းပေါ်အခြေပြုပြီး ပေါ်ထွက်လာတဲ့ခွန်အားဟာ ပင်ပန်းလှတယ်။

မေတ္တာပေါ်အခြေပြုပြီး ပေါ်ထွက်လာတဲ့ အင်အားကတော့ ပျော့ပျောင်းသလို သန်စွမ်းလွန်းတယ်။

အထူးသဖြင့် လူတွေရဲ့စွန့်လွှတ်စိတ်အပေါ်မှာ ကျော်ကျော်
ဝိုင်းစိတ်ဝင်စားနေတယ်။

မင်းကရော ဘာအတွက်စွန့်လွှတ်မှာလဲလို့ ကိုယ့်ဘာသာ
မေးမိတယ်။ အဲဒီကတစ်ဆင့်တက်လာတာကတော့ ဘယ်အတိုင်း
အတာထိ စွန့်လွှတ်မှာလဲဆိုတဲ့မေးခွန်းပါ။

ပြီးတော့ ကိုယ့်ဘာသာပြန်သတိပေးလိုက်တယ်။

“အခုမပြောနဲ့ဦး... ရှေ့လျှောက်ကြုံတွေ့ရမယ့်အခြေအနေ
တွေကိုရင်ဆိုင်ပြီးမှ မင်းဖြေပါ”

ကျော်ကျော်ဝိုင်းမျက်လုံးတွေလက်လက်ဝင်းသွားတယ်။

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ကိုမျိုးရာ”

တိုက်တွင်းနေထိုင်ဖက်ကြီး ကိုမျိုးမြင့်က ၁၉၉၂ မှာထုတ်တဲ့
အင်္ဂလိပ်အဘိဓာန်လေးတစ်အုပ် လက်ဆောင်ပေးတယ်။ ကိုမျိုးမြင့်
မျက်နှာမှာ စေတနာအပြည့်နဲ့ပြုံးနေတယ်။

“ခင်ဗျားလုံခြုံအောင်သိမ်းဗျာ... ဒါစာပေလောကတိုက်
က ဖရီးပေးလိုက်တာ”

ကိုမျိုးမြင့်စကားကို သေချာမကြားရတော့ဘူး။

“လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ပဲ... အခုမှ ၁၉၉၂ ဆန်းခါစရှိ
သေးတယ်... ကျွန်တော်အလွတ်ကျက်မယ်ဗျာ”

ကျော်ကျော်ဝိုင်း တိုးတိုးလေးပြောနေတယ်။

“နဲပါတ်(၃)ခန်း တက်မယ်”

တာဝန်ကျဝန်ထမ်းရဲ့အော်သံကြောင့် ကိုမျိုးမြင့် သူ့အခန်း
ဆီပြန်ပြေးသွားတယ်။

တိုက်တွင်းအခြေအနေတွေက အရင်ကထက်တော့ သက်
သက်သာသာရှိလာတယ်။ ကျလာတဲ့ဝန်ထမ်းပေါ်မူတည်ပြီး ချောင်

ချီအောင်လှုပ်ရှားကြရတယ်။ ခပ်ဆိုးဆိုးဝန်ထမ်းတွေနဲ့ကတော့ မဖြစ်ဘူး။

ကျော်ကျော်ဝိုင်းတို့မှာ ဝန်ထမ်းနဲ့ဆက်ဆံရေးကို မူဝါဒတွေ ချပြီး လုပ်ရတယ်။ ထိပ်တိုက်တွေ့ရေးကိုရှေ့မတင်တော့ဘဲ သိမ်း သွင်းတဲ့နည်းလမ်းကို ပထမသုံးတယ်။ အပေးအယူလုပ်ကြည့်တယ်။ (အပေးအယူဆိုရာမှာ စားစရာ၊ မုန့်ထုပ်၊ ဟင်း စတာတွေနဲ့ အရင် အားစမ်းတယ်။ မရရင် တစ်ဆင့်တက်ပြီး ငွေနဲ့အားစမ်းတယ်။ ဂုဏ် သိက္ခာနဲ့ချိန်ထိုးပြီး လုပ်ကြရတော့ အပေးအယူကို ကိုယ့်ဘက်က ကာမိအောင်လုပ်ရတယ်။)

ဒီလိုမှမရဘူး။ ဒီတာဝန်ရှိပုဂ္ဂိုလ်ဟာ စာအုပ်ကြီးလုပ်နေ ရင်တော့ ကိုယ့်ဘက်ကလည်း စာအုပ်ကြီးနဲ့ပြန်ကိုင်ရတော့တယ်။ ထိပ်တိုက်တွေ့ပြီဆိုရင်တော့ အရှုံးအနိုင်ရှိကြတာပါပဲ။

လုံးဝနှိပ်ကွပ်ခံထားရာကနေ တစတစနဲ့အားစမ်းကြည့်ပြီး သိပ်မဆိုးလှတဲ့အခြေအနေကိုရလာတယ်။ အပြင်နိုင်ငံရေးအခြေ အနေဟာ မျှော်လင့်စရာကင်းမဲ့နေပေမယ့် နိုင်ငံတကာဖိအားက ကျော်ကျော်ဝိုင်းတို့ကို အနည်းအကျဉ်းတော့အကျိုးသက်ရောက်မှု ရှိနေတယ်။ နိုင်ငံခြားသတင်းဌာနကိုအားပြုပြီး လှုပ်ရှားခဲ့ရတာတွေ လည်းရှိတယ်။ ထူးထူးခြားခြားစိတ်ရောက်ယ်ပါ။ နိုင်ငံရေးအကျဉ်း သားတွေဘက်က ရပ်တည်လှုပ်ရှားပေးတဲ့ဝန်ထမ်းတွေကိုလည်း ရ လာတယ်။ ဝန်ထမ်းတွေကို ပိုင်းခြားစိတ်ဖြာကြည့်တော့ ဒီလိုတွေ့ ရတယ်။

(၁) ၅/ညတွေကို မလျှော့တမ်းနှိပ်ကွပ်ပစ်မယ်ဆိုတဲ့အစု (နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားတွေကို ထောင်က ၅/ညလို့ပဲခေါ်တယ်။)

(၂) အထက်ကအမိန့်ပေးသလို စိမ်းမယ်၊ ဝါမယ်၊ နီမယ် ဆိုတဲ့အစု

(၃) ဝန်ထမ်းဟာ ဝန်ထမ်းအလုပ်ပဲလုပ်ရမယ်။ အထက်က တင်းခိုင်းတိုင်းမတင်းဘူး။ လျှော့ခိုင်းတိုင်းလည်း မလျှော့ဘူးဆိုတဲ့ အုပ်စု

(၄) အထက်က ဘာတွေပဲခိုင်းခိုင်း နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသား တွေနဲ့ပဲ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်တာအကောင်းဆုံးဆိုတဲ့အုပ်စု စတဲ့ အုပ်စုလေးခုကိုတွေ့ရတယ်။

- အုပ်စု(၁)ကို မီးနီ
- အုပ်စု(၂)ကို စိမ်းဝါနီ
- အုပ်စု(၃)ကို မီးဝါ
- အုပ်စု(၄)ကို မီးစိမ်း

လို့သတ်မှတ်ပြီး ဆက်ဆံရေးလုပ်ရတယ်။ ဝန်ထမ်းတွေကို တစ်လတစ်ကြိမ်အပြောင်းအလဲလုပ်တတ်တာကြောင့် တာဝန်ကျ လာတဲ့ဝန်ထမ်းပေါ်မှာအကဲခတ်ပြီး အမျိုးအစားတစ်ခုသတ်မှတ် ကြည့်တယ်။ ပြီးတော့မှ အပေးအယူလုပ်ငန်းကိုစကြတယ်။ ထောင် သက်လေးတွေရလာပြီး ထောင်အုပ်ချုပ်ရေးပုံစံကို အသေးစိတ်သိ လာတာနဲ့အမျှ လုပ်ရကိုင်ရတာပိုပြီးအဆင်ပြေလာတယ်။

အဘဝတီ(အန်ကယ်ဦးဝင်းတင်)ရဲ့ စကားနဲ့ပြောရရင် 'ထောင်ဟာ နိုင်ငံရေးရဲ့ပုံစံငယ်တစ်ခုဖြစ်တယ်ဆိုတာ ကျော်ကျော် ဝိုင်းကောင်းကောင်းလက်ခံတယ်။

ထောင်အုပ်ချုပ်ပုံစံကလည်း စစ်အစိုးရပုံစံငယ်တစ်ခုပါပဲ။

တစ်ခုတော့ထူးခြားတာရှိတယ်။ စစ်ထောက်လှမ်းရေးရဲ့ လှုပ်ရှားမှုပါ။ ထောင်အာဏာပိုင်တွေရဲ့ ထိပ်တိုက်ပွဲတွေမှာ စစ် ထောက်လှမ်းရေးက ကြားဝင်လာတတ်တယ်။ ထောင်အာဏာပိုင် အတွက်ကလည်း ဒီလိုဝင်လာရင် လန့်တယ်။ နိုင်ငံရေးသမားတွေ ကလည်း ထောင်အာဏာပိုင်တွေဟာ အုပ်ချုပ်ရေးကို အလွဲသုံးစား

လုပ်ပြီး မန်တီးစားသောက်နေတယ်ဆိုတဲ့အချက်တွေနဲ့တင် တိုက်တတ်တယ်။ တကယ်လည်းဟုတ်ပါတယ်။ ဒါဆိုရင် အကျင့်ပျက်မှုဆိုင်ရာဥပဒေနဲ့ငြိစွန်းသွားပြီ။ အဲဒီထောင်အရာရှိတော့ တစ်ခုခုအရေးယူခံရတတ်တယ်။ ထောက်လှမ်းရေးက နိုင်ငံရေးသမားတွေဘက်ကိုလည်း တစ်ဆက်တည်းနှိပ်ကွပ်လိုက်တယ်။ ထောင်ပြောင်းပစ်တာတွေ တိုက်ပိတ်ဒေါက်ခတ်တာတွေ လုပ်ပစ်တယ်။ ကြာတော့ ထောင်ဘက်ကလည်း ပါးနပ်လာတယ်။ ၅/၂၂ တွေကိုတိုင်တွယ်ရာမှာ သတိထားလာတော့တယ်။

ကမ္ဘာ့နိုင်ငံရေးစစ်မျက်နှာမှာအထိ အကျဉ်းထောင်ဆိုတာ ရှေ့တန်းနေရာကိုရောက်လာတာကြောင့် စစ်အစိုးရကသတိထားပြီး ကိုင်တွယ်ဖို့အစီအစဉ်ရှိပုံရတယ်။

ခပ်ရိုင်းရိုင်းထောင်အရာရှိတစ်ဦးက ကျော်ကျော်ဝိုင်းတို့ကို ဥပမာတစ်ခုပေးပြီး ပြောခဲ့ဖူးတယ်။

“မင်းတို့၅/၂၂တွေဟာ မယ်သီလရင်တွေလိုဖြစ်နေတယ်ကွ... ရှိခိုးလို့လည်း မရ... လက်ဆွဲလို့လည်းမရဖြစ်နေတယ်... ရှိခိုးပြန်ရင်လည်း ဘာတွေမို့လဲဆိုပြီး ထုခံရပြန်တယ်... လက်ဆွဲမိလို့ အော်ရင်လည်း ဘာသာရေးစော်ကားတယ်လို့ ပြဿနာလုပ်ခံရပြန်တယ်... လုပ်ရတာ ဝှံ့တော့ကျတယ်”

တကယ်တော့ ထောင်အရာရှိတွေရော၊ ထောင်ဝန်ထမ်းတွေအများစုဟာ စနစ်တစ်ခုရဲ့သားကောင်တွေဖြစ်ခဲ့တာပါ။ ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်းအုပ်ချုပ်ရတာကို အမှန်လို့ထင်နေခဲ့ကြတာပါ။

အုပ်စုသဘောအရ မီးနီအုပ်စုများပါတယ်။ ကျန်တဲ့သုံးအုပ်စုကတော့ အချိုးအစားသိပ်မကွာလှဘူး။ စတုတ္ထအုပ်စုကတော့ အနည်းဆုံးပါ။ မီးစိမ်းအုပ်စုဝင်တွေကို လက်ချိုးရေပြုလို့ရတယ်ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ လူတွေရဲ့အပြောင်းအလဲစိတ်သဘောတွေကိုလည်း ထူးထူး

ဆန်းဆန်းတွေ့ရပြန်တယ်။ လုံးဝဥသုမိးနီအုပ်စုဝင်ဖြစ်ခဲ့တဲ့ဝန်ထမ်းတချို့ဟာ အကြောင်းအမျိုးမျိုးနဲ့ပဲ ထာဝရမီးစိမ်းအဖွဲ့ဝင်ဖြစ်သွားကြတယ်။

နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားတွေဟာ နို့ဆီခွက်ထဲမှာ ထည့်ပိတ်ခံထားရသလိုနေခဲ့ရတယ်။ နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားတွေဟာ နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားဆိုတဲ့ဂုဏ်သိက္ခာကို မထိခိုက်စေရဘဲ ပုံသဏ္ဍာန်မျိုးစုံ ရုန်းကန်ကြရင်း ချောင်ချိုလို့တော့လာပါပြီ။ ကျော်ကျော်ဝိုင်းကတော့ ဖထီးမန်းပေးခဲ့တဲ့ မူ(၄)ချက်ကို မပျက်မကွက်လိုက်နာပါတယ်။ နေ့ထူးနေ့မြတ်အခမ်းအနားတွေကို ရတဲ့ပုံစံနဲ့ မပျက်မကွက်လုပ်ခဲ့ကြတယ်။ ထောင်ကလည်း အဲဒီနေ့တွေဆိုရင် လုံခြုံရေးပိုတင်းကြပ်လို့ တပ်လှန့်ထားတာကိုလည်းတွေ့ရတယ်။ (သတိရလို့ပြောရဦးမယ်။ ၁၉၉၀၊ စက်တင်ဘာ၊ ၂၅ ရက် တိုက်ပွဲကြီးတုန်းကဆိုရင် ထောင်ဝင်းပေါ်မှာ တိုက်လေယာဉ်နှစ်စီးတောင် ဝဲထားသေးတယ်။) ဒီကြားထဲကပဲဖြစ်အောင်သေသေသပ်သပ်လုပ်ကြရတယ်။ အဆောင်မှ ထားခံရတဲ့ နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားတွေလည်း ဒီလိုပါပဲ။ ရာဇဝတ်အကျဉ်းသားတွေနဲ့ရောနေရတာဆိုတော့ ပိုပြီးကျဉ်းကျပ်လှတယ်။ သတင်းပေးတွေ၊ သူလျှိုတွေ၊ ဒလံတွေကလည်း တစ်ထောင်လုံးပြည့်နေတဲ့ကာလပေါ့။ မဟုတ်ဘဲနဲ့ သတင်းပေးခံရပြီး တိုက်ပိတ်ခံလိုက်ရတဲ့နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားတွေကလည်း များလာပေါ့။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကျော်ကျော်ဝိုင်းရဲ့အသိပညာလေ့လာရေးခရီးစဉ်တစ်ခုကို တစတစရွေ့တိုးဆောင်ရွက်နိုင်လာပါပြီ။ အပတ်စဉ် အသစ်ထွက်တဲ့ ငာနယ ဖြူတုနနု လိုသတင်းမဂ္ဂဇင်းတွေကိုတောင် ပုံမှန်ရအောင်ဖန်တီးလာနိုင်ပါပြီ။ လုံခြုံရေးကတော့ အထူးဂရုတစိုက်နဲ့သတိထားရပါတယ်။

ဆန္ဒရှိ/မရှိဆိုတာက ပိုအရေးကြီးပြန်တော့တယ်။ ကျော်ကျော်ဝိုင်း အဖြေကရှင်းပါတယ်။

နိုင်ငံရေးဆက်လုပ်ရန်ဆန္ဒရှိပါသည်။

- ၅ -

နဝတရဲ့ အမိန့်ကြေငြာချက်အမှတ်(၁၁/၉၂)ကဆိုတယ်။ “နိုင်ငံတော်လုံခြုံရေးကို ထိခိုက်ဖွယ်ရာအကြောင်းမရှိသူများအား အမြန်ပြန်လည်လွှတ်ပေးမည်”တဲ့။

စင်ပြိုင်အစိုးရဖွဲ့ဖို့ကြံစည်တယ်ဆိုပြီး စွပ်စွဲထောင်ချခံထားရတဲ့ NLD အမတ်တွေ၊ နိုင်ငံရေးပါတီကတာဝန်ရှိသူတွေ၊ ကျောင်းသားခေါင်းဆောင်တွေကို စစ်ထောက်လှမ်းရေးတာဝန်ရှိသူဗိုလ်မှူးက (၁၁/၉၂)အကြောင်းကိုရှင်းပြတယ်။ နားထောင်နေသူ နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသား(၄၀)ကျော်လောက်ဟာ သူပြောပြနေတဲ့အကြောင်းအရာဆယ်ခုကို အဖြေပေးဖို့ရှိတယ်။

ကျော်ကျော်ဝိုင်းက မေးခွန်းစာရွက်ကိုကြည့်ရင်းပြုံးမိတယ်။ ၁၉၈၉ တုန်းကလည်း ဒီလိုမေးခွန်းမျိုး(၁၂)ခုကို ဖြေခဲ့ရဖူးတယ်။ ပုံစံတူတွေပါပဲ။ ဒီမေးခွန်းတွေထဲမှာ အဓိကအကျဆုံးမေးခွန်းနှစ်ခုကို အတွေ့အကြုံအရ ကျော်ကျော်ဝိုင်းသိနေပါတယ်။

- * နဝတလူကြီးများအပေါ် သဘောထား
 - * နိုင်ငံရေးဆက်လုပ်ရန် ဆန္ဒရှိ/မရှိ
- တို့ပဲဖြစ်တယ်။ အဲဒီနှစ်ခုမှာတောင် နိုင်ငံရေးဆက်လုပ်ရန်

ဒီစာမေးပွဲမှာ . . . ။

လွတ်မြောက်သူတွေလည်းရှိပါတယ်။

ကျော်ကျော်ဝိုင်းကို ဒုတိယအကြိမ် မေးခွန်းလာမေးပါသေးတယ်။ ပြောင်းလဲခြင်းမရှိတဲ့အတွက် လွတ်မပေးခဲ့ဘူး။ ကျော်ကျော်ဝိုင်းဘဝမှာ တိုးတက်ခိုင်မာလာတဲ့ ယုံကြည်ချက်ပြုယှဉ်တစ်ခုအဖြစ် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသတိထားမိခဲ့တယ်။ နိုင်ငံရေးလုပ်ဆောင်ချက်တွေအပေါ်မှာ မတွေ့ဝေတော့ဘူးလို့လက်ခံလာတယ်။ အသက်(၂၀) ကျော်လေးနဲ့ ထောင်ကျလာတဲ့လူငယ်တစ်ယောက်မှာ စိတ်ကူးအိပ်မက်တွေအများကြီးရှိမှာသေချာတယ်။ အများကြီးလွင့်ပစ်ခဲ့ရတဲ့ လွတ်လပ်မှုတွေကိုတမ်းတမိမှာလည်း မလွဲဘူး။ ဒါပေမဲ့ လွတ်လပ်မှုအစစ်အမှန်တရားပေါ်မှာ ကျော်ကျော်ဝိုင်းမျက်လုံးတွေက ထိုးဖောက်မြင်တွေ့နေပြီ။

မွေးရာပါမျက်လုံးတွေ၊ ပါးစပ်တွေ၊ လက်တွေ၊ သဘောတရားက ခွင့်ပြုထားတဲ့အတိုင်း လွတ်လပ်ခွင့်ရှိရမယ်။ ဘယ်သူ့ကို ဘယ်ကအမိန့်နဲ့ချုပ်ကိုင်ခွင့်မရှိဘူး။

လွတ်လပ်ခြင်း၊ ညီမျှခြင်း၊ ချစ်ကြည်ခြင်း။ ဒီလောကပါလ

တရားတွေကို မူရင်းအတိုင်းပဲ လက်ခံကျင့်သုံးချင်တဲ့ ကျော်ကျော်ဝိုင်းဖြစ်လာပြီ။ အတုအယောင်လွတ်လပ်မှုတွေကို စိတ်ပျက်ငြီးငွေ့လာပုံပဲ။

“ငါဟာ လွတ်လပ်မှုတိုက်ပွဲဝင်သူတစ်ယောက် တကယ်ဖြစ်ပြီလား။”

ကျော်ကျော်ဝိုင်း ကိုယ့်ဘာသာအကြိမ်ကြိမ်မေးခွန်းထုတ်မိတယ်။ ထောင်ထဲမှာ လွတ်လပ်မှုတိုက်ပွဲဝင်သူတစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ လေ့လာမှုတွေက တော်တော်လေးပြည့်စုံခဲ့တယ်။ ဒီမိုကရေစီနဲ့လူ့အခွင့်အရေးဘာသာရပ်စာအုပ်တွေ၊ ဆိုရှယ်လစ်ကွန်မြူနစ်စတဲ့ နိုင်ငံရေး ဘာသာရပ်စာအုပ်တွေကို ခိုးဝှက်သွင်းယူပြီး လေ့လာဆွေးနွေးကြပေတော့ ပိုပြီးသိမြင်လာကြတယ်။ ဆရာအောင်ဝင့်ရဲ့ သတင်းစာသင်တန်း၊ ဆရာဦးဌေးအောင်ရဲ့ အင်္ဂလိပ်စာသင်တန်းတွေဟာလည်း လူငယ်တွေအတွက် အကျိုးတွေဖြစ်ခဲ့ရတယ်။

အဘဝတီလို့ခေါ်တဲ့ အန်ကယ်ဦးဝင်းတင်ကိုတော့ ကျော်ကျော်ဝိုင်းအတော့်ကိုသဘောကျတယ်။ လူပျိုကြီး။ အသက်(၆၀)ကျော်။ သတင်းစာ အယ်ဒီတာချုပ်ဟောင်း။ အမျိုးသားဒီမိုကရေစီအဖွဲ့ချုပ်ရဲ့အတွင်းရေးမှူးအဖွဲ့ဝင်။ ထောင်သက်ကလည်း မနည်းတော့ဘူး။ နိုင်ငံတကာလှည့်လည်သွားလာခဲ့ဖူးတယ်။ အတွေ့အကြုံစုံတဲ့အလျှောက် လူငယ်တွေနဲ့စကားပြောရတာ ဝါသနာပါတယ်။ အထူးသဖြင့် ကျော်ကျော်ဝိုင်းနဲ့တော့ တူဝရီးအရင်းတွေပမာ ပွင့်လင်းလှတယ်။

အဘဝတီက အူကျလို့ခွဲစိတ်ရပြီး ထောင်ဆေးရုံကိုရောက်နေချိန် ကျော်ကျော်ဝိုင်းကလည်း အစာအဆိပ်သင့်နဲ့ ဆေးရုံရောက်သွားသေးတယ်။ အကြောဆေးသွင်းခံထားတဲ့ကျော်ကျော်ဝိုင်းက ညည်းညူခဲ့ဖူးတယ်။

“အဘရေ - ပုရွက်ဆိတ်တွေကိုက်တယ်ဗျ... ကျောကုန်း
အောက်မှာ ကျွန်တော်လှုပ်လို့မရဘူး”

အဘဝတီက မျက်မှန်လေးတစ်စင်းစမ်းနဲ့ ပုရွက်ဆိတ်တစ်
ကောင်ချင်းရှာပြီးဖယ်ပေးတယ်။ ဒီလိုပဲ တိုက်ထဲမှာလည်း ချစ်စရာ
ကောင်းတယ်။ သူ့အတွက်ဝန်ထုပ်တစ်ခုပိုနေမှာကို စိုးရိမ်တတ်တယ်။
အရိုးကျိုးပေါင်းတက်လို့ လည်ပင်းမှာသားရေဒေါက်ကြီးတစ်ခု အမြဲ
လိုလိုပတ်ထားရတယ်။

“အဘရေ ကျွန်တော်တော့ရမ်းတော့မှာနော်... အင်္ဂလိ
ဆောင်းပါးတွေစရေးနေပြီ... အဘ အမှားပြင်ပေးဖို့သာ ပြင်ပေး
တော့”

အဘဝတီက စိတ်ရှည်ရှည်လုပ်ပေးတယ်။ ကျော်ကျော်ဝိုင်း
ရဲ့အင်္ဂလိပ်စာတိုးတက်မှုမှာ အဓိကကျတဲ့လူနှစ်ဦးကတော့ ဆရာ
ဦးဌေးအောင်နဲ့အဘဝတီတို့ပါပဲ။ ကျော်ကျော်ဝိုင်းတစ်ယောက်
ထောင်ပျော်လေးဖြစ်နေပါတယ်။ နိုင်ငံရေးကိုလည်း သန့်သန့်ရှင်း
ရှင်းနဲ့ချစ်တတ်လာတယ်။ အနွဲ့ထဲကအမြတ်တွေ ရလာတယ်။ မျှော်
လင့်ချက်တွေ ယုံကြည်ချက်တွေ ပိုလို့တိုးပြီးခိုင်ခံ့လာတယ်။

လင်းကင်းရဲ့ကမ္ဘာကျော်စကားဟာ ကျော်ကျော်ဝိုင်း
အတွက် လက်သုံးတစ်ခုဖြစ်လာတယ်။

“အကောင်းဆုံးကိုမျှော်လင့်ထားတယ်။ အဆိုးဆုံးအတွက်
လည်း ပြင်ဆင်ထားတယ်။”

(အိဘရာဟင်လင်ကွန်း)

ကျော်ကျော်ဝိုင်းရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကိုချုပ်ထားပေမယ့် ယုံကြည်
ချက်ဟာ လွတ်မြောက်နေတယ်။ လက်နက်ချရင်လွတ်ပေးမယ်တဲ့
လား။ ကျော်ကျော်ဝိုင်းပြုံးမိတယ်။

အော် - ကြွကြွပါလူကြီးမင်းတို့

ဩရသ စာပေ

စစ်နှုံးနေစဉ် အနိုင်ကျင့်မယ်
သတင်းကောင်းတွေပါပုံရတယ်
ကြိုပြီးတော့ပြောထားမယ်
မျက်ကန်းတစ်ယောက်ဟာ
အလင်းတန်ဖိုးပိုသိတာကြောင့်
ကမ္ဘာကြီးနဲ့မိတ်ဆက်ပေးပါ။

စိတ်ကြွင်း(အနောက်မြောက်အရပ်တိုင်းစကြဝဠာ)

- ၁ -

အဝင်ရှိရင်အထွက်ရှိတယ်
သစ္စာတရားကိုကိုင်ပြီးဝင်ခဲ့တဲ့နောက်
သစ္စာတရားကိုကိုင်ပြီးပြန်ထွက်ကြတယ်။
ဟိုမှာကျောချထွက်သွားသူတွေ...
အဲဒါသူရဲကောင်းတွေပေါ့...
ဟောဟိုမှာ
လက်နက်ချထွက်သွားသူတွေ
နိုင်သလောက်ဝန်ထမ်းခဲ့ကြသူတွေပေါ့
အဆုံးစွန်တစ်နေရာမှာတော့
ဖောက်ပြန်ထွက်ပေါက်ရွာသူတွေ
မတတ်သာလို့ဖြစ်ကုန်ကြပေါ့။
အကောင်းအမြင်အတွေးတွေနဲ့
ကိုယ့်ဘာသာဆန်းစစ်ကြည့်တယ်။
ဘယ်သူတွေဘယ်လိုကွေ့ကောက်သွားလည်း

ဩရသ စာပေ

ဝဲဩဃမှာ တေးသံပြိုင်လို့

၁၈၁

သူတို့ဖြောင့်ခဲ့ဖူးပါလားလို့
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုမကွေ့ကောက်အောင်
ဆုံးမနေတော့တယ်။
ငွေခတ်တဲ့ပွဲ...
တစ်ဖက်နဲ့တစ်ဖက်
ချေမှုန်းလို့အဖြေမထွက်ဘူး
သေချာတာတော့ရှိတယ်
အားလျော့သူရုံးစတမ်းပဲ။
ဓမ္မဘက်တော်သားလို့ကြွေးကြော်ပြီးမှ
ပြန်လှည့်စရာ ဖောင်မထားခဲ့တော့ဘူး
အဓမ္မရဲ့ရက်စက်မှုကို
မေတ္တာနဲ့အနိုင်ယူပစ်မယ်။
ပစ်ချရက်တဲ့ကျည်ဆံကို
သေသေချာချာစိုက်ကြည့်ရင်း
သေပြလိုက်မယ်
ဒါပေမဲ့...
သူရဲကောင်းစာရင်းမသွင်းကြပါနဲ့
လုပ်သင့်တာကိုလုပ်သွားသူပါ
တာဝန်သိဖို့ကြိုးစားသူ
လူထဲကလူတစ်ယောက်ပါ။

တစ်ခုတော့ရှင်းရှင်းပြောစရာရှိတယ်။ ရန်ကုန်အင်းစိန် ထောင်ထက် သာယာဝတီထောင်က အများကြီးသာလွန်တယ်။ ဝန်ထမ်းတွေကအစ တောသူတောင်သားတွေ၊ အခြားအမှုတွေကလည်း တောသူတောင်သားတွေဆိုတော့ ရန်ကုန်လောက်မကောက်ကျစ်ကြဘူး။ အခွင့်အရေးကျတော့လည်း တစ်နေကုန်နီးပါး တိုက်ခန်းတံခါးတွေဖွင့်ပေးထားတယ်။ ဒီလိုအခွင့်အရေးရတာကတော့ အရင်နေထိုင်ခဲ့တဲ့ နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားတွေရဲ့ တိုက်ပွဲကျေးဇူးတွေလည်းပါတယ်။ ဟုတ်ပါရဲ့။ ထောင်အသီးသီးမှာ ပုံစံမျိုးစုံနဲ့နှိပ်ကွပ်ခံထားရတဲ့ နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားတွေဟာ ညီညွတ်မှုနဲ့အာခံနိုင်ခဲ့ကြတာကြောင့် သူတို့ အလွန်အကျွံမရက်စက်နိုင်ကြတာကိုးလို့ ကျော်ကျော်ဝိုင်းမှတ်ချက်ချမိတယ်။

သာယာဝတီထောင်က သိပ်မကြီးပေမယ့် အဆောက်အဦတွေတော့များသားရယ်။ နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားတွေလည်း တော်တော်ရောက်နေကြပြီ။ ကျော်ကျော်ဝိုင်းအတွက်ကတော့ ဘယ်ထောင်ရောက်ရောက် မိတ်ဆွေတွေအပြည့်ရှိနေတယ်။ သာယာဝတီမှာလည်း လုပ်ဖော်တိုင်ဖက်တွေ၊ မဟာမိတ်တွေ၊ သိက္ခာမီးဖူးသူတွေ၊ မျက်မှန်းတန်းမိသူတွေ၊ နာမည်အရကြားဖူးသူတွေ စလို့ပဲ။ ဘာမှအားငယ်စရာမရှိဘူး။

သီးသန့်တိုက်ကို (က)ဆောင်နဲ့(ခ)ဆောင်လို့ခွဲထားတယ်။ တစ်ဆောင်နဲ့တစ်ဆောင်ကူးလို့ရတယ်။ (အရင်ကတော့ တံခါးပိတ်ထားပြီး ကူးခွင့်မပေးဘူးလို့သိရတယ်။) ကျော်ကျော်ဝိုင်းက သီးသန့်(က)တိုက်။ ကိုမျိုးက သီးသန့်(ခ)တိုက်မှာနေရတယ်။ မနက်မိုးလင်းတယ်ဆိုရင်ပဲ သီးသန့်(ခ)တိုက်ရဲ့ အုတ်နံရံဘေး ကစားကွင်းလေးမှာ ကျော်ကျော်ဝိုင်းနဲ့ကိုမျိုးမြင့်တို့ လမ်းလျှောက်ဖြစ်ကြတယ်။ ကိုမျိုးမြင့်ကစပြီး မေးခွန်းတွေထုတ်တယ်။

- J -

“ပုံစံ”

မနက်လူဦးရေစစ်ဆေးတဲ့ တန်းစီထိုင်ပွဲစပါပြီ။ ကြားတဲ့ အသံပေါ်မှာရှုမှတ်ရင်း ကျော်ကျော်ဝိုင်းတရားထိုင်နေပါတယ်။ နာမည်ဆိုးနဲ့ကျော်ကြားလှတဲ့ သာယာဝတီအကျဉ်းထောင်တိုက်ခန်းတွေမှာ ကျော်ကျော်ဝိုင်းရောက်နေတာပါ။ တရားထိုင်နေတဲ့ကျော်ကျော်ဝိုင်းရဲ့အနေအထားဟာ သံတံခါးဘက်ကိုပဲ မျက်နှာမူထားတဲ့ အတွက် ထောင်ပုံစံကို မပျက်ကွက်တာကြောင့် လူစစ်တဲ့ဝန်ထမ်းက ဘာမှပြောလေ့မရှိပါဘူး။ ထောင်သမ္မာရှိတဲ့ ကျော်ကျော်ဝိုင်းကလည်း ဝန်ထမ်းရဲ့တာဝန်ကို အနှောင့်အယှက်မပေးမိအောင်ထိုင်နေခဲ့တာပါ။

တကယ်တော့ သာယာဝတီထောင်ဆိုတာ တကယ်ဆိုးခဲ့တာပါ။ ထောင်တာဝန်ခံအရာရှိတွေပေါ်မူတည်ပြီး ရင်နာစရာဇာတ်လမ်းတွေ အများကြီးရှိခဲ့ပါတယ်။ ထီးလင်းလွတ်တော်ကိုယ်စားလှယ်ဦးစောဝင်းကွယ်လွန်ခဲ့တဲ့ ထောင်ဆေးရုံကြီးကို ကျော်ကျော်ဝိုင်းဘေးတိုက်မြင်ရပါတယ်။ ကျော်ကျော်ဝိုင်းတို့နေထိုင်ရာ သီးသန့်တိုက်နဲ့ ဆေးရုံဝင်းက ကပ်လျက်ဖြစ်ပါတယ်။

“ခင်ဗျားထောင်မကြီးဘက်ရွှေခဲလိုက်ရတော့ အဲဒီမှာ တော်တော်နှိပ်ကွပ်ခဲရသေးလား”

ကျော်ကျော်ဝိုင်းက သမရိုးကျပဲဖြေတယ်။

“ဒီလိုပါပဲ ကိုမျိုးရာ. . . (၂)တိုက်ဆိုတော့ နည်းနည်းတော့ ကြပ်တာပေါ့. . . ပထမတော့ ရိုက်ချင်ပုတ်ချင်သေးတယ်. . . ကျွန်တော်ကအချဉ်မဟုတ်ဘူး. . . အခုမှထောင်ကျဖူးတာမဟုတ်ဘူးလို့ ပြန်ပြောတော့ နည်းနည်းနောက်ဆုတ်သွားတယ်. . . နောက်ပြီး ထောင်ဝန်ထမ်းတွေတချို့က ကျွန်တော်ပထမတစ်ခေါက်မှာရင်းနှီးခဲ့တဲ့ကောင်တွေဆိုတော့ နည်းနည်းအထာထားတယ်ပေါ့ဗျာ. . . စားလို့ရတဲ့ကောင်ဆိုရင်တော့ ဆွဲစားပစ်မှာသေချာတယ်”

ကိုမျိုးမြင့် ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်တယ်။ ထောင်ရဲ့သဘောတရားတစ်ခုကို ဝါရင့်တွေကသဘောပေါက်ကြတယ်။ ‘ကျားကို ကျားလို ဆက်ဆံ၊ နွားကိုနွားလိုဆက်ဆံ’ဆိုတဲ့ ထောင်အရာရှိတွေရဲ့မူဝါဒဟာ လူသားမဆန် သိပ်ကိုဆိုးဝါးလှပါတယ်။

တကယ်တော့ ကိုမျိုးမြင့်နဲ့ကျော်ကျော်ဝိုင်းတို့ကွဲသွားကြတာ နှစ်နှစ်နီးပါးရှိပါပြီ။ ကျော်ကျော်ဝိုင်းတို့(အင်းစိန်)သီးသန့်ထောင်ကြီးအပေါ်စည်းကမ်းအသစ်တွေကို ထောင်ပိုင်အသစ်ကပြောင်းလဲသတ်မှတ်ရာက ထိပ်တိုက်ပြဿနာတွေ စခဲ့တာပါ။ ပြင်ပနိုင်ငံရေးအခြေအနေပေါ်မူတည်ပြီး စစ်ထောက်လှမ်းရေး(ထောင်ကိုတွဲဖက်အုပ်ချုပ်နေသူ)က အလျှော့ပေးခဲ့ပါတယ်။ ရက်ပိုင်းအတွင်းမှာပဲ ကျော်ကျော်ဝိုင်းကို ‘ထောင်ရဲ့လျှို့ဝှက်ချက်တွေ ပြင်ပသို့ခိုးထုတ်တယ်လို့ သံသယရှိကြောင်း’အကြောင်းပြပြီး ‘ထောင်မကြီး’ဘက်ကိုရွှေ့ပြောင်းနှိပ်ကွပ်ခဲ့တာပါ။ အဓိကလိုရင်းကတော့ ကိုမျိုးမြင့်နဲ့ကျော်ကျော်ဝိုင်းကို အတူမထားလိုတာကြောင့်ဖြစ်ပါတယ်။ သီးသန့်ထောင်ကျွန်းတိုက်ကိုလည်း လျှို့ဝှက်ချက်များဖောက်ခွဲရာ နယ်မြေအဖြစ်

သတ်မှတ်ပြီး လုံခြုံရေးအထူးတင်းကြပ်လိုက်ပါတယ်။ အတွေ့အကြုံရှိတဲ့ကိုမျိုးမြင့်က ထပ်ခဲသဘောပေါက်လိုက်ပါပြီ။ နိုင်ရာနဲ့ကိုင်ပြီဆိုပေမယ့် ဆက်မတိုးနိုင်အောင်ကြိုကန်ထားဖို့လိုတာကြောင့် သက်ဆိုင်ရာအာဏာပိုင်တွေနဲ့တွေ့ဆုံပြီး ကျော်ကျော်ဝိုင်းကိုရွှေ့ပြောင်းမှု၊ လုံခြုံရေးတင်းကြပ်မှုတို့အပေါ် မကျေနပ်ကြောင်းပြောဆိုခဲ့ပါတယ်။ သက်ဆိုင်ရာတွေကလည်း ထုံးစံအတိုင်း ကျော်ကျော်ဝိုင်းတစ်ဦးတည်းရဲ့ပြဿနာဖြစ်ကြောင်း၊ သူတို့လည်းမတတ်နိုင်ကြောင်း၊ ဒီမှာရှိတဲ့လိုအပ်ချက်ကို အတတ်နိုင်ဆုံးဖြည့်ဆည်းပေးမှာဖြစ်ကြောင်း ပြန်ဖြေကြားခဲ့ပါတယ်။ ကိုမျိုးမြင့်တို့ကလည်း လိုအပ်ရင် အစာငတ်ခံတိုက်ပွဲဝင်ဖို့အထိ ပြင်ဆင်ထားခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျော်ကျော်ဝိုင်းနဲ့လျှို့ဝှက်အဆက်သွယ်ရခဲ့ပြီး ကျော်ကျော်ဝိုင်းက တားမြစ်ခဲ့တာကြောင့် တိုက်ပွဲအဆင့်ထိတော့မရောက်ခဲ့ပါဘူး။

ကိုမျိုးမြင့်က မေးခွန်းတစ်ခုဆီဆက်သွားပြန်ပါတယ်။

“အေး - ခင်ဗျားနဲ့မောင်ဆန်းမြင့်နဲ့တွေ့ခဲ့တဲ့အကြောင်း

ပြောဗျာ. . . ကျွန်တော်အရမ်းသိချင်တယ်”

ကျော်ကျော်ဝိုင်းအားပါးတရပြုံးလိုက်တယ်။

“ဟုတ်တယ်ဗျာ. . . ကံကြမ္မာတွေများပြောပါတယ်”

“နှစ်တိုက် ပုံစံ”

ညနေခင်းမှာ ဒီအသံလာရင် ထူးခြားတတ်တယ်။ ကျော်ကျော်ဝိုင်းပုံစံထိုင်ရင်း နားစွင့်နေမိတယ်။ ဝင်လာတဲ့သတင်းတွေက လည်း လူးပျံခါနေတော့ ဘာကိုအမိဖမ်းရမှန်းမသိတော့ဘူး။ ထောင်ဝင်စာထွက်ရင် ခေါင်းစွပ်နဲ့ မိသားစုနဲ့တွေ့ရပြန်တော့ ဘေးမှာပြောသမျှတွေရေးမှတ်တယ်။ သတင်းအတိုအစရဖို့ မနည်းဖန်တီးရတယ်။ ပထမကြားထားရတာ ၁၉၉၈၊ ဩဂုတ်လ၊ (၂၁)ရက်နောက်ဆုံးထားပြီး လွှတ်တော်ခေါ်ပါ။ မခေါ်ရင် ကိုယ့်ဘာသာခေါ်မယ်လို့ အန်တီစုကကြေငြာထားကြောင်း ခိုင်ခိုင်လုံလုံသိရတယ်။ နောက်ပိုင်းတော့ သတင်းတွေရှုပ်ထွေးနေတယ်။

ကျော်ကျော်ဝိုင်းတွေ့နေရင်း မျက်နှာချင်းဆိုင်အခန်းကို ဖွင့်သံကြားရတယ်။

“မင်းကောင်းကောင်းမွန်မွန်နေ... ဟိုဘက်ဒီဘက်ခန်းတွေနဲ့ စကားမပြောနဲ့... အဆက်အသွယ်မလုပ်နဲ့... လုပ်ရင်ထုတ်ရိုက်မယ်... တိုက်ပိတ်မယ်... ဒေါက်ခတ်မယ်”

ဒီကြိမ်းမောင်းသံတွေက ကျော်ကျော်ဝိုင်းကို ဝမ်းသာသွား

စေတယ်။ ဝမ်းသာရကောင်းလားလို့ သာမန်အရပ်သားတွေကတော့ ကျိန်ဆဲနိုင်တယ်။ တကယ်ပါ။ လူ့သစ်ရောက်လာပြီ။ လူ့သစ်ရောက်လာရင် သိချင်စရာတွေအများကြီးပါလာတတ်လို့ ဝမ်းသာတာပါ။ သူတို့ဒုက္ခကိုတော့ ဘယ်စိတ်ကောင်းပါ့မလဲ။

“အေးစေ”

ကျော်ကျော်ဝိုင်း မျက်နှာချင်းဆိုင်အခန်းဆီလှမ်းကြည့်လိုက်တယ်။ တစ်ဖက်လူက ခေါင်းလေးကိုငုံထားတယ်။ ကျော်ကျော်ဝိုင်း စိတ်တဒင်္ဂလှုပ်ရှားသွားတယ်။ ပြီးတော့ တိုးတိုးလေးလှမ်းခေါ်လိုက်တယ်။

“ဟင် ဆန်းမြင့်”

တစ်ဖက်လူ ဆတ်ခနဲခေါင်းမော့လာပြီး အံ့ဩဝမ်းသာသွားတယ်။

“ကိုကျော်... အစ်ကို”

ကျော်ကျော်ဝိုင်းက လက်ကာပြပြီး လက်မထောင်ပြတယ်။ ‘ခဏနေဦး အေးဆေးပါ’ဆိုတဲ့အဓိပ္ပာယ်ပါ။ မောင်ဆန်းမြင့်ကလည်း ပါးနပ်မှုရှိပါတယ်။ ကျော်ကျော်ဝိုင်းဆီက လေ့လာထားခဲ့တဲ့အတွက် အခုသူ့ရောက်နေတဲ့တိုက်ဖွဲ့စည်းပုံကိုပါ အလွတ်ရနေပါပြီ။ ထမင်းစားချိန်ရောက်တော့ ကျော်ကျော်ဝိုင်းစတင်လှုပ်ရှားလာပါပြီ။ ထမင်းလာဝေတဲ့ ထားဝယ်သားကိုအောင်ရှိန်ကို တိုးတိုးလေးပြောပြီး အထုတ်တစ်ထုတ်ထည့်ပေးလိုက်တယ်။

“ရှေ့ခန်းမှာ ကျွန်တော့်ညီရောက်နေတယ်... ဒီဟင်းထုပ်လေး သူ့ကိုပေးလိုက်”

ကိုအောင်ရှိန်က ဘာမှမပြောဘဲ အထုပ်ကလေးကို သူ့ဝေနေတဲ့ထမင်းပုံးကြီးထဲထည့်ပြီး ထမင်းတွေနဲ့ဖုံးလိုက်တယ်။

“ဟိတ်ကောင်လေး မန်းယုမယ်”

ကျော်ကျော်ဝိုင်းလှမ်းကြည့်နေတယ်။ ကိုအောင်ရှိန်ရဲ့ကျွမ်းကျင်မှုနဲ့ ဟင်းထုပ်ကလေးရောက်သွားပါပြီ။ စောင့်ကြည့်နေတဲ့ဝန်ထမ်းက အခုမှရောက်လာပြီး ကျော်ကျော်ဝိုင်းကိုပြောတယ်။

“ခင်ဗျားတို့ဘာမှသွားပြီး မဆက်သွယ်ပါနဲ့ဗျာ့ . . . သိသွားရင် ကျွန်တော်မျိုးကန်းသွားလိမ့်မယ်”

ကျော်ကျော်ဝိုင်းက ခေါင်းညိတ်ပြီးပြောတယ်။

“စိတ်ချပါ ကိုတင်ရှိန်ရာ . . . ကိုယ့်ကိစ္စနဲ့ကိုယ်ရောက်လာကြတာပဲဗျာ့ . . . ခင်ဗျားကိုဒုက္ခမပေးပါဘူး”

တပ်ကြပ်ကိုတင်ရှိန်က ခေါင်းကုတ်ပြီးပြောလာပြန်တယ်။

“ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော်က ပြောစရာမလိုပါဘူးဗျာ့ . . . သိတဲ့အတိုင်းပဲ . . . ဆင်ကြီးက သေးပေါက်ချရုံနဲ့ ကျွန်တော်တို့လိုပုရွက်ဆိတ်တွေက ပင်လယ်ကြီးဝေသွားတယ် . . . အဲဒါပဲဗျာ့”

ကျော်ကျော်ဝိုင်းစာနာမိပါတယ်။ အကျဉ်းဦးစီးဝန်ထမ်းတွေရဲ့သဘောထားတွေဟာ နှစ်ကြာတာနဲ့အမျှ ပြောင်းလဲလာတာတော့သေချာပါတယ်။ အရာရှိနဲ့သာမန်ဝန်ထမ်းတွေကြားမှာ ကွာဟချက်တွေ တော်တော်ကြီးမားနေတာကို ထင်ထင်ရှားရှားတွေ့နေကြရတယ်။ စိတ်တော့မကောင်းစရာပါ။ နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားတချို့ကိုကူညီမိလို့ ထောင်ချခံလိုက်ရတဲ့ဝန်ထမ်းတွေတောင်များလာပါတယ်။ မြောက်ကြွကြွနဲ့နှိပ်ကွပ်ချင်တဲ့ဝန်ထမ်းတွေကလည်း အများကြီးရှိနေဆဲပါပဲ။

ကျော်ကျော်ဝိုင်းအချိန်စောင့်နေတယ်။

ညရုစ်နာရီလောက်မှ ထောင်ပိတ်သံချောင်းခေါက်တယ်။ ညဘက်ကင်းစောင့်ဝင်လာတဲ့ဝန်ထမ်းလေးကိုလှမ်းခေါ်ပြီး အကျိုးအကြောင်းပြောပြတယ်။

ဝန်ထမ်းလေးကလည်း အခြေအနေကိုရှင်းပြတယ်။

“အစ်ကို့ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ အပ်တွေထားထားတာနော် . . . ချွန်သလားမမေးနဲ့ . . . အခုရောက်လာတဲ့လူကိုလည်း တမင်သူတို့ရှေ့မှာထားတာ . . . ကျွန်တော်သွားကပ်လိုက်တာနဲ့ မနက်ဆိုရင် သေချာပေါက်ထောင်ပိုင်ရုံးတက်ရမှာ . . . ခဏလေးသည်းညည်းခံပါဦးအစ်ကိုရာ”

ဟုတ်တော့ဟုတ်တယ်။ ကျော်ကျော်ဝိုင်းဒီကိုရောက်ကတည်းက စောင့်ကြည့်ခံနေရတာ။ ဘေးတစ်ဖက်စီ အခန်းတွေမှာ အမြဲဆင်းအကျဉ်းသားတွေရှိတယ်။ ထောင်မှူးကြီးရဲ့လူယုံတွေ။ ထောင်ဝင်စာထွက်ရင်တောင် ကျော်ကျော်ဝိုင်းပြောသလို ဝန်ထမ်းက လိုက်ရေးရဲ့လားဆိုတာ အဲဒီအမြဲဆင်းတွေနဲ့တန်ပြန်စောင့်ကြည့်ခိုင်းတယ်။ ဝန်ထမ်းကပြန်ကြောက်ရတဲ့ အကျဉ်းသားအရာရှိတွေပါ။

ကျော်ကျော်ဝိုင်းက ပါးပါးနပ်နပ်ဆက်ဆံပြီး အဲဒီအမြဲဆင်းတွေကို တောက်တိုမယ်ရခိုင်းရအောင်သိမ်းသွင်းတယ်။ သူတို့ကလည်း ဒီလောက်တော့လုပ်ပေးတယ်။ ထောင်အရာရှိတွေကလည်း အဆက်အသွယ်လုပ်တဲ့ကိစ္စကလွဲလို့ လိုအပ်တဲ့ကိစ္စတွေလုပ်ပေးရမယ်လို့ ညွှန်ကြားထားပုံရတယ်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် အဆက်သွယ်အလုပ်တွေကို ပုံသဏ္ဍာန်မျိုးစုံနဲ့ခိုင်းကြည့်ရတာပါပဲ။

ကျော်ကျော်ဝိုင်းက ဝန်ထမ်းလေးကိုထပ်ပြီးအပူကပ်တယ်။

“ဆေးလိပ်မီးပေးရင်းနဲ့ သွားပြောကွာ . . . ညသန်းခေါင်လောက်ကျရင် လာခဲ့မယ်လို့ . . . သူ့အိမ်ကိုဘာမှာချင်လဲ မှာပါလို့ပြော . . . ညသန်းခေါင်လောက်မှ မင်းထပ်သွားပြီး သူ့မှာတာတွေကို ငါ့ဆီပြန်ပြော”

ဝန်ထမ်းလေးက စဉ်းစားနေတယ်။ ကျော်ကျော်ဝိုင်းက မောင်ဆန်းမြင့်အခန်းကိုလှမ်းကြည့်ရင်း စကားမပြောဖို့လက်ကာပြထားတယ်။ ဘေးဘက်နှစ်ခန်းကိုလက်ညှိုးထိုးပြပြီး သတိထားဆိုတဲ့

လက်သရုပ်ပြမှုတွေကိုလုပ်တယ်။ ဒီလိုမျိုးနီးလျက်နဲ့ဝေးရတဲ့ဖြစ်စဉ်တွေများခဲ့ပါပြီ။ စကားလှမ်းပြောတော့ ဘာဖြစ်မလဲကွာလို့ မေးစရာရှိတယ်။ ရပါတယ်။ ဘာမှတော့အရေးမယူဘူး။ လူချင်းခွဲထုတ်ပစ်လိုက်တာတော့ လုပ်ပါလိမ့်မယ်။ ဒါဆို တကယ်ဝေးသွားတတ်ပါတယ်။ အခုကျော်ကျော်ဝိုင်းလိုချင်တဲ့အနေအထားက မောင်ဆန်းမြင့်ကို ဒီနေရာမှာပဲရေရှည်ဘယ်လိုကူညီနိုင်မလဲဆိုတာပါ။

ဝန်ထမ်းလေး ရုတ်တရက်ထအော်လိုက်တယ်။

“ဟေ့ - ဟိုဘက်စောက်သံတွေ ကျယ်လှချည်လား... တိုးတိုးလုပ်ကွ... ပြစ်ဒဏ်ကောင်တွေတော့ ထုတ်ရိုက်ပစ်လိုက်ဦးမယ်”

ထောင်သမ္မာကိုပြလိုက်တာပါ။ နှစ်တိုက်မှာ ပြဿနာတွေများတယ်။ အဆောင်က ရာဇဝတ်သားဖြစ်ဒဏ်သင့်သူတွေကိုလည်း ဒီမှာပဲတိုက်ပိတ်တယ်။ လုံခြုံရေးတင်းကျပ်လိုတဲ့ ၅/ညတွေကိုလည်း ဒီမှာကြားညှပ်လာထားတယ်။ (ပြစ်ဒဏ်တစ်မျိုးပေါ့။) အရေးကြီးနိုင်ငံရေးအချုပ်သစ်တွေကိုလည်း နှစ်တိုက်မှာလာပိတ်တယ်။ ဒီတော့တာဝန်ကျသူတွေက ရောသောပေါသောသိမ်းကျုံးဟောက်ဟမ်းပစ်ရတယ်။ အနီးကပ်ဆက်ဆံရေးကျတော့မှ ၅/ညကိုတစ်မျိုး ရာဇဝတ်ပြစ်ဒဏ်ကိုတစ်မျိုး ခွဲပြီးဆက်ဆံရပြန်တယ်။

ဟိန်းဟောက်သံကြောင့် တိုက်ကငြိမ်ကျသွားတယ်။ မောင်ဆန်းမြင့်လည်း ဝန်ထမ်းကို အာရုံစိုက်ပြီးကြည့်နေတယ်။ ကျော်ကျော်ဝိုင်းကတော့ ရိုးနေပြီမို့ မောင်ဆန်းမြင့်ကို ပြုံးပြီးလက်ခါပြတယ်။ အေးဆေးပါဆိုတဲ့သဘောပေါ့။ ဝန်ထမ်းလေးက ကျော်ကျော်ဝိုင်းကိုလှည့်ပြီး လက်အမှုအရာပြတယ်။ ဖြစ်ချင်တာတွေရေးထားဆိုတဲ့အထာပါ။ ပြီးတော့ သူ့ရဲ့ပြဇာတ်ကိုသူဆက်ကတယ်။

“မင်းတို့ဘာကောင်တွေလဲဟင်... ဒါပြစ်ဒဏ်တိုက်ကွ နားလည်လား... ဟေ့ကောင်အမြဲဆင်းတွေ... မင်းတို့ပြောမထားဘူး

လား... မင်းတို့ကိုပါ ရုံးတင်ပြီးဒေါက်ခတ်ပစ်မယ်”

ဝန်ထမ်းလေးက လက်ကိုင်တုတ်ကြီးတဝင့်ဝင့်နဲ့ ခေါက်တုန့် ခေါက်ပြန်လျှောက်ရင်း ကြိမ်းဝါးနေပါတယ်။ ကျော်ကျော်ဝိုင်းစာကို အမြန်ရေးနေတယ်။ ပြီးလောက်တဲ့အချိန်မှာ ဝန်ထမ်းလေးရောက်လာတယ်။ ပါးစပ်ကဆဲဆိုကြိမ်းမောင်းသံမပြတ်ဘူး။

“ဘာလဲကွ... မထီလေးစားနဲ့... စောက်စည်းကမ်းမရှိမလုပ်နဲ့... ဘယ်ကောင်လဲ ရယ်နေတာ... အေး မင်းတို့ကိုပုံစံပေးထားဦးမယ်... ပုံစံ... ခေါင်းတွေငဲ့ထား... မလှုပ်နဲ့”

ဝန်ထမ်းလေးပွဲကြမ်းနေပါတယ်။ ပုံစံပေးတဲ့အတွက် အမြဲဆင်းတွေပါခေါင်းငဲ့ထိုင်မထိုင်သွားကြည့်ပြီး ကျော်ကျော်ဝိုင်းဆီရောက်လာတယ်။ စာကိုယူလိုက်တယ်။

“ဟိုလူ... အသစ်ရောက်တဲ့လူ”

မောင်ဆန်းမြင့်မော့ကြည့်လိုက်တော့ ဝန်ထမ်းလေးက မျက်စိမှိတ်ပြီး စာကိုထိုးပေးလိုက်တယ်။ ပြီးမှဆက်ဟောက်တယ်။

“ပုံစံကိုနားမလည်ဘူးလား... ထုတ်ရိုက်ပစ်ရမလား ဘာကောင်လဲ”

ပြောရင်းဆိုရင်း မျက်နှာချင်းဆိုင်အမြဲဆင်းအခန်းဘက်ကို သွားတယ်။

“ဟေ့ကောင် ပြောင်ကြီး... မင်းတို့ပုံစံသင်မပေးထားဘူးလား”

ပြောင်ကြီးကခေါင်းဖော်ပြီး တိုးတိုးလေးပြောတယ်။

“ဆရာ - အဲဒါထောက်လှမ်းရေးလာထားတဲ့ ၅/ည... သွားမရိုက်နဲ့... ပြဿနာတွေရှုပ်ကုန်မယ်... ကျွန်တော်တို့လည်း ဘာမှလုပ်လို့မရဘူး”

ဝန်ထမ်းလေးက မသိသလိုလိုနဲ့ဆက်ပြီးပြဿနာလုပ်နေ

တယ်။

“ဘာဆိုလဲကွ... ထောင်စည်းကမ်းကိုတော့ လိုက်နာရမှာပေါ့ကွ... ပြောတော့ပြောရမှာပေါ့”

အမြဲဆင်းတန်းစီး(အမြဲဆင်းများ၏ခေါင်းဆောင်)ပြောင်ကြီးက လေသံတိုးတိုးလေးနဲ့ဆက်ပြီးပြောတယ်။

“အဲဒါ ဆရာဘာသာဆရာသွားပြော... ကျွန်တော်တို့က သူ့ကိုဘယ်သူတွေဆက်သွယ်လဲဆိုတာကိုပဲ စောင့်ကြည့်ရတာ... စကားသွားပြောလို့ တစ်ခုခုငြိသွားရင် ကျွန်တော်ကားသွားမှာ... ပြီးတော့ ဒီကောင်လေးက အချဉ်မဟုတ်ဘူး... ဝင်လာတည်းက လုံးဝမကျွတ်ဘူး”

ဝန်ထမ်းလေးက စဉ်းစားဟန်နဲ့ခဏငြိမ်နေတယ်။

“အင်း - ထောင်စည်းကမ်းကိုတော့ ပြောထားရမှာပဲ... ကဲ - နှစ်တိုက်... အေး စေ... သိပ်မဆွဲကြနဲ့”

ဝန်ထမ်းလေးက မောင်ဆန်းမြင့်ဆီလျှောက်သွားပြီး အမြဲဆင်းတွေကြားအောင် လေသံကျယ်ကျယ်နဲ့ပြောတယ်။

“မင်းနာမည်ဘယ်လိုခေါ်လဲ”

“ဆန်းမြင့်”

“ဆန်းမြင့်”

ကျော်ကျော်ဝိုင်းကတော့ ဇာတ်လမ်းကိုသဘောကျနေပြီ။ မောင်ဆန်းမြင့်က ခပ်ပြတ်ပြတ်ဖြေတယ်။ ဒီလေသံကို ကျော်ကျော်ဝိုင်းကြိုက်တယ်။

“အေး - ငါကတော့ မင်းအမှုကိုမသိဘူးကွာ... ဒါပေမဲ့ ထောင်စည်းကမ်းတချို့ကို ပြောပြထားချင်တယ်... အဲဒါတော့ နားထောင်ပေး ဟုတ်လား”

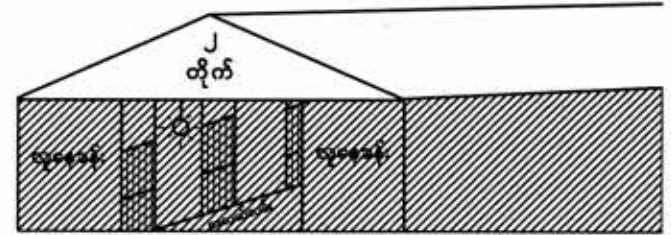
ဝန်ထမ်းလေးက ဟန်ပါပါနဲ့ ထောင်စည်းကမ်းတချို့ကို ရွတ်ပြနေတယ်။ ပုံစံအရင်ထိုင်ပေးဖို့၊ ဘေးဘီအရှေ့ခန်းတွေနဲ့

စကားမပြောဖို့၊ ဝန်ထမ်းတွေကိုရန်မစဖို့တောင် အဆစ်ပါလိုက်သေးတယ်။ ပြီးတော့ အမြဲဆင်းအခန်းဘက်ပြန်လှည့်ပြီးပြောတယ်။

“မင်းတို့ကလည်း လိုအပ်တာလုပ်ပေးလိုက်”

ဝန်ထမ်းလေးထွက်သွားပါပြီ။ ဝန်ထမ်းလေးလို့သာပြောရတယ်။ ထောင်ပေါက်ဝန်ထမ်းလေးပါ။ အဖိုး၊ အဖေ၊ အစ်ကိုတွေ အားလုံး ထောင်ဝန်ထမ်းတွေဆိုတော့ ထောင်ကျမ်းကျေလွန်းလှပါတယ်။

မောင်ဆန်းမြင့်အခန်းထဲဝင်ပြီး ကျော်ကျော်ဝိုင်းရဲ့စာကိုဖတ်ဖို့ကြိုးစားတယ်။

အပေါက်ထွက်ဖတ်ရင်တော့ မီးထိန်ထိန်ရမယ်။ ဒါပေမဲ့ ရှေ့ခန်းကလူတွေတွေ့မယ်။ ဒါကြောင့် အထဲဝင်ပြီးဖတ်ဖို့ စာခေါက်လေးကိုဖွင့်လိုက်တော့ ခဲဆံလက်တစ်ဆစ်လောက်ကိုတွေ့တယ်။ နှစ်လက်မပတ်လည်စာရွက်နှစ်ရွက်။ တစ်ရွက်ကအလွတ်။ တစ်ရွက်က ကျော်ကျော်ဝိုင်းရဲ့လက်ရေး။

မှာချင်တာ
ရေးထားည
(၁၂)နာရီယူမယ်

မောင်ဆန်းမြင့်ပြုံးတယ်။ ကျော်ကျော်ဝိုင်းဟာ အလွန်လက်ရေးဆိုးတဲ့သူမှန်းသိခဲ့တယ်။ အရေးကြီးတော့ သူ့လက်ရေးဆိုးဆိုးကို

ခပ်ကျဲကျဲရေးထားပေးတာ ကျေးဇူးတင်မိတယ်။ မောင်ဆန်းမြင့်ရေး စရာရှိတာရေးပြီး ခဲဆံကိုသေချာဝှက်တယ်။ ကျော်ကျော်ဝိုင်းပေး တဲ့စာကို ဝါးစားပစ်လိုက်တယ်။ ည(၁၂)နာရီလောက်မှာ လှုပ်ရှား မှုတွေပြီးသွားတယ်။

ရက်တွေကြာလာတော့ ထောင်ဘက်ကတင်းကြပ်တာတွေ လျော့လာတယ်။ ကျော်ကျော်ဝိုင်းရဲ့ကြိုးပမ်းမှုကြောင့် မောင်ဆန်း မြင့်နဲ့စကားပြောခွင့်ရလာတယ်။

“ပွဲကတော့ ကောင်းသွားပြီ အစ်ကိုရ”
မောင်ဆန်းမြင့်က အစချီလာတယ်။

“ဇွန်(၂၃)ရက်နေ့မှာ GS က ရာဇသံစပေးတယ်...
ဩဂုတ်(၂၁)ရက် နောက်ဆုံးထားပြီး လွှတ်တော်မခေါ်ပေးရင် ကိုယ့် အစီအစဉ်နဲ့ကိုယ်ခေါ်မယ်ပေါ့”

ကျော်ကျော်ဝိုင်းကဝင်ထောက်တယ်။ GS ဆိုတာ အန်တီစု ကိုခေါ်တာပါ။

“အေး - အဲဒီအထိ ငါတို့သိတယ်... နောက်ဝိုင်းကိုပြော”
မောင်ဆန်းမြင့်ဆက်ပြောတယ်။

“ဩဂုတ်(၂၁)ရောက်တော့ က ညောင်တုန်းဘက်မှာ ကားတားခံရပြီး သပိတ်မှောက်နေတယ်... ကျွန်တော်တို့ကလည်း ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘူး... လှည်းတန်းမှာတော့ တစ်ဖွဲ့ကဆန္ဒပြ တယ်... အဲဒီအသုတ်မှာ ကျွန်တော်တို့မဝင်သေးဘူး... လွှတ် တော်ခေါ်မပဲ ဝင်ဖို့ဆုံးဖြတ်ထားတယ်... စက်တင်ဘာ(၁၈)ရက် ကျမှ ကျွန်တော်တို့လှုပ်ရှားမှုစတယ်... ဘာလို့လဲဆိုတော့ (၁၆) ရက်နေ့မှာ တို့က လွှတ်တော်ကိုယ်စားပြုကော်မတီဖွဲ့စည်းပြီး ကြောင်း၊ လွှတ်တော်ကဲ့သို့ အာဏာရှိကြောင်းကြေငြာခဲ့တယ်... ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့က (၁၈)ရက်နေ့ကိုရွေးပြီး လွှတ်တော်ကိုယ်စားပြု

ကော်မတီကို ထောက်ခံဆန္ဒပြကြတယ်... နေရာတွေခွဲပြီးလုပ်ထား သလို ရက်တွေလည်းခွဲထားတယ်... ကျွန်တော်တို့က ပထမ အသုတ်ပဲ”

ကျော်ကျော်ဝိုင်းက စိတ်မရှည်တော့ဘဲ ဝင်မေးတယ်။
“ကုလသမဂ္ဂကဘာပြောလဲ”

“ကုလသမဂ္ဂက အသိအမှတ်ပြုလက်ခံလိုက်တယ်... ကျွန် တော်ရှောင်တိမ်းနေတဲ့ကာလမှာပဲ သတင်းရတယ်... လွှတ်တော် ကိုယ်စားပြုကော်မတီဟာ ၁၉၉၀ ရွေးကောက်ပွဲရလဒ်ရဲ့အဆင့် တစ်ခုဖြစ်တာကြောင့် အသိအမှတ်ပြုလက်ခံကြောင်း ကုလသမဂ္ဂ အထွေထွေညီလာခံကဆုံးဖြတ်တယ်... အဲဒီမှာ နအဖ တော်တော် ကြပ်သွားတယ်... ဝင်ဖမ်းလို့လည်းမရတော့ ရှုတ်ချပွဲတွေလုပ်နေ တယ်”

ကျော်ကျော်ဝိုင်းကမေးမယ်အလုပ် အမြဲဆင်းပြောင်ကြီးက လှမ်းအော်လိုက်တယ်။

“ကိုကျော်ကျော်ဝိုင်းတက်မယ်... အစ်ကိုဂန်ဖလားတွေ တစ်ခါတည်းသွင်းလိုက်ဦး”

ကျော်ကျော်ဝိုင်းရေချိုးဆင်းချိန်ပြည့်သွားပါပြီ။ နောက်နေ့ မှဆက်ရဦးမယ်။ ကျော်ကျော်ဝိုင်းက ဂန်ဖလားတွေကိုနေရာချရင်း တံခါးပိတ်နေတဲ့ပြောင်ကြီးကိုလှမ်းပြောလိုက်တယ်။

“ကိုပြောင်ကြီး - နေ့ခင်းရေဇွေးရရင် ကော်ဖီမစ်လာ သောက်ဦး... ခင်ဗျားတို့အမြဲဆင်းတွေအတွက်တော့ ညနေကျမှ ဟင်းလာယူသွား”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို”

ကျော်ကျော်ဝိုင်းတို့အဆင်ပြေပါတယ်။

စတဲ့ တိုင်းရင်းသားပါတီတွေကိုယ်စား ဦးအေးသာအောင်က အတွင်း
ရေးမှူးအနေနဲ့ပါထားတယ်... ဒီတော့ မြို့ရောတောရောက တိုင်း
ရင်းသားတွေဟာ CRPP နဲ့တစ်သဘောတည်းညီညွတ်မှုရှိတယ်ဆိုတဲ့
အဓိပ္ပာယ်ပဲ... ကုလသမဂ္ဂကလည်း လက်ခံတယ်ဆိုတော့ ပြည်
တွင်းပြည်ပချိတ်ဆက်မိနေတယ်... ဒါပေမဲ့ မောင်ဆန်းမြင့်ကတော့
အိန္ဒိယ၊ တရုတ်နဲ့အာဆီယံတွေကို သဘောမကျဘူး... ကုလသမဂ္ဂ
အနေနဲ့ ဒဏ်ခတ်နိုင်ဖို့အရေးမှာ အဲဒီဟာတွေက ဝင်ကန့်လန့်ခံနေ
တယ်လို့ဆိုတယ်”

ကိုမျိုးမြင့်က တစ်ချက်ငြိမ်ပြီးမှ ဆက်မေးပြန်တယ်။

“လူထုရဲ့စိတ်ဓာတ်ရေးရာကရော ဘယ်လိုတဲ့လဲ”

ကျော်ကျော်ဝိုင်း အသက်တစ်ချက်ပြင်းပြင်းရှုလိုက်တယ်။

“လွှတ်တော်ကိုယ်စားပြုကော်မတီကိုထောက်ခံကြပါတယ်

... စိတ်ထဲကပေါ့... လက်တွေ့ကတော့ အချိန်ကျပုံမရဘူး...
စစ်အစိုးရကလည်းပွဲကြမ်းပြတယ်... မောင်ဆန်းမြင့်တို့အုပ်စုတွေကို
ထောင်(၂၁)နှစ်တို့၊ (၂၄)နှစ်တို့ပိတ်ချပြီး တိုးနယ်စွန့်နယ်ဖျား
ထောင်တွေကိုလွှင့်ပစ်လိုက်တယ်... နောက်ပြီး လွှတ်တော်ကိုယ်
စားလှယ်တွေ၊ NLD အဖွဲ့ဝင်တွေကို နုတ်ထွက်ခိုင်းတယ်...
သတင်းမီဒီယာတွေထဲကနေ ဘယ်အမတ်ကိုရွတ်ချနေပုံ၊ ဘယ်မြို့
နယ်ဆိုင်းဘုတ်ဖြုတ်ချပုံ၊ ဘယ်အဖွဲ့ဝင်တွေနုတ်ထွက်ပုံ စတာတွေ
လုပ်ပြတယ်... စိတ်ဓာတ်စစ်ဆင်ရေးပေါ့... ဟဲ ဟဲ ဘယ်လိုပြော
ရမှန်းတောင်မသိဘူး... တကယ်သွေးပျက်ပြီးထွက်သွားတဲ့အမတ်
တွေ၊ ကိုယ့်ပါတီကိုတန်ပြန်ရွတ်ချတဲ့အမတ်တွေတောင် အများကြီး
ပေါ်လာတယ်ဗျ”

ကိုမျိုးမြင့်က ရယ်ကျဲကျဲနဲ့ဝင်ထောက်ခံလိုက်တယ်။

“ဟဲ ဟဲ ဟဲ သဘာဝတရားတွေပေါ့ဗျာ... ဒါမျိုးတွေက

“တိုင်းရင်းသားလက်နက်ကိုင်အင်အားစုတွေက ဘာ
သဘောထားပေးကြလဲ... ကျွန်တော်အတိအကျသိချင်တယ်...
မောင်ဆန်းမြင့်ပြောသွားလား”

ကိုမျိုးမြင့်က သိချင်ဇောနဲ့ဖြတ်မေးတယ်။ ကျော်ကျော်ဝိုင်း
က ခေါင်းညိတ်လိုက်တယ်။

“ထောက်ခံကြပါတယ်... ဒါပေမဲ့ အပစ်ခတ်ရပ်ထားတဲ့
အုပ်စုတွေထဲမှာတော့ ရဲရဲတင်းတင်းထောက်ခံတာ သုံးလေးဖွဲ့ပဲရှိ
တယ်လို့ဆိုတယ်... ကျန်တာတွေကတော့ (ဘိန်းလုပ်နေတဲ့အဖွဲ့က
လွဲလို့) သွယ်သွယ်ဝိုက်ဝိုက်ထောက်ခံကြပါတယ်... စစ်အစိုးရက
လည်း အဲဒီမှာ ဆတ်ဆတ်ခါနာပြီး လိုက်ဖိအားပေးတော့တာပဲ...
ဒီကိစ္စတွေကရှင်းပါတယ်ဗျာ... ကိုမျိုးလည်းသိထားတာပဲ...
၁၉၉၇ မှာ မဲသရောထ ကြေငြာချက်ထွက်တယ်... အပစ်အခတ်
ရပ်တဲ့အဖွဲ့တွေရော၊ မရပ်ထားတာတွေရော အကုန်ပါတယ်... ဒါ
ကို CRPP ကထောက်ခံထားတယ်လေ... တိုင်းရင်းသားအားလုံးနဲ့
တစ်သဘောတည်းရှိကြောင်းပြထားတာပဲ... အခုဖွဲ့လိုက်တဲ့လွှတ်
တော်ကိုယ်စားပြုကော်မတီမှာလည်း ရှမ်း၊ မွန်၊ ရခိုင်၊ ဇိုမီး(ချင်း)

လည်း ရှိမှဇာတ်ပိုနာတာပေါ့... ပွဲသက်ကလည်း နည်းနည်းတော့ ရှည်ရဦးမယ့်သဘောပဲ”

ကျော်ကျော်ဝိုင်းလက်ခံတယ်။

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုမျိုးရာ... မြန်မာပြည်သူတွေကိုယ်တိုင် ဝင်ဆုံးဖြတ်နိုင်မယ့်အခြေအနေတစ်ခုလိုအပ်တယ်ဆိုတော့ နည်းနည်းတော့အချိန်ယူရမှာပေါ့ဗျာ... ဒီမိုကရေစီဘက်တော်သားတွေက တိုင်းပြည်ရဲ့အနာဂတ်ကိုပဲကြည့်ဖို့ သဘောထားရှင်းနေပြီပဲ... လက်စားချေရေးသံသရာဟာ မဆုံးတတ်ပါဘူးဗျာ... ကျွန်တော်တို့ဘက်က ခဝါချထားပြီးသွားပါ... သူတို့အစိုးရိမ်လွန်နေတာကတော့ မတတ်နိုင်ဘူးလေ”

ကျော်ကျော်ဝိုင်းနိုင်ငံရေးကိစ္စတွေပြောတိုင်း ဖထီးမန်းရဲ့ 'ငပျော့လိပ်ဖမ်း'ပုံပြင်ကို သွားသတိရလေ့ရှိတယ်။ ဖထီးပြောခဲ့တာက

“စစ်အစိုးရကလည်း ငပျော့လိပ်ဖမ်းသလိုဖြစ်နေပြီကွ... ပင်လယ်သဲပြင်စပ်မှာ လိပ်မကြီးအမြီးကို သိပ်အားမရှိတဲ့ငပျော့ကလက်နှစ်ဖက်နဲ့ဖမ်းဆွဲထားတယ်... လိပ်မကြီးကလည်းရုန်းကန်ပြီး ပင်လယ်ဘက်ကိုသွား... ငပျော့ကလည်း ကုန်းဘက်ကိုဆွဲပေါ့ကွာ... ဒီလိပ်မကြီးကိုရလို့ကတော့ ဘယ်လိုချက်စားပစ်မယ်ဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့ဖမ်းနေတာ... ရုန်းရင်းကန်ရင်းလိပ်မကြီးက ရေထဲကို ရွေ့ခြေနှစ်ဖက်ကျသွားပြီ... လိပ်ကပိုအားရှိသွားပြီ... ဒီလိုနဲ့ တစ်ခါရုန်းရင်းဆွဲရင်း ငပျော့တို့ရေထဲပါသွားပြီ... ငပျော့ကလည်း မလျော့ဘူး လိုက်ဆွဲနေတုန်းပဲ... နောက်ဆုံး လည်ပင်းတစ်ခုလုံး မြှုပ်တဲ့နေရာရောက်တော့ ငပျော့မလွယ်တော့ဘူး... ဒီတိုင်းဆက်လိုက်ရင် သေဖို့ပဲရှိတော့မယ်... ဒီတော့ ငပျော့ဘာလုပ်သလဲ မင်းသိလား... ဟဲ ဟဲ လိပ်အမြီးကိုလွှတ်လိုက်ပြီး ဒီလိုပြောတယ်

ဩရသ စာပေ

ကွ... 'လိပ်မကြီးရေ - နင့်အသက်တစ်ခါလွှတ်တဲ့အတွက် ငါ့အသက်ဆယ်ခါလွှတ်ပါစေ... ဪ - သတ္တဝါတွေ သတ္တဝါတွေ... ကယ်ကောင်းပါတယ်... ဘေးကင်းရာသွားလို့ အသက်ရှည်ပါစေ'လို့ ဆုတောင်းပေးလိုက်တယ်ကွာ... အဲဒါပဲ ဖိုးကျော်ရေ”

ဆိုတဲ့ပုံပြင်လေးပါပဲ။ ဒါကိုစဉ်းစားမိတိုင်းလည်း ကျော်ကျော်ဝိုင်းအားတက်မိတယ်။ ဖထီးမန်းကို တစ်သက်မမေ့တော့ဘူး။ သံမဏိနိုင်ငံရေးသမားကြီးတွေ ဒီတစ်ခါပွဲမှာတော့ ထောင်ထဲမှာ တော်တော်ကျဆုံးကုန်တယ်။ ဖထီးမန်းလည်း ၁၂. ၇. ၉၂ မှာ ကျဆုံးသွားခဲ့တယ်။ ကျော်ကျော်ဝိုင်းသတိတရ ကိုမျိုးမြင့်ကိုပြောမိတယ်။

“ကိုမျိုးရေ - မနက်ဖြန်ဆို ဖထီးမန်းကျဆုံးတာ (၇)နှစ်ပြည့်ပြီဗျာ”

ကိုမျိုးမြင့်ကလည်း မှတ်မှတ်ရရရှိနေတယ်။

“အစဉ်အလာမပျက် သတိတရအောက်မေ့လိုက်ကြတာပေါ့”

ပြင်ပမှာ နိုင်ငံရေးရာသီတွေ ကြမ်းချင်ကြမ်းမယ်။
 အဖမ်းအဆီးတွေများချင်များမယ်။
 သာယာဝတီအကျဉ်းထောင်။ သီးသန့်(က/ခ)ဝင်းရဲ့အစဉ်
 အလာကောင်းတွေက အစုအစည်းမပျက်တမ်းသာယာနေတယ်။
 တိုက်တွင်းနေထိုင်သူတွေထဲမှာ -
 ကဗျာသမား၊ စာသမားတွေ
 ပညာရှင်တွေ
 ကျောင်းသားတွေ
 လယ်သမားတွေ... အစုံပါတယ်။
 နိုင်ငံရေးသဘောထားတွေမှာလည်း သိပ်ကြီးကြီးမားမား
 မကွဲလှဘူး။ ဘယ်အယူအဆကိုမဆို ငြိမ်းချမ်းစွာကွဲလွဲခွင့်ပေးပြီး စိတ်
 ရှည်သည်းခံတတ်ကြတယ်။
 နှစ်စဉ်လိုလိုပဲ ဒီဇင်ဘာလနဲ့ နှစ်ကူးဇန်နဝါရီလတွေမှာ
 အားကစားရာသီသတ်မှတ်ထားတာကြောင့် စနေစာပေပိုင်း(တစ်လ
 တစ်ကြိမ်)နဲ့ တနင်္ဂနွေစာပေပိုင်း(နှစ်ပတ်တစ်ကြိမ်)တို့ကိုပါ ရပ်
 ဆိုင်းထားရတယ်။ ပြိုင်ပွဲတွေကို ဆိုင်ရာကော်မတီလေးဖွဲ့ပြီး ကျင်းပ

ဩရသ စာပေ

တယ်။
 ပွဲစဉ်က နှစ်ခုထပ်တယ်။
 ခရစ်စမတ်အားကစားပွဲနဲ့ လွတ်လပ်ရေးပွဲ။
 လူကြီးလူငယ်အကုန်လုံး မျှတရောထည့်ပြီးကစားကြတာ
 ပျော်စရာကောင်းလှတယ်။

ပိုက်ကျော်ခြင်း၊ ဝိုင်းခြင်း၊ ဘောလုံး၊ စစ်တုရင် စတဲ့ကစား
 နည်းတွေက နှစ်စဉ်ပုံမှန်ပြိုင်ရလေ့ရှိတယ်။ (နောင်တော့ ထောင်
 အာဏာပိုင်ဘက်က ဘော်လီဘောကိုပါ ခွင့်ပြုခဲ့တယ်။)

ဒီကစားပွဲတွေကို ယခင်ကာလများက ခက်ခက်ခဲခဲလုပ်ခဲ့
 ရဖူးတယ်။ ထောင်အာဏာပိုင်ဘက်က နည်းမျိုးစုံဟန့်ထားခဲ့ဖူးတယ်။
 ဒါပေမဲ့ သီးသန့်(က/ခ)တိုက် နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားတွေက မဖြစ်
 ဖြစ်အောင်လုပ်ခဲ့ကြလို့ ဒီအစဉ်အလာကို အာဏာပိုင်တွေက လက်ခံ
 လိုက်ရတယ်။ ရှေ့ကတိုက်ပွဲဝင်သွားတဲ့လူတွေကို ကျော်ကျော်ဝိုင်း
 လေးစားမိတယ်။ အစွမ်းကုန်နှိပ်ကွပ်ရေးကာလတွေမှာဆိုရင် နိုင်ငံ
 ရေးအကျဉ်းသားတွေဟာ တစ်ကိုယ်ရေတစ်ကာယ ကိုယ်လက်လှုပ်
 ရွားတာတောင် ပိတ်ပင်ခံခဲ့ရဖူးတယ်။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကျော်ကျော်ဝိုင်းအဖို့တော့ ပျော်ရွှင်မှု
 တွေ၊ တည်ငြိမ်မှုတွေတိုးလို့သာ ရနေတယ်။ ဖခင်ကြီးရဲ့မေတ္တာရပ်ခံ
 ချက်အရ ဝိပဿနာကိုရှုမှတ်ရင်း အရသာပိုရှိလာတယ်။

အရာအားလုံးဟာ
 အချိန်နဲ့နေရာရဲ့အကျဉ်းသားတွေ
 နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်းတရားသာ
 ထာဝရလွတ်မြောက်ခြင်းဖြစ်တယ်။

ပေါ့”

ပြောရင်းဆိုရင်းနဲ့ ကျော်ကျော်ဝိုင်းက ဘေးမှာမှတ်တမ်း
လိုက်ရေးနေတဲ့အကျဉ်းသားလေးတွေကို နောက်လိုက်သေးတယ်။

“ဟေ့ကောင်တွေ - ဒီစကားတွေတော့ထည့်မရေးနဲ့နော်
. . . ထေက်လှမ်းရေးတွေဖတ်ကြည့်လို့တွေ့သွားရင် မဖြစ်မနေလွှတ်
ပေးလိုက်မှာစိုးလို့”

ကျော်ကျော်ဝိုင်းစကားကို ကောင်လေးတွေသဘောကျပြီး
ရယ်တယ်။ နုသစ်ကလည်း အခုမှသတိထားမိပြီး ရှက်သလိုလိုဖြစ်
သွားတယ်။

“ကိုကျော် - နုသစ်တို့ပြောတာကို လိုက်မှတ်နေတာလား
. . . အင်းစိန်လိုပဲလား”

ကျော်ကျော်ဝိုင်းက တစ်ဆင့်တိုးပြီးနောက်တယ်။

“အေးလေ. . . ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် သီးခြားရည်းစားစာ
တွေ ရေးစရာမလိုတော့ဘူးပေါ့. . . ဒီမှတ်တမ်းကိုပြန်ကူးထားလိုက်
ရဲ့ပဲ”

“ဟာ - ဘာကြီးမှန်းလဲမသိဘူး”

တကယ်တော့ နုသစ်မရှက်နိုင်ပါဘူး။ အခက်အခဲတွေကြား
ထဲက ချစ်ခွင့်ပန်ခဲ့ရတဲ့ ဒုက္ခသည်တွေမို့ ပိုပြီးပွင့်လင်းနားလည်ကြ
ပါတယ်။ အင်းစိန်ဆိုရင်တော့ သိပ်မလွယ်လှဘူး။ နယ်ထောင်တွေ
ကတော့ (အထူးသဖြင့် သာယာဝတီ)နားလည်မှုရှိကြတယ်။ ငွေ
ကြောင့်ပဲပြောပြော၊ လူပုဂ္ဂိုလ်ခင်တွယ်မှုကြောင့်ပဲဆိုဆို ဆက်ဆံရေး
တွေဟာ အလိမ်အကောက်တွေမများဘူး။ နုသစ်ဟာ ကျော်ကျော်
ဝိုင်းတို့မိသားစုစာရင်းထဲမပါပေမယ့် ဒီလိုပဲကြည့်ကျက်လုပ်လိုက်တာ
ပါပဲ။

ကျော်ကျော်ဝိုင်းက နုသစ်ရဲ့ပုံမပျက်မှုရင်းအလှကိုသဘော

စိတ်ကြွင်း(အရှေ့မြောက်အရပ်တိုင်းစကြဝဠာ)

- ၀ -

“ဟေး - ကိုကျော်”

အသံနဲ့လူ တစ်ပြိုင်နက်တည်း ပျံဝဲကျလာတယ်။ ကျော်
ကျော်ဝိုင်းက ဒိတ်ခနဲဝမ်းသာမှုကို သတိရှိရှိထိန်းချုပ်လိုက်ပြီး
ပြောလိုက်တယ်။

“နုသစ်ပါလာတာကိုး. . . ဘာမှလည်းကြိုမသိရပါလား”

နုသစ်ကပြုံးရွှင်ချိုလဲ့တဲ့မျက်နှာနဲ့ ကျော်ကျော်ဝိုင်းကိုကြည့်
နေတယ်။ နှစ်ယောက်ကြားမှာခြားထားတာ သံကောဆန္ဒင်းမကင်း
ကွက်ကျားတွေ။

“ဟုတ်တယ်ရှင်. . . ညီမလေးကိုဖုန်းဆက်ပြီး ကြိုပြောထား
တယ်. . . ကိုကျော်ကိုမပြောနဲ့လို့. . . နေထိုင်ကောင်းရဲ့လား”

ကျော်ကျော်ဝိုင်းက ညီမလေးဆီလှမ်းကြည့်လိုက်တော့
အလိုက်သိတဲ့သဘောနဲ့ ညီမလေးက လက်ကာပြပြီး ထောင်ဝင်စာ
တာဝန်ကျတဲ့အရာရှိဆိုမှာ ပစ္စည်းတွေအပ်နှံနေတယ်။

“အင်း ကောင်းပါတယ်. . . တစ်ခါတစ်ခါလွမ်းတာလွဲလို့

ကျရင်း ပြောတယ်။

“မတွေ့တာကြာပေမယ့် ဘာမှမပြောင်းလဲဘူး... ရုပ်ရော စိတ်ရော လှနေတုန်းပဲ... အန်ကယ်တို့၊ မမယဉ်အေးတို့ရော ပြန် လိုက်လာသလား”

“ဟင့်အင်း နုသစ်နဲ့ယုသီတာနဲ့နှစ်ယောက်တည်းပြန်လာ တာ”

“ဟုတ်လား... အာဂ ကလေးမတွေပဲ”

“ကိုကျော်ကလဲ... အမေရိကနဲ့အင်္ဂလန်က ဘာကြာတာ မှတ်လို့... ခရီးသွားရတာ အတော်ကိုလွယ်သွားပြီရှင့်... ဪ နေဦး နေဦး... နုသစ်ပြောဦးမယ်”

နုသစ်က လေသံကိုနှိမ့်ပြီး ကျော်ကျော်ဝိုင်းကိုပြောတယ်။

“နိုင်ငံတကာကြက်ခြေနီ ဒီကိုဘယ်နှခါဝင်ပြီးပြီလဲ... ဘာ ထူးခြားမှုရှိလဲ... တိုးတက်မှုရှိရဲ့လား”

ကျော်ကျော်ဝိုင်းသဘောပေါက်လိုက်တယ်။ ဘေးဘီကိုမသိ မသာကဲကြည့်ပြီးမှ မျက်စိမှိတ်ပြလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ခပ်တိုးတိုး ပြောတယ်။

“နုသစ်ရေ နောက်မှပြည့်စုံအောင်လုပ်ပေးမယ်... ကိုယ် သိဖို့လိုအပ်တာတွေကိုလည်း သေချာလုပ်ထားပေး... ထုံးစံအတိုင်း ပေါ့”

“အိုကေ... အိုင်ဆီး ကိုကျော်”

ကျော်ကျော်ဝိုင်းက တစ်ခုသတိရသွားပြီးပြောတယ်။

“ဟေး - ယုသီတာရော အရင်အလုပ်ပဲလား”

“ဟင့်အင်း အားလုံးပြောင်းလဲကုန်ပြီရှင့်... နောက်မှပြော မယ်”

ကျော်ကျော်ဝိုင်းစိတ်ထဲမှာ ထင်သွားပေမယ့် ဖြေပြီးတွေးမိ

တယ်။ ကောင်းတာပဲဖြစ်မှာပါ။ နုသစ်ကလည်းပါးတယ်။ အကြောင်း သိတွေ့မို့ထင်ပါ။

“တခြားမတွေ့နဲ့နော်... ကိုကျော်ဘက်တော်သားတွေဆို တာ စိတ်ချ”

ကျော်ကျော်ဝိုင်းတကယ်ဝမ်းသာသွားတယ်။ အထူးသဖြင့် နုသစ်ဟာ ပိုပြီးသတ္တိရှိလာပုံပေါ်တယ်။ အတွေ့အကြုံနဲ့အသက် အရွယ်တွေက လေ့ကျင့်ပေးခဲ့တာဖြစ်မယ်။

ကြည့်စမ်း ဒီမိုကရေစီတရားထင်ပါ။

ခရီးတစ်ခုတောင် တော်တော်ရှည်ခဲ့ပြီလို့တွေးလိုက်တိုင်း သမိုင်းရဲ့အမှုအမွှားတစ်ခုပါလားလို့လည်း သံဝေဂပြုမိတယ်။

ကျော်ကျော်ဝိုင်းက နုသစ်မျက်နှာလေးကို အားပါးတရ ကြည့်မိတယ်။ နှစ်နှစ်တစ်ခေါက်ပြန်လာတိုင်း ကျော်ကျော်ဝိုင်းကို နှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ်တွေ့လေ့ရှိတယ်။ အင်းစိန်ထောင်မှာတုန်းက တော် တော်စွန်စားရတယ်။ ကျော်ကျော်ဝိုင်းညီမလေးရဲ့မှတ်ပုံတင်ကိုင်ပြီး ဝင်တာ နောက်ဆုံးတစ်ခေါက်မှာပြဿနာတက်တော့မလို့၊ စစ်ဆေး တဲ့ထောက်လှမ်းရေးအရာရှိက အသစ်ဖြစ်နေတာကြောင့် မှတ်ပုံတင် ထဲကငယ်ရုပ်ဟာ အခုရုပ်ရည်နဲ့ကွဲတတ်ကြောင်း သူ့လက်အောက် ငယ်သားတွေကိုရှင်းပြပြီး ဝင်ခွင့်ပြုလိုက်တယ်။ သူ့ငယ်သားတွေ ကတော့ သိသိကြီးနဲ့ဘာမှပြန်ပြောခွင့်မရှိဘဲ ငြိမ်ပြီးလွှတ်ပေးလိုက် ရတယ်။ ဒီအကြောင်းကို နုသစ်ကပြောပြီး မကြာခဏသဘောကျ လေ့ရှိတယ်။

ကျော်ကျော်ဝိုင်းကတော့ စိတ်ထဲမှာပဲပြုံးမိတယ်။ ဒီလိုပါ ပဲ။ ဌာနတစ်ခု(ဒါမှမဟုတ်)အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုမှာ တတ်ယောင်ကား အိယောင်ဝါးတွေရှိကြပါတယ်။ ကြုံလည်းကြုံဖူးပါရဲ့။

“ဟိတ် - စကားပြောဦးလေ”

နုသစ်သတိပေးသံကိုကြားရတယ်။

• ကျော်ကျော်ဝိုင်းက ခေါင်းခါတယ်။ အကြည့်တွေက နုသစ် မျက်နှာဆီမှာ ဆုံချက်သတ်မှတ်ထားတယ်။ နုသစ်ရှက်သလိုလိုဖြစ် လာပြီး ဘေးဘီကိုမျက်လုံးကစားကြည့်တယ်။ ထူးထူးဆန်းဆန်းပဲ လူတွေကခပ်လှမ်းလှမ်းဆီရွေ့နေကြတယ်။

“နုသစ် - ကိုယ့်ကိုပဲကြည့်စမ်းပါ. . . ဘယ်လိုလဲ အရင်လို ချစ်တုန်းပဲလား”

ကျော်ကျော်ဝိုင်းရဲ့ လေသံတိုးတိုးလေးရွေ့လာတယ်။

နုသစ်ခေါင်းညိတ်ပြတယ်။

“ပါးစပ်ကပြော”

“ဟာ - လူတွေနဲ့”

“သူတို့ရှောင်ပေးနေပြီလေ”

“ဟုတ်လို့လား”

နုသစ်က သေချာအောင်ထပ်ကြည့်မိတယ်။ ပြီးမှ သံဇကာ နားတိုးကပ်ရင်း လေသံနိမ့်နိမ့်လေးကို ပီသအောင်ပြောချလိုက်တယ်။

“အရင်ကထက်တောင် ပိုချစ်လာတယ်”

ပီတိတွေက နားကိုဖြတ်ပြီး နှလုံးအိမ်ထဲ လူးလိမ့်ဆင်းသွား တယ်။ ရင်ထဲမှာ ဘယ်ပြန်ညာပြန်ကူးခတ်နေတဲ့အပျော်တွေက ကျော်ကျော်ဝိုင်းမျက်နှာမှာ သိသာတဲ့အမူအရာကိုထွင်းထုပေးလိုက် တယ်။ ကျော်ကျော်ဝိုင်းရဲ့ ကာလတော်တော်များများဟာ အထိန်း အကွပ်နဲ့ချည်နှောင်ထားရတယ်။ သာယာဝတီထောင်ရဲ့ သဘော သဘာဝကိုသိပြီးတဲ့နောက် ထောင်အုပ်ချုပ်ရေးပုံစံတွေပြောင်းလာ တဲ့နောက် ပွင့်လင်းစပြုသယောင်ဖြစ်လာတဲ့ နိုင်ငံရေးရာသီပေါ်လာ ပြီးတဲ့နောက် နုသစ်ကိုအရမ်းတွေ့ချင်တယ်။ အင်းစိန်ထောင်မှာတွေ့ ရတဲ့ပုံစံက သတိကြီးကြီးနဲ့တွေ့ရတယ်။ (အစောပိုင်းကာလတွေ

လောက် မကောင်းတော့တဲ့အပြင် ‘ထောင်မကြီး’ဘက်ရောက်တော့ ပိုလို့တောင်တင်းကြပ်သေးတယ်။)

အခုလို နုသစ်ထောင်ဝင်စာလာတွေ့ဖို့ အပြင်မှာစောင့်နေ ပြီဆိုစဉ်တည်းက ကျော်ကျော်ဝိုင်းသတင်းရပြီးသားပါ။ ဘယ်သူ့အိမ် က ထောင်ဝင်စာတွေ့ဖို့ အပြင်မှာစောင့်နေတယ်ဆိုတာကို တွေ့ခဲ့ တဲ့ဝန်ထမ်းလေးတွေက သတင်းကြိုပေးလေ့ရှိတယ်။ နုသစ်သတင်း ကို ကျော်ကျော်ဝိုင်းနဲ့ခင်မင်တဲ့ ဒုတိယကြပ်တစ်ယောက်က ကြိုပြော ထားပြီးဖြစ်တယ်။ “ခင်ဗျားညီမနဲ့ ဆံပင်ရှည်ရှည် ဖြူဖြူသွယ်သွယ် လေးတစ်ယောက်ပါလာတယ်. . . ခင်ဗျားရဲ့ဘာညာနဲ့တူတယ်”လို့ ပြောထားတယ်။

ဒါကြောင့် ထောင်ဝင်စာခန်းထဲက တာဝန်ရှိအကျဉ်းသား တွေကို တော်ရုံတန်ရုံရေးစရာမှတ်စရာရရင် ခဏရှောင်ပေးကြပါ လို့ မေတ္တာရပ်ခံထားတာ။ အောင်မြင်သွားပါတယ်။ ပိုကောင်းတာ က သာယာဝတီထောင်မှာ ၅/ညအကျဉ်းသားကို တစ်ယောက်ချင်း ထောင်ဝင်စာပေးတွေ့တတ်တယ်။ လုံခြုံရေးအရ အခြားတိုက်တွေ နဲ့ တွဲမတင်တတ်ဘူး။ ရာဇဝတ်သားတွေနဲ့လည်း ရောပြီးပေးမတွေ့ ဘူး။ တစ်တိုက်တည်းအတူနေသူတွေဆိုရင်တော့ ထောင်ဝင်စာတစ် ပြိုင်နက်တည်း တွဲတင်ပေးတယ်။ ထောင်ရဲ့စည်းကမ်းပါ။

ခုတော့ ကျော်ကျော်ဝိုင်းတစ်ယောက်တည်း။

ဧည့်သည်အဖြစ် နုသစ်ပဲရှိတယ်။ ညီမလေးကလည်း တော် ရှာပါတယ်။ ခုထိစကားဝိုင်းကမထဘူး။

ကျော်ကျော်ဝိုင်းစိတ်နည်းနည်းလှုပ်ရှားလာဟန်နဲ့ပြောတယ်။

“ကိုယ် အများကြီးကျေနပ်ပါတယ်ကွာ. . . ကိုယ့်ဘက်က မပျက်ကွက်စေရပါဘူး. . . နုသစ်အသိဆုံးပဲလေ ဟုတ်လားချစ်”

နုသစ် ခေါင်းလေးကိုခပ်ဖြည်းဖြည်းညိတ်တယ်။

“ကိုလွတ်တော့မှပဲ အတိုးချပြီးလွမ်းပြတော့မယ်... ကိုစိတ်ချမ်းသာအောင်နေနော်... လုပ်စရာရှိတာရဲ့ရဲ့သာလုပ် သိလား... နုသစ်အမြဲရှိနေမယ်... နုသစ်လေ အတွေ့အကြုံတွေအများကြီးရလာတယ်... လူ့အခွင့်အရေးသင်တန်းတွေပါတက်ပြီးပြီ”

ကျော်ကျော်ဝိုင်း တကယ်ဝမ်းသာသွားခဲ့ပါတယ်။ သူတတ်နိုင်တဲ့ (ဒါမှမဟုတ်) သူလုပ်ရဲတဲ့ နိုင်ငံရေးပုံစံတွေလုပ်နေပါလားလို့ စိတ်ထဲကအိုးကျွမ်းမိတယ်။

“ကဲ - မပြီးကြသေးဘူးလား... ကျုပ်လည်းပြောဦးမယ်”

ညီမလေးရဲ့အသံကျယ်ကျယ်လေးရောက်လာတယ်။ နုသစ်ကနောက်အလှည့် ဆံကေသာနက်နက်တွေအုံ့ခဲလှုပ်ခါသွားတယ်။ နုသစ်ရဲ့ရယ်မောဖိတ်ခေါ်သံကိုကြားရတယ်။

“လာပါ ညီမလေးရယ်... မမက အခုမှစပြောရုံရှိပါသေးတယ်”

ထောင်ဝင်စာတာဝန်ကျတဲ့အရာရှိကပါဝင်ပြီး ဟာသလုပ်တယ်။

“ဟင် - အခုမှစတယ်လို့လည်းပြောတယ်... အချိန်ကစေနေပြီ... စကားမပြောကြဘဲနေနိုင်ကြတယ်ဆိုရင်တော့ အံ့ရောဗျ”

အားလုံးရယ်မိကြတယ်။ ထောင်ဝင်စာဆိုတာက ကွဲကွာနေသူတွေ ခေတ္တပြန်ဆုံခွင့်ပြုရာကာလလေးပါ။ ဒီလိုခေတ္တပြန်ဆုံကြချိန်မှာ ရယ်ကြမလား။ ငိုကြမလား။ ရွေးစရာတွေရှိပါတယ်။ ကျော်ကျော်ဝိုင်းတို့မိသားစုနဲ့ နုသစ်တို့ကတော့ ဒီအချိန်ကိုပျော်စရာအဖြစ် အသုံးပြုကြပါတယ်။ စိတ်ညစ်စရာတွေ ယူမလာအပ်ဘူးလို့လည်း လက်ခံထားကြပါတယ်။ ကျန်းမာရေးမကောင်းရင်တော့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောကြဖို့ သဘောတူခဲ့ကြပါတယ်။

ညီမလေးက အဖေအမေနေကောင်းတဲ့အကြောင်းကိုကြီး

ဆီကတော့ စာပုံမှန်ရကြောင်း၊ သူပြန်လာဖို့စိတ်ကူးမရှိသေးတဲ့ အကြောင်းပြောပြီး ကျော်ကျော်ဝိုင်းရဲ့လိုအပ်ချက်တွေကိုမေးတယ်။ နောက်တစ်ခါတွေ့ရင် ယူလာရမယ့်အသုံးအဆောင်တွေကိုမှတ်သားပြီး ခွဲခွာဖို့နှုတ်ဆက်ကြတယ်။

ညီမလေးကနှုတ်ဆက်ရင် အပိုဆောင်းစကားလက်ဆောင်ပေးတယ်။

“ကိုလေးရေ ဒီတစ်ပတ်တော့ မမနုသစ်လက်ရာတွေချည်း... ကိုလေးတွက်တော့ ရှယ်ပေါ့... အံ့မယ် - ကြည့်ကြည့် မျက်နှာကြီးကိုပြုံးလို့”

ကျော်ကျော်ဝိုင်းအသံထွက်ရယ်မိပါတယ်။ ညီမလေးက အစ်ကိုတွေနဲ့တွေ့ရင် ကလေးလေးပြန်ဖြစ်သွားတတ်တယ်။

ကောင်းနေပြီ။ မမယဉ်အေးကတော့ အခုထိကြောက်နေတုန်းပဲ။
ဖေဖေကတော့ နုသစ်ကိုအားပေးပါတယ်။ အကာအကွယ်ယူပြီး လုပ်
နိုင်အောင် ကုလသမဂ္ဂအဖွဲ့ကြီးမှာ ဝန်ထမ်းလုပ်ဖို့ ဖေဖေကပဲစီစဉ်
ပေးခဲ့တာ။ ကုလသမဂ္ဂအဖွဲ့ကြီးကလည်း စိတ်ဝင်စားစရာကောင်း
တယ်။ လူမျိုးပေါင်းစုံနဲ့ဆက်ဆံရတဲ့ အတွေ့အကြုံပါရတယ်။ လော
လောဆယ် ဖေဖေက နယူးယော့ခံမှာအလုပ်ဝင်နေတယ်။ ဝါရှင်တန်
ကိုတော့ မကြာခဏရောက်တယ်။ အဲဒီမှာ ကိုကျော်သုဇယ့်ချင်းတွေ
အများကြီးတွေ့ရတယ်။ တချို့ဆိုရင် ပါမောက္ခဘွဲ့တွေယူကြတော့
မယ်။ ပညာရေးကို သိပ်ဂရုစိုက်ကြတယ်။

နုသစ်ကလည်း ကိုကျော်အကြောင်းတွေပြောပြရတာပေါ့။
ထိုင်းမှာရှိတဲ့ကျောင်းသားဒုက္ခသည်တွေကို အမေရိကနဲ့အနောက်
နိုင်ငံတွေကခွဲယူပြီး ပညာသင်ပေးတဲ့အစီအစဉ်တွေလုပ်ပြီးပြီ။ အနာ
ဂတ်တိုင်းပြည်အတွက် အားရစရာပဲ။

နေဦး - အိသုအကြောင်း ပြောဦးမယ်။ ဂျာမနီမှာရှိတဲ့
မြန်မာဒီမိုကရေစီအဖွဲ့ကိုဦးဆောင်နေတယ်။ သူ့ကို ဒီအစိုးရကနည်း
နည်းမှ မကျေနပ်ဘူး။ ဥရောပနိုင်ငံတွေက စီးပွားရေးအရအရေးယူဖို့
မနားတမ်းလှုံ့ဆော်တဲ့ထဲမှာ အိသုက အဓိကပါနေတယ်။ သူပြန်လာ
ရင်လည်း အဖမ်းခံရဖို့များတယ်လို့ ပြောဖူးတယ်။ နုသစ်ကတော့
အဲလောက်မဟော့ရဲသေးဘူး။ အကာအကွယ်ယူပြီးမှ တစ်ခုနဲ့လုပ်
သွားဖို့ စိတ်ကူးတယ်။ ကိုသဘောကျမှာပါ။

ဒုက္ခသည်တွေကိုကူညီတဲ့အလုပ်ဟာ ကြည်နူးစရာကောင်း
တယ်။ နုသစ်တို့လောက် ကံမကောင်းတဲ့သူတွေအပေါ် တတ်နိုင်
သလောက်လုပ်ပေးချင်တဲ့စိတ်တွေ ခိုင်မာစပြုနေပြီ။

ချစ်တဲ့ကို . . .

ဒီမိုကရေစီနဲ့လူ့အခွင့်အရေးအတွက် ဘဝတွေ၊ အသက်တွေ

- J -

ကိုရယ် . . .
လွမ်းတယ်ရှင့် . . .

ဒါတွေဟာ ခဏပါဆိုတဲ့ယုံကြည်ချက်နဲ့ပဲ ကိုကိုစောင့်နေ
မယ်။ နုသစ်လည်း ကိုကိုချစ်မိလို့လားတော့မသိဘူး။ နိုင်ငံရေးကို
ပါ ခင်တွယ်လာပြီ။ ကိုကိုနောက်ဆုံးတစ်ခေါက်တွေ့ပြီး ကြားကာလ
နှစ်နှစ်အတွင်းမှာ နုသစ်အလုပ်တွေအများကြီးလုပ်ဖြစ်တယ်။
နိုင်ငံတကာလွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်အဖွဲ့ကြီးမှာ နုသစ်ရဲ့အဒေါ်
တစ်ယောက်က ညွှန်/မှူးဖြစ်နေတယ်။ သူက ထောင်အခြေအနေ
တွေကို အရမ်းမေးတာ။ နုသစ်လည်း တွေ့ရသလောက်ပြောပြထား
တယ်။ ဒီတစ်ခေါက်တော့ ကိုဆီကအပြည့်အစုံယူပြီးပြန်မယ်။
အန်တီအစီအစဉ်နဲ့ပဲ နိုင်ငံတကာလွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့်အဖွဲ့လာ
ပေးတဲ့ လူ့အခွင့်အရေးသင်တန်းကို နုသစ်တက်ခဲ့ရတယ်။ အရမ်း
ကောင်းတာပဲ။ နုသစ်တို့တိုင်းပြည်မှာလည်း ဒီအခွင့်အရေးတွေရလာ
မယ်ယုံကြည်တယ်။

ကိုရယ် . . . နုသစ်လေ ကိုပြောသလိုပဲ ကိုယ့်အားကို
ကိုယ်ချိန်ပြီးမှလုပ်ကြည့်နေတယ်။ အရင်ထက်တော့ နည်းနည်းသတ္တိ

ပေးသွားတဲ့သူတွေကို တကယ်နားလည်သွားပြီ။
ဘယ်ဘဝရောက်ရောက်ချစ်နေမယ်။
ငယ်ချစ်
နုသစ်

P.S; ယုသီတာစာကိုတွဲထည့်ပေးလိုက်တယ်။ သူ့အတွက်
ပြန်စာပေးလိုက်ဦးနော်။

- ၃ -

ကိုကျော်

ဒီတစ်ခါ နုသစ်နဲ့အတူ အင်္ဂလန်ကိုခိုခိုပြီး ဒီကိုပြန်လာခဲ့
တယ်။ နောက်ဆုံးတစ်ခေါက်များဖြစ်မလားမသိဘူး။ ဒေါက်တာ
ယုသီတာဖြစ်တော့မယ်လေ။ ဘိဘီစီမှာမလုပ်တော့ဘူး။

ဒီမှာတော့ ဖေဖေကိုသက်ဆိုင်ရာတွေက တော်တော်ကလိ
တယ်။ ကိုကျော်သဘောပေါက်မှာပါ။ ကိုကျော်နဲ့နုသစ်ကို ယုသီတာ
ကိုယ်တိုင်လက်ထပ်ပေးမယ်။ အဘက်ဘက်ကတာဝန်ကျေအောင်
လုပ်သွားမှာပါ။

မကြာခင်တွေ့ကြမယ်
ရဲဘော် ယုသီတာ

ဖြတ်တာခံရမှာပေါ့”

“ဟား ဟား ဟား”

“ဟား ဟား ဟား ဟား”

နှစ်ယောက်သား ပြိုင်တူရယ်မိကြတယ်။

တကယ်တော့ မြန်မာအမျိုးသမီးလေးတွေအပေါ် ကျော်ကျော်ဝိုင်းစာနာစိတ်အပြည့်ရှိပါတယ်။ မြန်မာပြည်သူတွေကိုလည်း နားလည်မှုအပြည့်ရှိပါတယ်။ နုသစ်နဲ့ယုသီတာတို့ကို ဒီလိုနိုင်ငံရေးထဲပါဝင်လာအောင် ကျော်ကျော်ဝိုင်းစည်းရုံးသိမ်းသွင်းတာမျိုး မလုပ်ခဲ့ပါဘူး။ အကူအညီတော့တောင်းခဲ့တယ်။ သူတို့ကိုမထိခိုက်စေတဲ့ အကူအညီမျိုးတောင်းခံရင်း အလုပ်တွေဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ နောက်ဆုံးမှာတော့ သူတို့အနာဂတ်အတွက် သူတို့ပြင်ဆင်ကြရင်း လွတ်လပ်မှုကို တပ်မက်လာကြတယ်။ မြန်မာကျောင်းသားတွေနဲ့အတူ ပြည်တွင်းမှာဒုက္ခခံမယ်ဆိုတဲ့ နုသစ်ကလည်း နောက်ဆုံးတော့ထွက်ပေါက်ရှာလာတယ်။ တစ်ကိုယ်ရေထွက်ပေါက်ရပြီးတဲ့နောက် ထွက်ပေါက်မရှိသေးတဲ့ မြန်မာတွေကို ဘယ်လိုကူညီရမလဲ နည်းလမ်းတွေရှာလာတယ်။ တတ်နိုင်တဲ့ဘက်ကနေ နိုင်ငံရေးထဲဝင်ပါလာကြတယ်။ နိုင်ငံရေးဆိုတာ ဘာမှန်းမသိခဲ့တဲ့ အိမ်တွင်းပုန်းလေးတစ်ယောက်ဟာ ဒီလောက်ထိတိုးတက်လာပြီဆိုရင် တခြားမြန်မာပြည်သူတွေရဲ့ နိုင်ငံရေးအသိဟာ ဒီထက်ပိုပြီးမြင့်မားနေနိုင်ကောင်းရဲ့လို့ ကျော်ကျော်ဝိုင်းတွေမိတယ်။

- ၄ -

ကိုမျိုးမြင့်က စာကိုဖတ်ပြီး ကျော်ကျော်ဝိုင်းကိုကြည့်လိုက်တယ်။

“ကျွန်တော်ချီးကျူးပါတယ်ဗျာ... တကယ့်အရင်းအချာတွေပဲ... ယုသီတာနဲ့နုသစ်တို့လှုပ်ရှားပုံတွေက သဘောကျစရာလေးတွေပါပဲ... တတ်နိုင်တဲ့ပုံစံနဲ့ကကြတာကိုးဗျ”

ကျော်ကျော်ဝိုင်းက ရယ်ကျဲကျဲနဲ့ပြောလိုက်တယ်။

“ကျွန်တော်နဲ့နုသစ်ကို ယုသီတာကိုယ်တိုင်လက်ထပ်ပေးပြီးတော့ ယုသီတာနဲ့ကိုမျိုးကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လက်ထပ်ပေးမယ်... အဲဒီလိုစာပြန်လိုက်မယ်”

ကိုမျိုးက လူပျိုကြီးပီပီသသ ရှက်သွားတယ်။

“ဟာ - မလုပ်ပါနဲ့ အားနာစရာကြီး”

“ဘာအားနာစရာရှိလဲဗျ”

“မဟုတ်ဘူးလေဗျာ... ထည့်ရေးလိုက်ရင် ဘယ်ကောင်းမလဲ... လူမှုရေးကလည်းရှိသေးတယ်လေ”

“ဒါဖြင့်ရင် အစီအစဉ်ကိုတော့ မှုအရလက်ခံတယ်ပေါ့”

“အဟဲ - ဒီနေရာမှာ ခင်ဗျားက ဝါကြီးတော့ ခင်ဗျားဆုံး”

ဩရသ စာပေ

“မဟုတ်ဘူး... ကျွန်တော့်နေရာကို ခင်ဗျားရောက်လာတာ”

ကျော်ကျော်ဝိုင်းကထပ်မေးတယ်။

“ခင်ဗျား အပြင်မှာမနေဘူးလား... ခင်ဗျားရဲ့နှလုံးသားထဲမှာပဲ အမြင်ဝင်နေတတ်လား”

စာရေးဆရာက

“ကျွန်တော့်နှလုံးသားထဲ ကျွန်တော်အမြဲတမ်းဝင်နေဖို့ကြိုးစားကြည့်နေတယ်... အထူးသဖြင့် နှလုံးသားကြီးတစ်ခုလုံးကို သိမ်းကြိုးအကဲခတ်နိုင်တဲ့ ဟောဒီအထက်အရပ်တိုင်းစကြဝဠာမှာနေဖို့ကြိုးစားနေတယ်... သိပ်တော့မလွယ်ဘူးဗျ... ဒီနေရာဟာ သတိတရားကြီးစိုးတဲ့နေရာလေ... သတိလက်လွတ်သွားတာနဲ့ ကျန်တဲ့စကြဝဠာတွေဆီ လွင့်လွင့်သွားတော့တာပါပဲ”

ကျော်ကျော်ဝိုင်းသတိထားမိပါသည်။ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတွေ တဒင်္ဂပျောက်သွားသလိုခံစားရသည်။ စာရေးဆရာ၏ပုံရိပ်မှာလည်း လောဘဒေါသမောဟတွေကိုဖြေဖျောက်ဖို့ ကြိုးစားအားထုတ်နေပုံပေါ်သည်။ စကြဝဠာ၏အရောင်တွေက ဖြူလိုက်၊ ဝါလိုက်၊ ညိုလိုက်၊ နီလိုက်နဲ့ ဖျတ်ခနဲဖျတ်ခနဲပြောင်းလဲနေသည်။

စာရေးဆရာ၏မေတ္တာရပ်ခံချက်တစ်ခုပေါ်လာသည်။

“ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ဆီကထွက်မသွားတော့ဘူးလား... သွားပါတော့ဗျာ”

“မသွားတော့ဘူး... ခင်ဗျားရဲ့နှလုံးအိမ်မှာပဲ ကျွန်တော်နေတော့မယ်”

“မဟုတ်သေးဘူး ကိုကျော်ရာ... ကျွန်တော့်အတိတ်ကိုရော အနာဂတ်ကိုပါ မေ့ပျောက်ထားချင်တဲ့အချိန်လားတစ်ခုတော့ ရှိသင့်ပါတယ်... ခင်ဗျားတို့ဟာ ဒီအထိကို လွမ်းမိုးလွန်းလှတယ်

စိတ်ကြွင်း(အထက်အရပ်တိုင်းစကြဝဠာ)

စာရေးဆရာ၏နှလုံးသား အထက်အရပ်တိုင်းစကြဝဠာ ဆီသို့ ကျော်ကျော်ဝိုင်းရောက်နေသည်။ အရာရာတို့သည် လုံးဝလွတ်လပ်ပေါ့ပါးနေသည်။ ကျော်ကျော်ဝိုင်း၏ဘေးအပါးတွင် ဖြတ်သွားလာနေကြသော တိမ်လို့လို့အစုအပုံများတွင် ထူးခြားသောသက်ရှိများပါဝင်နေသည်ဟုထင်မိသည်။ သိမ်မွေ့နူးညံ့လွန်းသော ထိုအရာများကို ကျော်ကျော်ဝိုင်းသတိထား၍ ကြည့်မိသည်။ အနီးနားသို့ ရောက်လာသော တိမ်လွှာအစုအပုံကို လက်နှင့်အသာအယာကိုင်မိလိုက်သောအခါ ထိုအစုအပုံကြီးက လူးလွန်လိမ့်ကျလာပြီး လူတစ်ယောက်၏အသွင်သဏ္ဍာန်ကို တဖြည်းဖြည်းတွေ့လိုက်ရသည်။ ကျော်ကျော်ဝိုင်းသတိထားပြီးအော်လိုက်မိသည်။

“စာရေးဆရာ”

အကျဉ်းသားဝတ်စုံအဖြူရောင်အင်္ကျီလုံချည်များဝတ်ဆင်ထားသော စာရေးဆရာ၏ပုံရိပ်ဖြစ်နေသည်။ ကျော်ကျော်ဝိုင်းက ပျူငှာပျော်မြူးလျှက် မေးခွန်းထုတ်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကိုလာစောင့်နေတာလား”

စာရေးဆရာက ခေါင်းခါသည်။

ဗျာ”

ကျော်ကျော်ဝိုင်းက တုန့်ပြန်မေးခွန်းထုတ်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားကို ကျွန်တော်ရှာဖွေခဲ့ပြီးပြီ... ကျွန်တော်အများကြီးတွေ့ခဲ့တယ်... သေချာအောင် တစ်ခုတော့မေးရမယ်... ကျွန်တော်ဟာ ခင်ဗျားလား”

စာရေးဆရာမဖြေဘဲ ငြိမ်နေမိသည်။

ကျော်ကျော်ဝိုင်းထပ်မေးသည်။

“ကျွန်တော်ဟာ ခင်ဗျားလား... ဖြေပါဦး”

စာရေးဆရာ၏အဖြေက ထူးဆန်းလှသည်။

“ကျွန်တော့်ရဲ့(၇၅%)ဟာ ခင်ဗျားဖြစ်ပြီး... ခင်ဗျားရဲ့(၂၅%)ဟာ ကျွန်တော်ဖြစ်ချင်တာပါ”

ကျော်ကျော်ဝိုင်း ငြိမ်ခနဲခံစားလိုက်ရပြီး စာရေးဆရာကို အကဲခတ်လိုက်မိသည်။ စာရေးဆရာက ပြောသည်။

“ခင်ဗျားဝင်လာတဲ့အတွက် ကျွန်တော်ဟာ သတိကင်းလွတ်သွားပြီး အခုနှလုံးသားဗဟိုချက်ကို ပြန်ရောက်နေပြီ... ကဲ - မထူးတော့ဘူး... ခင်ဗျားဘာတွေမေးခွန်းထုတ်ချင်သလဲ ပြောတော့”

ကျော်ကျော်ဝိုင်းစတင်မေးခွန်းထုတ်ပြီ။

(၁) “ခင်ဗျားဟာ ခင်ဗျားရဲ့ယုံကြည်မှုအတွက် ဘယ်လောက် တောင်ပေးဆပ်ခဲ့ရသလဲ”

“သာမန်လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝအနေအထားပုံစံမျိုးပြောရရင် အများကြီးပေးဆပ်ခဲ့ရတယ်ဆိုတဲ့အဖြေထွက်မှာပဲ... ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတာဝန်ပေးပြီး အလုပ်လုပ်ခဲ့တာကြောင့် ပေးဆပ်မှုဆိုတာလည်းမရှိဘူး... အကျိုးအမြတ်ဆိုတာလည်း မမျှော်လင့်ဘူး”

(၂) “ဒါဆို ခင်ဗျားဟာ အများအကျိုးထမ်းရွက်နေတာလို့ပြောရင်

မှန်သလား”

“အဲဒီအဓိပ္ပာယ်ကို ကျွန်တော်မသိဘူး... ဒါပေမဲ့ လူတစ်ယောက်ဖြစ်လာရင် ထမ်းဆောင်ရမယ့်တာဝန်ကိုတော့ ကျွန်တော် သိတယ်... ကျွန်တော်လုပ်ရမယ်... အလုပ်ကိုပဲ ကျွန်တော်လုပ်နေတယ်... အဓိကကျတဲ့ ‘ငါ’ဆိုတဲ့အတ္တကိုလျှော့ချဖို့ကြိုးစားနေတယ်”

(၃) “ခင်ဗျားဟာ မရိုးသားဘူးလို့ထင်တယ်”

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ်... လူတွေမှာ သာယာတတ်တဲ့စိတ်၊ ပြစ်မှားတတ်တဲ့စိတ်ရှိနေသရွေ့ အလျဉ်းရိုးသားဖို့မဖြစ်နိုင်ပါဘူး... လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတွေရှိနေသရွေ့ အလျဉ်းရိုးသားဖို့မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ကျွန်တော်ယုံတယ်... ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ကြောင့် သူတစ်ပါးကိုဒုက္ခမရောက်စေချင်တဲ့စေတနာအကောင်းကို ကြိုးစားပြီးမွေးမြူနေတယ်... ဒီလောက်တော့ ကျွန်တော်ရိုးသားနိုင်ပါတယ်”

(၄) “အာရုံခြောက်ပါးကို လက်ခံသလား”

“လုံးဝလက်ခံယုံကြည်တယ်”

(၅) “ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားထေရဝါဒဗုဒ္ဓဘာသာဝင်စစ်စစ်မဟုတ်သေးဘူး”

“ဒါကိုလည်း ကျွန်တော်ကြိုးစားနေပါတယ်... ကျွန်တော့်မှာ အစွဲတွေချွတ်နေရပါတယ်”

(၆) “မေးခွန်းတွေသိပ်မြင့်သွားပြီဗျာ... ခင်ဗျားရဲ့ ထောင်တွင်းနေထိုင်မှုကရခဲ့တဲ့ အတွေ့အကြုံတချို့ကို ဆက်ရအောင်... ခင်ဗျားက နှစ်ချို့အကျဉ်းသားဆိုတော့ လူပေါင်းစုံနဲ့ဆက်ဆံရမှာပေါ့... အဲဒီမှာ အတွေ့အကြုံထူးလေးများရှိသလား”

“ထူးခြားတဲ့အတွေ့အကြုံတစ်ချက်ကိုပဲ ပြောမယ်... အပြန်အလှန်လေးစားမှုဟာ ဆက်ဆံရေးမှာ အရေးကြီးဆုံးအတွေ့

အကြံပဲ... ထောင်ထဲမှာ နာရီစက္ကန့်အမျှ ဒီမျက်နှာတွေပဲကာလ ရှည်တွေ့နေရတာ... ဒါ့အပြင် အယူအဆတွေ၊ အတွေ့အကြုံတွေ၊ စရိုက်တွေက လုံးဝကွဲပြားတဲ့လူတွေတောင်ပါတယ်... ဒါတွေအား လုံး သဟဇာတဖြစ်အောင် အပြန်အလှန်လေးစားရေးဆိုတဲ့မဏ္ဍိုင် ကိုစိုက်ရတယ်... အပေါ်ယံလေးစားလို့တော့မရဘူး... တစ်ချိန် မဟုတ်တစ်ချိန်ပေါ်မှာပဲ... အဲဒီအချိန်ကျမှ လိမ်တာတွေပေါ်ကုန် ရင် ပေါက်ကွဲထွက်တတ်တယ်... အစတည်းက ရိုးရိုးရှင်းရှင်းလုပ် ထားတာကောင်းတယ်... တစ်ယောက်ရဲ့တည်ရှိမှုကို တစ်ယောက် ကလေးစားတာ အကောင်းဆုံးပဲ... သိပ်ကွဲလွဲနေတဲ့အပိုင်းတွေကို တော့ တဖြည်းဖြည်းညှိယူရတာပေါ့... ညှိမရလည်းကိစ္စမရှိတော့ ဘူး... ပေါက်ကွဲစရာမရှိတော့ဘူး... ဒီအပိုင်းကဘေးဖယ်ထား လိုက်လို့ရတယ်... ဒါဟာ လူ့အဖွဲ့အစည်းကြီးတစ်ခုလုံးအတွက် လည်း အသုံးဝင်တဲ့အတွေ့အကြုံပဲ... အမုန်းကိုရှောင်ရှားနိုင်တဲ့ ဆက်ဆံရေးပေါ့”

(၇) “ဒီမိုကရေစီကိုယုံကြည်တဲ့အတွက် ဒီမိုကရက်တစ်ယောက်ဖြစ် ပြီလို့ပြောရင် ရမလား”

“ယုံကြည်ရုံနဲ့တော့ မဖြစ်နိုင်သေးဘူးဗျ... လက်တွေ့ကျင့် ရမယ်... ဒီမိုကရေစီဆိုတာ ဒါပါလားလို့သိပြီး အဲဒီအတိုင်းကျင့် ကြံမှ ဒီမိုကရက်တစ်ယောက်ဖြစ်မှာပေါ့... အနည်းဆုံးတော့ ဒီမို ကရက်တစ်ယောက်ဟာ ကိုယ့်ဆန္ဒကိုလည်း ရဲရဲဖော်ထုတ်ရမယ်... အများစုက ဆုံးဖြတ်တာကိုလည်း ရဲရဲလိုက်နာရမယ်... အနည်းစု ရဲ့ဆန္ဒကိုလည်း လေးစားမှတ်တမ်းတင်ရမယ်”

(၈) “ခင်ဗျား ဗဟုဝါဒဆိုတာကို လက်ခံသလား”
 “ဒီမိုကရေစီကိုလက်ခံမှတော့ ဝါဒအားလုံးရှင်သန်မှုကို လည်း လက်ခံတာပေါ့ဗျာ... ဗဟုဝါဒဆိုတာကလည်း တစ်ခုထက်

မကဝါဒတွေကို လက်ခံတဲ့သဘောပဲ... ဒီလိုလက်ခံပြီဆိုရင်တော့ ဗဟုဝါဒကို ကာကွယ်ရမယ့်တာဝန်ပါရှိလာပြီ... ဗဟုဝါဒကိုဖျက် မယ့်အန္တရာယ်က ဘယ်ကလာနိုင်သလဲဆန်းစစ်ကြည့်တော့ ဧကဝါဒီ တွေဆီကလာနိုင်တယ်... ဒါကိုတော့ သတိနဲ့စောင့်ကြည့်ရမှာပေါ့ ဗျာ... ဗဟုဝါဒရဲ့နွေးထွေးမှုနဲ့ ဧကဝါဒီတွေကို အစွန်းချွတ်ရမှာ ပေါ့”

(၉) “ဒီမိုကရေစီမှာလည်း ဆိုးကျိုးတွေရှိတာပါပဲ”
 “ဒီမိုကရေစီထက်ကောင်းတာရှိရင် ပြောပါ... ကျွန်တော် လက်ခံပါ့မယ်”

(၁၀) “ခင်ဗျားလူပေါင်းစုံနဲ့ နှစ်ရှည်လများဆက်ဆံခဲ့ဖူးတဲ့အထဲမှာ အမှန်တရားနဲ့အဝေးဆုံးကင်းကွာသွားတာမျိုးတွေ ဘယ်လို အခါမှာဖြစ်တတ်သလဲ”

“ကြိုတင်ကောက်ချက်ချမိတဲ့အခါမျိုးတွေမှာ ဖြစ်တတ်တယ် ... ဥပမာ - လူတစ်ယောက်ဆိုပါတော့... နာမည်ကြားဖူး တယ်... သူ့အကြောင်းကိုလည်း သူ့များပြောသလောက်သိ တယ်... အဲဒီလောက်နဲ့ပဲ ဒီလူကိုကောင်းတယ်၊ ဆိုးတယ်လို့ သတ်မှတ်ပြီးဆက်ဆံရင် မှားတော့တာပဲ... လူ့သဘာဝကလည်း ဆန်းသားရယ်... ကျန်တဲ့လူတွေနဲ့ ဘယ်လောက်ဆိုးဆိုး ဒီ တစ်ယောက်နဲ့ကျတော့ အဆင်ကိုချောနေတတ်တယ်... ကျန်တဲ့ လူတွေနဲ့ကောင်းပြီး ဒီတစ်ယောက်နဲ့ကျမှ ပြဿနာတွေကြီးတာမျိုး လည်းတွေ့ရတတ်တယ်... အကောင်းဆုံးကတော့ ဘယ်အရာမဆို သေချာထဲထဲဝင်ဝင်သိမှပဲ အမှန်တရားနဲ့နီးစပ်နိုင်တယ်... ဘက်စုံ ဖြန့်ပြီးမတွေးပေးရင်တော့ အမှန်တရားနဲ့ဝေးပြီပဲ”

(၁၁) “ထောင်ထဲမှာ ဒီလောက်နှစ်တွေကြာလာတော့ မပျင်းဘူး လား”

“ပျင်းနေတော့ရော ဘာအကျိုးထူးမှာလဲဗျာ . . . ကိုယ်လုပ် စရာရှိတာလုပ်နေလိုက်ပေါ့ . . . ဒီမှာ ကျွန်တော်ရှင်းရှင်းပြောမယ် . . . ကျွန်တော့်ဘဝကို ထောင်ထဲရပ်ပြီး ကျန်နေခဲ့ဖို့အချိန်ပေးမထားဘူး . . . ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံး ဘယ်လိုပြောင်းလဲနေတာကအစ သိအောင်လုပ်ထားတယ် . . . အခုကတော့ စာအုပ်စာပေတွေတချို့ကို တရားဝင်သွင်းလို့ရပြီပေါ့ . . . တရားဝင်မရခဲ့တဲ့ ဟိုးခေတ်ဆိုးတွေမှာတည်းက ကမ္ဘာကြီးဘာဖြစ်နေလဲဆိုတာသိအောင်လုပ်ခဲ့တယ် . . . ဂုဏ်ယူနေတာမဟုတ်ဘူး . . . ပျင်းဖို့အချိန်မရှိတာကို ပြောနေတာပါ”

(၁၂) “မိသားစုကိုတော့ လွမ်းမှာပါဗျာ”

“ကျွန်တော်မငြင်းပါဘူး . . . ဒါပေမဲ့ သံယောဇဉ်နဲ့မေတ္တာဆိုတာကို သိသိသာသာပိုင်းခြားဖို့ အခြေအနေက ကျွန်တော့်ကို တောင်းဆိုနေတယ်”

(၁၃) “ပုံမှန်အတိုင်းသာ ထောင်ကလွတ်မယ်ဆိုရင် အသက်(၄၀) ကျော်သွားမယ် . . . ခင်ဗျားမလွတ်ချင်ဘူးလား”

“ဘယ်သူက ထောင်ထဲနေချင်သလဲဗျာ”

(၁၄) “ခင်ဗျားအပေါ် မတရားနှိပ်ကွပ်ခဲ့တဲ့လူတွေကို စိတ်မနာဘူးလား”

“အရင်တုန်းကတော့ တော်တော်နာတယ် . . . ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော်ပြန်ရှာရင်း တွေ့ခဲ့တဲ့နောက်တော့ စိတ်မနာတော့ပါဘူး . . . မနာလို၊ သဝန်တို့မှုတွေ၊ ဒေါသ၊ အာယာတ၊ အမှန်းတွေဟာ ပထမဆုံးကိုယ့်ကိုအရင်ဖုတ်ပေးတာပဲ . . . အဲဒါတွေဖြစ်လာရင် ရင်ထဲနှလုံးထဲမှာပူလောင်ပြီး စူးအောင့်လာသလိုတွေ့ရတယ် . . . တော်တော်ပင်ပန်းတဲ့ကိစ္စပဲ . . . အဲဒါတွေကို နိုင်သလောက်လျှော့ချပစ်လိုက်တော့ လူသက်သာတယ် . . . ဆုံးဖြတ်

ချက်တွေကလည်း အမှန်တရားနဲ့နီးစပ်နိုင်တယ် . . . ဘာသာရေးအရလည်း သံသရာရဲ့သဘောတရားကို ကျွန်တော်ယုံလာတယ် . . . ဝဋ်ကြွေးဆိုတာကို နှစ်နှစ်ကာကာလက်ခံလာတယ် . . . မေတ္တာထားနည်းကို သဘောတွေ့လာတယ်”

(၁၅) “မေတ္တာဘာဝနာအမြဲပွားသလား”

“ကြိုးစားပြီးပွားတယ် . . . သတိလက်လွတ်ဖြစ်တဲ့အချိန်တွေလည်းရှိပါတယ် . . . အဲ - ဒီမှာတင် သတိရဲ့အရေးပါပုံက တော်တော်လက်တွေ့ကျတယ် . . . သိပ်တော့မလွယ်လှဘူးဗျ”

(၁၆) “ထောင်ထဲမှာ ခင်ဗျားစာအုပ်တွေတော်တော်ဖတ်ဖြစ်သလား”

“အပြင်မှာတောင် မဖြစ်နိုင်တဲ့အခွင့်အရေးမျိုးပဲဗျာ . . . စာဖတ်ချိန်တွေပဲများတယ် . . . စာကတော့ အစုံပါပဲ”

(၁၇) “မိန်းမလိုချင်တဲ့စိတ်မဖြစ်ဘူးလား”

“အသွေးအသားဆန္ဒပြေပျောက်ဖို့သက်သက် မိန်းမတွေကတော့ စိတ်ကူးနဲ့ပဲပြီးဆုံးသွားတယ် . . . ဇနီးကောင်းတစ်ယောက်ကတော့ လက်တွေ့ဘဝထဲမှာ တကယ်မျှော်လင့်မိပါတယ် . . . ‘သံစုံတီးတဲ့ ဝဲဩယ’အဖွင့်မှာ တွေ့ပါလိမ့်မယ် . . . ကျွန်တော်လေးစားအားကျတဲ့မဒမ်တွေ (ကျွန်တော့်လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်မိတ်ဆွေကြီးတွေရဲ့ ဇနီးတွေ)ကိုရည်စူးပြီး ရေးခဲ့တာ။

(၁၈) “ခင်ဗျားက သီချင်းတွေ၊ ကဗျာတွေ၊ ဝတ္ထုတွေရေးနေတယ် . . . အနုပညာကို ခင်ဗျားဘယ်လိုလက်ခံသလဲ”

“ရသကိုဖော်ထုတ်တာပါပဲ . . . အလှတရားကို ကိုယ်မြင်တဲ့ ရှုထောင့်ကနေဖွင့်ချထားတာ အနုပညာပေါ့ဗျာ . . . လူတွေရဲ့စိတ်ခံစားမှုတွေကို နူးညံ့သိမ်မွေ့စေတဲ့ပညာရပ်တွေအားလုံး အနုပညာကို ကျွန်တော်လက်ခံတယ်”

(၁၉) “အနုပညာကနေ ထာဝရသစ္စာတစ်ခုကိုရှာဖွေတွေ့ရှိနိုင်မယ်

လို့ရော ခင်ဗျားယုံသလား”

“ပြောရမှာ နက်နဲကျယ်ဝန်းတယ်ဗျ. . . ရသကိုလှုံ့ဆော်တဲ့ အနုပညာသက်သက်ဆိုရင်တော့ ထာဝရသစ္စာတစ်ခုတွေ့မယ်လို့ ကျွန်တော်မထင်ဘူး. . . ကိုယ်ကိုးကွယ်ရာ ကိုယ့်သစ္စာတော့ဖြစ်မှာ ပေါ့”

(၂၀) “ခင်ဗျားက ပို့စ်မော်ဒန်အနုပညာကို ကြိုက်တယ်လို့ပြော တယ်. . . သူများဒန်လို့ လိုက်ဒန်တာလား”

“ကျွန်တော်က မေးခွန်းမေးရင်း အရွယ်ရောက်လာတဲ့သူ ပါ. . . အခြေခံလောက်မှမသိရင်တော့ ဘာမှမလုပ်တာကောင်း တယ်. . . ‘ပို့စ်မော်ဒန်ခေတ်’ဆိုတဲ့ လက်ရှိကမ္ဘာကြီးရဲ့ပြောင်းလဲမှု တွေကို ကျွန်တော်သေချာဆန်းစစ်ပြီးမှလက်ခံတယ်. . . ဒီမိုကရေစီ ဆိုတဲ့ နိုင်ငံရေးပုံစံတစ်ခုဟာ ကမ္ဘာကြီးကိုလွှမ်းသွားတဲ့နောက် ဗဟို ချုပ်ကိုင်မှုတွေ ပြုတ်ပျက်ထွက်ကုန်တယ်. . . လူ့အခွင့်အရေးဆိုတာ အရေးပါတဲ့ ခေါင်းစဉ်ဖြစ်လာတယ်. . . တကယ်တော့ ဒါတွေဟာ အဟောင်းတွေပါ. . . လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်(၃၀၀၀)နီးပါးလောက်က ကမ္ဘာ့ အရှေ့ခြမ်းမှာရော၊ အနောက်ခြမ်းမှာပါ တစ်ပြိုင်နက်ထွန်းကားခဲ့ ဖူးပါတယ်. . . အရှေ့ခြမ်းမှာတော့ ဗြဟ္မာဝိဟာရတရား၊ အနောက် ခြမ်းမှာတော့ လူသားဝါဒပေါ့. . . ဒါပေမဲ့ ဆက်သွယ်ရေးက အခု ခေတ်လို့မြန်ဆန်သွက်လက်မှုမရှိဘူး. . . ဒီတော့ အခုလို လူကိုလူလို တန်ဖိုးထားပြီး ဆက်ဆံတဲ့ခေတ်ကိုပြန်လှည့်လာတာပဲ. . . လူတန်း စားတို့၊ အမျိုးသားအရေးတို့၊ ဘာသာရေးတို့၊ နယ်နိမိတ်အပိုင်းအခြား တို့ကို ဘေးဖယ်ထားပြီး လူဆိုတာကိုပဲ အဓိကဗဟိုပြုလာတယ်. . . မတူတာတွေကို စိတ်ရှည်လာတယ်. . . ရောနှောပေါင်းစည်းလာ တယ်. . . အစွဲတွေ လျော့လာပြီး အတ္ထု၊ မာန၊ ဒိဋ္ဌိတွေပါလျော့ချလာ တယ်. . . ဘယ်လောက်ကောင်းတဲ့ခေတ်ပါလိမ့်. . . ဒီထက်ကိုကောင်း

အောင်ကြိုးစားရမယ်. . . ဒီလိုအတွေးအခေါ်တွေနဲ့ပြောင်းလဲလာ တဲ့ခေတ်မှာ ပို့စ်မော်ဒန်အနုပညာဆိုတာလည်းရှိလာတယ်. . . ကမ္ဘာ ဦးတည်းကနေ အခုချိန်ထိပေါ်ခဲ့သမျှ အနုပညာပစ္စည်းတွေကို အကုန်ရောနှောသုံးခွင့်ရှိတယ်. . . အနုပညာဆိုတာ အတန်းအစား ခွဲခြားအပ်တဲ့အရာတွေ မဟုတ်ဘူး. . . တကယ်တော့ ကျွန်တော့် အမြင်အရ ပို့စ်မော်ဒန်ခေတ်ဟာ ရိုးတယ်ရှင်းတယ်. . . ဘာအတား အဆီး အကန့်အသတ်တွေမှမရှိဘူး. . . ဒီထက်ကောင်းတာရှိရင် ကျွန်တော်လက်ခံဦးမယ်. . . တရားသေဆိုတာမျိုးမရှိဘူး”

(၂၁) “ကောင်းပြီ. . . ဒါဆိုရင် ‘လူ’ဆိုတဲ့အဓိပ္ပာယ်ကို ခင်ဗျားဖွင့် နိုင်ပြီလား. . . ခင်ဗျားက လူအကြောင်းသိပ်ပြောလွန်းလို့ပါ”

“ကျွန်တော်ယုံကြည်မိတဲ့ ဗုဒ္ဓရဲ့အဆုံးအမထဲကပဲ ထုတ်နုတ် ပြောရမယ်. . . ရုပ်ကောင်ကိုကြည့်ပြီး လူလို့ခေါ်ကြပေမယ့် လူ မဟုတ်တဲ့လူတို့ရစ္ဆာန်တွေလည်းရှိတယ်. . . ထောင်ထဲမှာ ကျွန်တော် တွေ့ခဲ့ရတယ်. . . တကယ်လူကတော့ အဆင့်အတန်းသုံးမျိုးရှိတယ် . . . (၁)မိသားစုကောင်းကျိုးကိုထမ်းရွက်တဲ့လူ၊ (၂)ရပ်ရွာ၊ ပြည် အကျိုးထမ်းရွက်တဲ့လူ၊ (၃)လောကကောင်းကျိုးထမ်းရွက်တဲ့လူတွေ ပဲဖြစ်တယ်. . . အဆင့်(၃)က အဆင့်အမြင့်ဆုံးပဲ”

(၂၂) “ခင်ဗျားအနေနဲ့ လူတွေကိုတိုးတက်ကြီးပွားစေချင်သလား”

“စိတ်ချမ်းသာစေချင်တာ အဓိကကျတယ်. . . ရုပ်ပစ္စည်း ကတော့ သင့်တင့်ရုံလောက်ရှိရင်တော်ပြီပေါ့. . . လောဘဟာ ဒုက္ခ ဖြစ်တတ်တယ်. . . ခုပဲကြည့်. . . ရုပ်ကိုဦးစားပေးပြီးလိုက်ခဲ့ကြရာက သဘောထားတွေပြောင်းလဲကုန်ပြီ. . . (၁) ပညာရေး၊ (၂)ဒီမိုကရေစီ ရေး၊ (၃)စီးပွားရေးဆိုပြီး အမှတ်စဉ်ထိုးကုန်ပြီ. . . အတောမသတ် နိုင်တဲ့ လောဘရဲ့သဘောကြောင့် လူတွေဒုက္ခရောက်နေပါလားလို့ သိလာတယ်. . . ပညာရေးနဲ့ ဒီမိုကရေစီကိုအားကိုးပြီး ဒုက္ခက

လွတ်မြောက်အောင်ကြိုးစားလာတယ်... စီးပွားရေးကို နောက်ဆုံးထားလာတယ်... 'ပညာ'ဆိုတဲ့စကားလုံးကိုတောင် နက်နက်နဲနဲ အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုနေကြပြီ... ထိုးထွင်းသိတဲ့ ဉာဏ်ပညာလိုနေပြီတဲ့” (၂၃) “ခင်ဗျားဘဝတစ်လျှောက်လုံးအတွက် ကိုင်စွဲသွားရမယ်... စံတစ်ခုကို ခင်ဗျားရပြီလား”

“သိပ်ကိုရသွားပြီ... ဗုဒ္ဓတရားတော်ပဲဗျ... လောကီ၊ လောကုတ်နှစ်နေရာလုံးမှာ စံပြုရမယ့်တရားတော်ပဲ... ဒီမှာကြုံလို့ ကျွန်တော်ပြောချင်တယ်... ထောင်ထဲမှာ(၁၄)နှစ်ကြာသွားပေမယ့် ကျွန်တော်ရဲ့ အယူအဆတွေဟာ တိမ်ကောမသွားဘူးဆိုတာပါ... စစ်အေးတိုက်ပွဲအပြီး ပြောင်းလဲလာတဲ့အခြေအနေတွေကစလို့ ခုနောက်ဆုံး အီရတ်မှာအစိုးရအပြောင်းအလဲလုပ်ပစ်လိုက်တဲ့အထိ ကမ္ဘာ့ပညာရှင်တွေရဲ့သုံးသပ်တင်ပြချက်တွေ၊ ထင်မြင်ယူဆချက်တွေ တော်တော်များများကို လေ့လာတီးခေါက်မိတယ်... ကမ္ဘာ့လူသားတွေအတွက် ကောင်းသထက်ကောင်းအောင်၊ ကမ္ဘာကြီးငြိမ်းချမ်းစို့ပြေအောင် စေတနာကောင်းထားပြီးလုပ်ကြတာတွေကိုကြိုဆိုပါတယ်... ဒါပေမဲ့ အရေးအကြီးဆုံးဖြစ်တဲ့မေတ္တာတရားကိုတော့ လက်တွေ့ကိုင်တွယ်ကျင့်သုံးဖို့လိုပါတယ်... မေတ္တာသုတ်ထဲက အပိုစ်လေးတစ်ပိုစ်ကို ကျင့်သုံးလိုက်ရုံနဲ့ ကမ္ဘာကြီးအတော်ကျန်းမာသွားမယ်လို့ ကျွန်တော်စွဲစွဲမြဲမြဲယုံနေပါတယ်... ”

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အထင်မသေးကြပါနဲ့... ”

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မလှည့်စားကြပါနဲ့... ”

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဒုက္ခဆင်းရဲဖြစ်အောင်မလုပ်

ကြပါနဲ့... ”

(၂၄) “ကောင်းပြီ... ခင်ဗျားအဖြေတွေအားလုံးဟာ နိုင်ငံရေး၊ လူမှုရေး၊ ဘာသာရေးနဲ့ အနုပညာအယူအဆတွေပေါ့ဗျာ... ”

အချစ်ရေးနဲ့ပတ်သက်လို့ ခင်ဗျားအယူအဆကိုသိရမလား”

“အေးဗျာ... ကျွန်တော်ဆိုတဲ့ကောင်က ငယ်ငယ်တည်းက ချစ်တတ်လွမ်းတတ်တယ်... ခုလည်းရှိပါသေးတယ်... ဒါပေမဲ့ အေးချမ်းတဲ့အချစ်တစ်ခုကိုပဲ တောင့်တလာတယ်... တစ်ယောက်မရှိရင် တစ်ယောက်မဖြစ်ဘူးဆိုတဲ့ အပြန်အလှန်မှီခိုတဲ့အချစ်ဟာ ပူလောင်သောကတွေပဲဖြစ်စေတယ်... တစ်ယောက်လွတ်လပ်မှုကို တစ်ယောက်က နည်းလမ်းတကျအားပေးကူညီတဲ့အချစ်မျိုးသာ အေးချမ်းနိုင်တယ်... ဒီလိုပဲ ကျွန်တော်ယူဆတယ်”

(၂၅) “အခုခင်ဗျားပြောခဲ့တာတွေအားလုံးဟာ အမှန်တွေပဲလားဗျ”

“ကျွန်တော်တို့ဟာ နှလုံးသားထဲဝင်ပြီး အမေးအဖြေလုပ်နေကြတယ်ဆိုတာကို မမေ့ပါနဲ့... မနောက်နဲ့ အလုပ်လုပ်နေကြပြီပဲ... ဘယ်အရာမှ လိမ်လို့မရပါဘူးဗျာ”

အမေးအဖြေများပျောက်ကွယ်လို့
ထွက်သက်ဝင်သက်တွေ
ပုံမှန်လှုပ်ရှားစပြုရင်း
အားလုံးဖြစ်ပျက်မျှသာ
စာရေးဆရာမရှိဘူး
ကျော်ကျော်ဝိုင်းမရှိဘူး
ခန္ဓာငါးပါး ရုပ်နာမ်တရားနဲ့
သတိတရားသာရှိတော့တယ်။

ဂျင်မီ

နံနက် ၂:၂၁ နာရီ

၁၃၊ ၂၊ ၂၀၀၃။

သာယာဝတီအကျဉ်းထောင်။